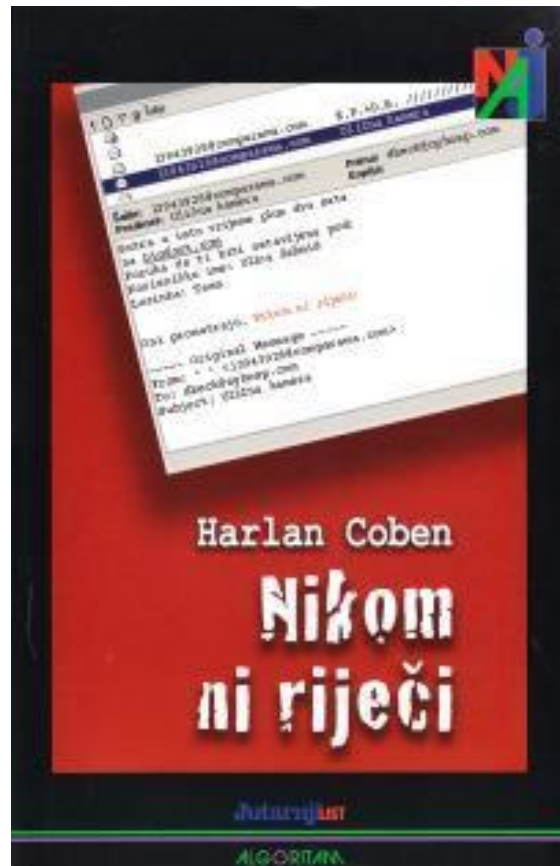

Harlan Coben

Nikom ni riječi

Tell no one

Nešto me je trebalo upozoriti. Zloslutan šapat nošen vjetrom.

Ili, možda, trnci duboko u kostima. Bilo što. Nadzemaljska pjesma koju bismo samo Elizabeth ili ja mogli čuti. Napetost u zraku. Onaj predosjećaj da se nešto sprema. Postoje nesreće koje gotovo očekujemo u životu – kao ono što se dogodilo mojim roditeljima, naprimjer – a postoje i drugi mračni trenuci, trenuci iznenadnog nasilja, koji mijenjaju sve. Imao sam život prije te tragedije. I imam sadašnji život. Ta dva života imaju bolno malo toga zajedničkoga.

Elizabeth je bila tiha dok smo se vozili na izlet za našu godišnjicu, no to i nije bilo neobično. Čak i kao mlada djevojka posjedovala je tu nepredvidivu melankoličnu crtdu. Postala bi tiha i odlutala ili u duboko razmišljanje ili duboku tjeskobu, nikada nisam znao u što.

To je bio dio njezine tajanstvenosti, pretpostavljam, no prvi put mogao sam osjetiti jaz među nama. Naš odnos preživio je toliko toga. Pitao sam se može li preživjeti istinu. Ili, kad smo već kod toga, neizrečene laži.

Klima–uređaj u autu zujao je na plavo označenom maksimumu.

Dan je bio vruć i ljepljiv. Klasika kolovoza. Prešli smo kanjon rijeke Delaware kod Mosta Milford, a dobrodošlicu u Pennsylvaniju zaželio nam je srdačni ubirač cestarine. Nakon šesnaest kilometara ugledao sam kameni znak na kojemu je pisalo JEZERO CHARMAINE – PRIVATNI POSJED. Skrenuo sam na seoski put.

Gume su svladavale neravnine i krivine na cesti, dižući prašinu poput stampeda konja u trku. Elizabeth je ugasila auto–radio. Krajičkom oka mogao sam vidjeti da proučava moj profil. Pitao sam se što vidi, a srce mi je počelo nepravilno kucati. Dva jelena grickala su lišće nama zdesna. Prestali su, pogledali nas, vidjeli da im ne želimo nauditi i vratili se grickanju. Nastavio sam voziti i onda se jezero pojavilo pred nama. Sunce je sada bilo na izdisaju i posljednjim je zrakama ranjavalo nebo ostavljajući za sobom ljubičaste i narančaste mrlje. Činilo se kao da vrhovi stabala gore.

“Ne mogu vjerovati da još uvijek ovo radimo”, rekao sam.

“Ti si taj koji je započeo.”

“Da, kad sam imao dvanaest godina.”

Iskrao joj se smiješak. Nije se često smiješila, ali kada je, bum, ravno u moje srce.

“Romantično je”, inzistirala je.

“Bedasto je.”

“Volim romantiku.”

“Voliš bedasto.”

“Poševimo se kad god ovo radimo.”

“Što mogu kad sam romantičan”, rekao sam.

Nasmijala se i uzela moju ruku. “Hajde, romantičaru moj,

mračni se.”

Jezero Charmaine. Moj djed je smislio to ime, što je beskrajno izluđivalo moju baku. Htjela je da ga nazove po njoj. Zvala se Bertha.

Jezero Bertha. Djed nije htio ni čuti. Dva boda za djeda.

Prije pedesetak godina na jezeru Charmaine bio je ljetni kamp za male bogatune. Vlasnik je propao i djed je jeftino kupio cijelo jezero i okolnu površinu. Uredio je kuću ravnatelja kampa i srušio većinu zgrada na obali jezera. Ali dalje u šumi, kamo nitko više nije zalazio, ostavio je dječje spavaonice da trunu. Moja sestra Linda i ja istraživali bismo ih, kopajući po njihovim ostacima u potrazi za starim blagom, igrali se skrivača i izazivali se na traženje čudovišta za koje smo bili sigurni da gleda i čeka. Elizabeth bi nam se rijetko pridružila.

Voljela je znati gdje se što nalazi. Skrivanje ju je plašilo.

Kad smo izišli iz auta, začuo sam duhove. Puno njih, previše, komešaju se i bore za moju pažnju. Tatin je pobijedio. Jezero je bilo zaprepašćujuće mirno, no kunem se da sam još uvijek mogao čuti tatino veselo urlanje dok se sklupčana tijela poput topovske kugle bacao s doka, koljena čvrsto stisnutih uz prsa, s luđačkim smiješkom, a pljusak koji je slijedio predstavljao je pravi plimni val u očima njegova jedinog sina. Tata je volio skočiti u vodu kraj splava na kojemu se majka sunčala. Ona bi ga prekorila, ali ne bi uspjela prikriti smijeh.

Trepnuo sam i slike su nestale. Ali pamtio sam kako su smijeh i dreka i pljusak žamorili i odjekivali u mirnoći našega jezera, i pitao sam se zamru li ikada posve takvi žamori i odjeci, ne odzvanjaju li potihom radosni uzvici moga oca i dalje među drvećem negdje u šumi.

Glupava misao, ali eto.

Vidite, sjećanja bole. Najviše ona lijepa.

“Jesi dobro, Beck?” upitala me Elizabeth.

Okrenuo sam joj se. “Bit će ševe, je l’da?”

“Perverznojak.”

Počela je hodati uz stazu, uzdignute glave, uspravnih leđa. Pogledao sam je na trenutak i sjetio se kada sam prvi put vidio taj hod. Imao sam sedam godina i krenuo sam strmoglaviti se niz Ulicu Goodhart svojim biciklom – onim s banana-sjedalom i naljepnicom Batmana. Ulica Goodhart bila je strma i vjetrovita, savršena staza i za izbirljivog automobilskog asa. Vozio sam nizbrdo bez ruku, osjećajući se onoliko cool i moderno koliko to može jedan sedmogodišnjak.

Od vjetra mi je kosa letjela unatrag i suzile su mi oči. Ugledao sam kombi za selidbe ispred stare kuće Ruskinovih, skrenuo i – prvi bum – ugledao sam nju, moju Elizabeth, ponositu i uspravnu, kao da joj je kralježnica od titana,

koja se tako sigurno držala, čak i tada, kao sedmogodišnja djevojčica u kožnim sandalicama, s narukvicom prijateljstva i previše pjegica.

Sreli smo se dva tjedna poslije u drugome razredu gospođice Sobel, i od tog trenutka – molim vas, nemojte se isповraćati kad ovo kažem – bili smo srodne duše. Odrasli su naš odnos smatrali i slatkim i nezdravim – naše nerazdvojno zaigrano, nestašno prijateljstvo koje prerasta u dječju ljubav, pa adolescentsku zanesenost i hormonima nabijeno srednjoškolsko hodanje. Svi su čekali da prerastemo jedno drugo. Čak i mi. Oboje smo bili bistra djeca, Elizabeth posebno, najbolji učenici, racionalni čak i iracionalnoj ljubavi usprkos. Znali smo kakvi su nam izgledi.

I evo nas, dvadesetpetogodišnjaci, vjenčani već sedam mjeseci, ponovno na mjestu na kojem smo se u dobi od dvanaest godina prvi put poljubili.

Ljigavo, znam.

Probijali smo se kroz granje i kroz vlagu, dovoljno gustu da se može rezati. Smolast miris borova parao je zrak. Vukli smo se kroz zaraslu travu. Komarci i ostali kukci odzujali su uvis pred nama.

Drveće je bacalo duge sjene koje si mogao tumačiti kako god si htio, kao kad pokušavaš odgonetnuti na što nalikuje neki oblak ili neka od Rorschachovih mrlja.

Odmakli smo od staze i krčili si put kroz gustu šikaru. Elizabeth je išla prva. Ja sam išao dva koraka iza nje – gotovo simbolična gesta, kad sad razmislim o tome. Uvijek sam vjerovao da nas ništa ne može razdvojiti – to je naša povijest jamačno dokazivala, nije li? – no sada sam više nego ikada mogao osjetiti kako je krivnja udaljuje.

Moja krivnja.

Dalje ispred, Elizabeth je skrenula desno kod stijene polufaličkog oblika i gdje je, nadesno, bilo naše stablo. I da, naši inicijali bili su urezani u koru:

E.P.

+

D.B.

Uokvireni srcem, dakako. Ispod srca bilo je dvanaest crtica, po jedna za svaku godišnjicu tog prvog poljupca. Spremao sam se reći nešto duhovito o tome koliko smo ljigavi, no kad sam ugledao Elizabethino lice, čije su pjegice sada ili nestale ili potamnjele, njezinu bradu, dugi, dražesni vrat, pozorne zelene oči, tamnu kosu koja je u pletenici poput debela užeta padala niz njezina leđa, zastao sam.

Gotovo sam joj rekao baš tada i tamo, ali nešto me zadržalo.

“Volim te”, rekao sam.

“Već imaš ševu.”

“O.”

“I ja tebe volim.”

“Dobro, dobro,” rekao sam, glumeći da se ljutim, “i za tebe će biti ševe.” Nasmiješila se, ali činilo mi se da oklijeva. Zagrlio sam je. Kad joj je bilo dvanaest i kad smo konačno skupili hrabrosti da se mazimo, prekrasno je mirisala po čistoj kosi i lizalici od jagode. Bio sam zanesen svime novim, naravno, uzbuđenjem, istraživanjem. Danas je mirisala po jorgovanima i cimetu. Poljubac je pokrenuo rijeku tople lave iz dubine moga srca. Kad su nam se jezici susreli, još uvijek sam osjećao potres. Elizabeth se odmaknula, bez daha.

“Želiš li ti imati čast?” pitala je.

Predala mi je nož i urezao sam trinaestu crticu na stablo. Trinaest.

Gledajući unatrag, možda je ipak postojalo upozorenje.

Bio je mrak kad smo se vratili na jezero. Blijedi mjesec probio se kroz crnilo, jedini putokaz. Nije bilo zvukova te noći, čak ni zrikavaca. Elizabeth i ja brzo smo se svukli. Pogledao sam je na mjesecini i osjetio da me nešto guši u grlu. Ona je prva skočila, jedva da je zamreškala vodu. Nespretno sam je slijedio. Jezero je bilo iznenadujuće toplo. Elizabeth je plivala čistim, ujednačenim zamasima, režući površinu vode koja kao da se otvarala pred njom.

Bučkao sam za njom. Naši zvukovi klizili su površinom jezera poput žabica. Skrenula je u moje naručje. Koža joj je bila topla i mokra.

Volio sam njezinu kožu. Čvrsto smo držali jedno drugo. Privinula je grudi na moja prsa. Mogao sam osjetiti njezino srce i čuti njezino disanje. Zvuci života. Poljubili smo se. Ruka mi je odlutala niz njezina prekrasna gipka leđa. Kad smo završili – kad se sve opet činilo baš onako kako treba – uhvatio sam splav i bacio se na nju. Dahtao sam, raširenih nogu, sa stopalima umočenim u vodu.

Elizabeth se namrštila. “Zar ćeš zaspati?”

“Hrrrk.”

“Pravi muškarac.”

Stavio sam ruke iza glave i legao. Oblak je prošao ispred mjeseca, pretvarajući plavu noć u nešto blijedo i sivo. U zraku je bilo mirno.

Čuo sam Elizabeth kako izlazi iz vode i stupa na dok. Oči su mi se pokušavale prilagoditi. Jedva sam mogao razabrati njezinu голу siluetu. Jednostavno rečeno, oduzimala je dah. Gledao sam kako se pregiba u struku i cijedi vodu iz kose. Onda se uspravila i zabacila glavu.

Moja je splav otplutala dalje od obale. Pokušavao sam preispitati što mi se dogodilo, ali čak ni ja nisam mogao shvatiti sve. Splav je i dalje odmicala. Počeo sam gubiti Elizabeth iz vida. Dok je nestajala u mraku, odlučio sam: reći ću joj. Sve ću joj reći.

Kimnuo sam si i zatvorio oči. Sada sam osjećao olakšanje u prsima.

Slušao sam kako voda nježno zapljuskuje moju splav.

Onda sam začuo kako se otvaraju vrata auta.

Pridigao sam se.

“Elizabeth?”

Potpuna tišina, osim moga disanja.

Ponovno sam potražio njezin obris. Bilo ga je teško razabrati, no na tren sam je vidio.

Ili mi se učinilo da je vidim. Više nisam siguran u to, ni je li to uopće bitno. U svakom slučaju, Elizabeth je stajala savršeno mirna i možda je bila okrenuta prema meni.

Možda sam trepnuo – zbilja nisam ni u to siguran – a kad sam opet pogledao, Elizabeth je nestala.

Srce mi je navrlo u grlo. “Elizabeth!”

Bez odgovora.

Panika je rasla. Pao sam sa splavi i počeo plivati prema doku.

Ali zamasi su mi bili bučni, izluđujuće bučni u ušima. Nisam mogao čuti što se, ako se išta, događalo. Zastao sam.

“Elizabeth!”

Dugo nije bilo nikakva zvuka. Oblak je još uvijek zaklanjao mjesec.

Možda je otišla u brvnaru. Možda je uzimala nešto iz auta. Otvorio sam usta da je ponovno zazovem.

Tada sam začuo njezin vrisak.

Spustio sam glavu i zaplivaio, što sam jače mogao, energično zamahujući rukama, mahnito pokrećući noge. Ali još sam bio daleko od doka. Pokušao sam gledati dok plivam, ali sada je bilo premračno.

Mjesec je slao samo slabašne zrake svjetlosti, ne osvjetljavajući ništa.

Začuo sam struganje, kao da netko nešto vuče.

Ravno ispred sebe mogao sam vidjeti dok. Šest metara, ne više.

Zaplivaio sam jače. Gorjelo mi je u plućima. Nagutao sam se vode, istegnuo ruke prema naprijed, slijepo pipajući po mraku. Onda sam ih našao. Ljestve. Primio sam se, pridigao, popeo van iz vode. Dok je bio mokar od Elizabeth. Pogledao sam prema brvnari. Premračno.

Nisam ništa vidio.

“Elizabeth!”

Nešto poput bejzbolske palice udarilo me ravno u solarni pleksus.

Oči su mi iskočile. Savio sam se u struku, gušeći se iznutra. Bez zraka. Još jedan udarac. Ovaj put u vrh moje lubanje. Čuo sam pucanje u glavi, imao sam osjećaj kao da mi je netko zakucao čavao u sljepoočnicu. Noge su mi popustile i pao sam na koljena. Sada već posve dezorijentiran, stavio sam ruke na glavu i pokušao se zaštititi.

Idući udarac – konačni udarac – pogodio me izravno u lice.

Prevrnuo sam se unatrag, natrag u jezero. Oči su mi se zatvorile.

Opet sam čuo Elizabeth kako vrišti – ovaj je put vikala moje ime – no njezini su se povici polako gubili u kloketu vode kroz koju sam tonuo, dok naposljetku svi zvukovi nisu zamrli.

1

Osam godina poslije

Još jedna djevojka spremala se slomiti mi srce.

Imala je smeđe oči, gustu kovrčastu kosu i osmijeh pun zuba.

Također je imala aparatić za zube i četrnaest godina i...

“Jesi li trudna?”

“Da, doktore Beck.”

Uspio sam ne zažmiriti. Ovo nije bilo prvi put da vidim trudnu tinejdžericu. Niti je bilo prvi put danas. Pedijatar sam na klinici Washington Heights otkako sam prije pet godina završio specijalistički staž u obližnjem bolničkom centru Columbia–Presbyterian.

Stanovništvu koje ima Medicaid (čitaj: siromašnima) pružamo usluge opće obiteljske medicine, uključujući porodiljstvo, internu medicinu i, naravno, pedijatriju. Mnogi ljudi vjeruju da me to čini dobrotvorom velikog srca. Ne čini. Volim biti pedijatar. Ne volim osobito baviti se time u bogatim predgrađima s brižnim mamama i ušminkanim tatama i, da skratim, ljudima čijem krugu zapravo sam pripadam.

“Što namjeravaš učiniti?” pitao sam.

“Ja i Terrel. Zbilja smo sretni, doktore Beck.”

“Koliko godina ima Terrel?”

“Šesnaest.”

Pogledala me, sretna i nasmijana. Opet sam uspio ne zažmiriti.

Ono što me uvijek iznenadi – uvijek – jest da većina tih trudnoća nije slučajna. Ova djeca žele imati djecu. To nitko ne shvaća. Priča se o kontroli rađanja i apstinenciji i sve je to krasno i divno, ali istina Američko državno zdravstveno osiguranje za građane koji primaju socijalnu potporu, bez obzira na starost.

je da njihovi cool prijatelji imaju djecu i da ti prijatelji dobivaju svu moguću pažnju, pa tako, hej, Terrel, zašto ne bismo i mi?

“On me voli”, rekla mi je ova četrnaestogodišnjakinja.

“Jesi li rekla svojoj majci?”

“Još ne.” Vrpaljila se i gotovo izgledala kao da i ima tih četrnaest godina.

“Nadala sam se da biste joj i vi mogli reći sa mnom.”

Kimnuo sam. “Naravno.”

Naučio sam ne suditi. Slušam. Suosjećam. Dok sam bio stažist,

držao sam prodike. Gledao bih svisoka i držao pacijentima lekcije o tome koliko je samouništavajuće njihovo ponašanje. No jednoga hladnog manhattanskog poslijepodneva umorna sedamnaestogodišnja djevojka, koja je čekala treće dijete s trećim ocem, pogledala me ravno u oči i izgovorila neprijepornu istinu: "Ne poznajete moj život."

To me ušutkalo. Pa sada slušam. Prestao sam glumiti Dobronamjernog Bijelca i postao bolji liječnik. Ovoj četrnaestogodišnjakinji i njezinu djetetu pružit ću najbolju moguću njegu. Neću joj reći da Terrel nikad neće ostati s njom, da si je upravo zapečatila budućnost,

da će, ako je poput većine pacijenata ovdje, biti u sličnome stanju s još barem dva muškarca prije negoli navrši dvadeset godina.

Razmišljaš li o tome previše, poludjet ćeš.

Razgovarali smo neko vrijeme – odnosno, ona je govorila, a ja slušao. Soba za preglede, koja je glumila moj ured, bila je otprilike veličine zatvorske ćelije (nije da to znam iz neposrednog iskustva) i obojena u institucionalnu zelenu, poput boje zahoda u osnovnoj školi. Ploča sa slovima za kontrolu vida visjela je na stražnjoj strani vrata. Izblijedjele Disneyjeve naljepnice išarale su jedan zid, dok je drugi bio prekriven golemim posterom s piramidom zdrave prehrane.

Moja četrnaestogodišnja pacijentica sjedila je na stolu za preglede, prekrivenom higijenskim papirom koji mijenjamo za svakog klinca.

Zbog nekog razloga, način na koji se papir odmotavao sa svog koluta podsjećao me na umatanje sendviča u trgovini delikatesa Carnegie.

Od vrućine radijatora jedva da se moglo disati, ali ona je potrebna na mjestima gdje se djeca često svlače. Nosio sam svoje uobičajeno pedijatrijsko ruho: plave traperice, starke, košulju i svijetlu kravatu s natpisom 'Spasite djecu', koja kao da je vrištala da je iz 1994. Nisam nosio bijelu kutu. Mislim da plaši klince.

Moja četrnaestogodišnjakinja – da, nisam mogao zanemariti njezinu dob – bila je stvarno dobro dijete. Što je najsmješnije, svi oni to jesu. Uputio sam je meni dragom opstetričaru. Onda sam razgovarao s njezinom majkom. Ništa novo ili iznenađujuće. Kao što rekoh, radim to gotovo svaki dan. Zagrlili smo se kad je odlazila.

Preko ramena majka i ja razmijenili smo poglede. Otprilike dvadeset pet mama dovodi mi svoju djecu svaki dan; na kraju tjedna na prste jedne ruke mogu izbrojiti koliko ih je udano.

Kao što sam rekao, ne sudim. Ali promatram.

Nakon što su otišle, počeo sam pisati bilješke u djevojčin karton.

Preletio sam nekoliko stranica unatrag. Pratio sam je otkako sam bio stažist. To znači da je počela dolaziti k meni kad joj je bilo osam godina. Pogledao sam kako se razvijala. Sjetio sam je se kao osmogodišnjakinje pa sam

pomislio na to kako sada izgleda. Nije se puno promijenila. Napokon sam zatvorio oči i protrljao ih.

Prekinuo me Homer Simpson vičući: “Pošta! Stigla je pošta! Uuuu!”

Otvorio sam oči i okrenuo se prema monitoru. Bio je to Homer Simpson, onaj iz TV serije Simpsoni. Netko je bio zamijenio kompjuterovo dosadno “Imaš poštu” Homerovim glasom. Sviđalo mi se. Jako mi se sviđalo.

Baš sam htio provjeriti svoj e-mail kad mi je kreštanje interfona zaustavilo ruku. Wanda, tajnica, rekla je, “Treba, hmm, treba, uh... Shauna je na telefonu.”

Razumio sam zbunjenost. Zahvalio sam joj i stisnuo treptavi gumb. “Bok, slatkice.”

“Zaboravi”, rekla je. “Tu sam.”

Shauna je prekinula vezu s mobitela. Ustao sam i krenuo u hodnik dok je Shauna na svoj dojmivi način stupala unutra. Shauna u svaku prostoriju ulazi oholo i dostojanstveno kao da je uvrijeđena.

Bila je manekenka, nosila je modele za punije, jedna od rijetkih koje znaju po jednom imenu. Shauna. Kao Cher ili Fabio. Bila je visoka 185 centimetara i teška 86 kilograma. Bila je, kao što se može i očekivati, jedna od onih za kojima se svi okreću, a to su učinili i svi u čekaonici.

Shauna se nije trudila zaustaviti se na recepciji, a na recepciji su znali da je ne treba zaustavljati. Otvorila je širom vrata i pozdravila me riječima: “Ručak. Sada.”

“Rekao sam ti. Zauzet sam.”

“Obuci kaput”, rekla je. “Vani je hladno.”

“Gledaj, dobro sam. Godišnjica je tako i tako tek sutra.”

“Ti častiš.”

Oklijevao sam i ona je znala da me dobila.

“Hajde, Beck, bit će zabavno. Kao na faksu. Sjećaš se kako smo zajedno izlazili i lovili zgodne komade?”

“Nikad nisam lovio zgodne komade.”

“Ah, da, to sam bila ja. Odi po kaput.”

Pri povratku u ambulantu jedna od majki široko mi se osmjehnula i povukla me u stranu. “Uživo je još ljepša”, šapnula je.

“Aha”, rekao sam.

“Jeste li vas dvoje...” Majka je napravila pokret spajanja ruku.

“Ne, ona već je s nekim”, rekao sam.

“Stvarno? S kim?”

“S mojom sestrom.”

Jeli smo u bijednom kineskom restoranu u kojem je kineski konobar govorio samo španjolski. Shauna, besprijekorno odjevena u plavo odijelo s dekolteom dubljim od Velike krize 1929., namrštila se.

“Moo shu svinjetina u tortilli?”

“Prihvati avanturu”, rekao sam.

Sreli smo se prvoga dana na fakultetu. Netko je u prijavnom uredu zeznuo stvar mislivši da joj je ime Shaun pa smo tako završili kao cimeri. Bili smo spremni prijaviti pogrešku, ali smo počeli čavrljati.

Častila me pivom. Počela mi se sviđati. Nekoliko sati poslije, odlučili smo ipak pokušati zajedno jer bi nam pravi cimeri možda bili kreteni.

Ja sam upisao Amherst College, ekskluzivnu prestižnu školu u zapadnom Massachusettsu, i ako na zemlji postoji snobovskije mjesto, ja ga ne znam. Elizabeth, najbolja maturantica u našoj generaciji, izabrala je Yale. Mogli smo otići na isto sveučilište, ali raspravljali smo o tome i odlučili da je ovo još jedan odličan test za našu vezu.

A isto tako, činili smo zrelu stvar. Rezultat? Ludo smo si nedostajali.

Odvojenost je produbila našu predanost i dala našoj ljubavi novu daljina-zbližava-srca dimenziju.

Ljigavo, znam.

Između zalogaja, Shauna je upitala: “Možeš li pričuvati Marka večeras?”

Mark je bio moj petogodišnji nećak. Negdje tijekom naše zadnje godine Shauna je počela izlaziti s mojom starijom sestrom, Lindom.

Prije pet godina svoju su vezu i formalno učvrstile javnim obredom.

Mark je bio nusproizvod njihove... pa... ljubavi, uz malu pomoć umjetne oplodnje. Linda ga je nosila, a Shauna posvojila. Budući da su malko staromodne, htjele su da njihov sin ima muški uzor u svome životu. Tu ulazim ja.

Uz ono što vidim na poslu, to je bila sretna obitelj.

“Nema frke”, rekao sam. “Ionako želim vidjeti novi Disneyjev film.”

“Nova Disneyjeva koka je komad i pol”, rekla je Shauna. “Najbolja nakon Pocahontas.”

“Dobro da znam”, rekao sam. “I, kamo idete ti i Linda večeras?”

“Nemam blagog pojma. Sad kad su lezbe u modi, naš društveni kalendar je sprdačina. Gotovo da čeznem za danima kad smo se skrivale.”

Naručio sam pivo. Vjerojatno nisam smio, ali jedno ne može škoditi.

Shauna je također naručila jedno. “Onda, prekinuo si s onom kako-se-zove”, rekla je.

“Brandy.”

“Da. Usput, zgodno ime. Ima li sestru po imenu Whiskey?”

“Samo smo dvaput izišli.”

“Dobro. Bila je žgoljava vještica. Uostalom, imam nekog savršenog za tebe.”

“Ne, hvala”, rekao sam.

“Ima mrak tijelo.”

“Nemoj mi nikoga namještati, Shauna. Molim te.”

“Zašto ne?”

“Sjećaš se kad si mi zadnji put namjestila?”

“S Cassandrom.”

“Da.”

“Pa što nije valjalo s njom?”

“Kao prvo, bila je lezbijka.”

“Isuse, Beck, baš si zatucan.”

Zazvonio joj je mobitel. Naslonila se i javila, ali oči joj se nisu micale s moga lica. Nešto je viknula i sklopila mobitel. “Moram ići”, rekla je.

Dao sam znak za račun.

“Dolaziš sutra navečer”, objavila je.

Odgлумio sam težak uzdah. “Lezbe nemaju planova?”

“Ja nemam. Tvoja sestra ima. Ide sama na svečanu večeru zaklade.”

“Ti ne ideš s njom?”

“Ne-e.”

“Zašto ne?”

“Ne želimo ostaviti Marka samog dvije noći za redom. Linda mora ići. Ona sad vodi zakladu. Ja uzimam slobodnu večer. Pa onda dođi sutra navečer, dobro? Naručit ću jelo i gledat ćemo video s Markom.”

Sutradan je bila godišnjica. Da je Elizabeth živa, urezivali bismo svoju dvadeset prvu crticu u ono drvo. Koliko god to čudno zvučalo, sutra ne bi bio posebno težak dan za mene. Za godišnjice ili praznike ili Elizabethine rođendane toliko se priprelim da ih obično svladavam bez teškoća. Ono što je teško “obični” su dani. Kad vrtim daljinski i naletim na klasične epizode Mary Tyler Moore Showa ili Kafića Uzdravlje. Kad hodam knjižarom i vidim novi naslov Alice Hoffman ili Anne Tyler. Kad slušam O’Jays ili Four Tops ili Ninu Simone. Obične stvari.

“Rekao sam Elizabethinoj mami da ću svratiti”, rekao sam.

“Ah, Beck...” Krenula se prepirati, ali se svladala. “A poslije?”

“Može”, rekoh.

Shauna me uhvatila za ruku. “Opet nestaješ, Beck.”

Nisam odgovorio.

“Volim te, znaš. Mislim, da si imalo seksi, vjerojatno bih pala na tebe umjesto na tvoju sestru.”

“Polaskan sam”, rekao sam. “Stvarno.”

“Nemoj me isključivati. Ako isključuješ mene, isključuješ svakoga.

Pričaj sa mnom, O. K.?”

“O. K.”, rekao sam. Ali ne mogu.

Gotovo sam izbrisao e-mail. Dobivam toliko junk e-mailova, reklamnog smeća, znate i sami, pa već automatski sve brišem. Najprije pročitam adresu pošiljatelja. Ako je netko koga znam ili iz bolnice, u redu. Ako nije, s guštom kliknem opciju izbriši.

Sjedio sam za svojim stolom i provjeravao popodnevni raspored.

Bio je pretrpan, što nije bilo nikakvo iznenađenje. Vrpeljio sam se na stolcu s prstom na mišu spremnim za brisanje. Samo jedan e-mail.

Onaj zbog kojeg se Homer derao ranije. Bacio sam brz pogled i oči su mi zapele za prva dva slova naslova.

Koji...?

Zbog načina na koji je prozor bio formatiran, sve što sam mogao vidjeti bila su ta dva slova i adresa pošiljatelja. Adresa mi je bila nepoznata. Hrpa brojeva i @compare.com.

Zaškiljio sam i počeo širiti prozor povlačeći strelicu za razvlačenje udesno. Naslov se pojavljivao znak po znak. Sa svakim pritiskom prsta moj puls se pomalo ubrzavao. Disanje mi je postalo čudno.

Nastavio sam pomicati strelicu i čekao.

Kad sam završio, kad su se sva slova prikazala, ponovno sam čitao naslov i kad sam pročitao, osjetio sam duboko, muklo udaranje srca.

“Doktore Beck?”

Nisam mogao otvoriti usta.

“Doktore Beck?”

“Pusti me trenutak, Wanda.”

Oklijevala je. Još sam je mogao čuti na interfonu. Onda sam čuo da se ugasio.

Nastavio sam buljiti u ekran:

Prima:

Šalje:

Naslov: E.P.+D.B. //////////////////////////////////

Dvadeset jedna crtica. Već sam četiri puta prebrojio.

Bila je to okrutna, bolesna šala. Znao sam to. Stisnuo sam šake.

Pitao sam se koji je kukavički kučkin sin to poslao. Lako je bilo biti anonimian u e-mailu – najbolje utočište tehno-kukavice. No stvar je bila u tome da je vrlo malo ljudi znalo za drvo ili našu godišnjicu.

Mediji nikad nisu saznali. Shauna je znala, dakako. I Linda. Elizabeth je mogla reći roditeljima ili stricu. Ali osim njih...

Tko je onda poslao poruku?

Htio sam je pročitati, naravno, ali nešto me zadržavalo. Zapravo, mislim na Elizabeth više nego što to pokazujem – mislim da nikoga tu ne zavaravam – ali nikada ne govorim o njoj ili o onome što se dogodilo. Ljudi misle da sam mačo ili hrabar, da pokušavam poštediti svoje prijatelje ili da zazirem od tuđeg sažaljenja ili već nešto tako glupo. Nije to. Pričanje o Elizabeth boli.

Jako. Vraća njezin posljednji vrisak. Vraća sva neodgovorena pitanja. Vraća razmišljanje o tome što bi bilo da je bilo (a malo toga, uvjeravam vas, ima tako razoran učinak kao takvo razmišljanje). Vraća krivnju, osjećaje, bez obzira na to koliko iracionalne, da ju je jači čovjek – bolji čovjek – možda mogao spasiti.

Kažu da je potrebno mnogo vremena da se shvati tragedija.

Obamreš. Ne možeš primjereno prihvatiti surovu stvarnost. A opet, to nije istina. Bar ne u mom slučaju. Shvatio sam puno značenje istog trena kad su pronašli Elizabethino tijelo. Shvatio sam da je nikada više neću vidjeti, da je nikada neću grliti, da nikada nećemo imati djecu ili ostarjeti zajedno. Shvatio sam da je to konačno, da nema odgode, da se ne može trgovati ili pregovarati.

Odmah sam počeo plakati. Nekontrolirano jecati. Jecao sam tako gotovo tjedan dana bez prekida. Jecao sam na sprovodu. Nikom nisam dopustio da me dira, čak ni Shauni ni Lindi. Spavao sam u krevetu sam, glave ukopane u Elizabethin jastuk, pokušavajući je namirisati. Kopao sam po njezinim ormarima i pritiskao njezinu odjeću na lice. Ništa me od toga nije utješilo. Bilo je čudno i boljelo je. Ali bio je to njezin miris, dio nje, i zato sam to svejedno činio.

Dobronamjerni prijatelji – često najgora vrsta – govorili su mi uobičajene fraze pa se koristim prigodom da vas upozorim: Samo izrazite iskrenu sućut. Ne govorite mi da sam mlad. Ne govorite mi da će biti bolje. Ne govorite mi da je ona sad na boljem mjestu. Ne govorite mi da je to dio nekog božanskog plana. Ne govorite mi da sam imao sreće što sam poznao takvu ljubav. Svaka od tih otrcanih fraza živcirala me. Tjerale su me – a ovo će zvučati nedobronamjerno – da zurim u idiota i čudim se zašto on ili ona još uvijek diše dok moja Elizabeth trune.

I dalje sam slušao “bolje ljubiti i izgubiti” sranja. Još jedna neistina i licemjerje. Vjerujte mi, nije bolje. Ne pokazujte mi raj da biste ga onda spalili do temelja. To je bio dio tragedije. Onaj sebični dio. Ono što me više mučilo – što je zbilja boljelo – bilo je da je Elizabeth toliko toga uskraćeno. Ne mogu vam reći koliko puta vidim ili radim nešto i pomislim koliko bi Elizabeth to voljela i bol me iznova probode.

Ljudi se pitaju žalim li za čime. Odgovor je – samo za jednim.

Žalim što je bilo trenutaka koje sam potratio čineći nešto drugo umjesto Elizabeth sretnom.

“Doktore Beck?”

“Još sekundu”, rekao sam.

Stavio sam ruku na miša i pomaknuo kursor na “pročitaj” ikonicu.

Kliknuo sam i poruka se pojavila:

Prima:

Šalje:

Naslov: E.P.+D.B. //////////////////////////////////////

Poruka: Klikni na ovaj hiperlink, vrijeme za pusu, godišnjica.

Osjetio sam olovnu težinu u prsima.

Vrijeme za pusu?

Netko mora da se šalio. Ne volim baš tajnovitost. Također ne volim čekanje.

Ponovno sam primio miša i pomaknuo strelicu na hiperlink.

Kliknuo sam i čuo iskonski modemov krik, primitivno glasanje mašinerije.

U klinici imamo stari sustav. Potrajalo bi dok se Internet pretraživač ne pojavi. Čekao sam, misleći: Vrijeme za pusu, kako znaju za vrijeme za pusu?

Pretraživač se pojavio. Očitao je pogrešku.

Namrštio sam se. Tko je, k vragu, poslao ovo? Pokušao sam po drugi put i opet se pojavila obavijest o pogrešci. Link nije valjao.

Tko je k vragu znao za vrijeme za pusu?

Nikad nikom nisam rekao. Elizabeth i ja nismo puno razglabali o tome, vjerojatno zato što nije bilo bitno. Bili smo užasno sladunjavi, pa smo ovakve stvari zadržali samo za sebe. Zapravo mi je neugodno,

ali kad smo se poljubili taj prvi put prije dvadeset jednu godinu, zabilježio sam vrijeme. Zabave radi. Odmaknuo sam se i pogledao na svoj sat Casio te rekao: "Šest i petnaest."

A Elizabeth je rekla: "Vrijeme za pusu."

I opet sam pogledao poruku. Sad sam stvarno bjesnio. Ovo je bilo sve samo ne smiješno. Jedno je poslati okrutan e-mail, ali...

Vrijeme za pusu.

E, pa, vrijeme za pusu bilo je sutra u 18:15. Nisam imao puno izbora. Morao sam čekati do tada.

Pa neka bude tako.

Sačuvao sam poruku na disketi za svaki slučaj. Otišao sam na izbornik za ispisivanje i pritisnuo "ispiši sve". Ne znam mnogo o računalima, ali znam da se katkad može ući u trag pošiljatelju poruke preko svih onih besmislenih črčkarija pri dnu. Čuo sam kako pisač prede. Bacio sam još jedan pogled na naslov poruke. Ponovno prebrojio crtice. I dalje dvadeset jedna.

Sjetio sam se onog stabla i prvog poljupca, i u svom skučenom, zagušljivom uredu namirisao lizalicu od jagode.

Kod kuće me je čekao još jedan šok u vezi s prošlošću.

Živim preko puta Manhattana, s druge strane Mosta George Washington – u tipičnom predgrađu iz američkog sna, Green Riveru¹, država New Jersey, općini koja je, unatoč nazivu, bila bez rijeke i zelenila. Moj dom je djedova

¹ Zelena rijeka

kuća. Uselio sam se k njemu i nepreglednom nizu stranih njegovateljica kad je prije tri godine umrla baka.

Djed ima Alzheimerovu bolest. Um mu je pomalo nalik na stari crnobijeli televizor s oštećenom sobnom antenom. Slika dolazi i odlazi po volji, nekih dana je bolje, nekih lošije, antenu trebate držati na točno određen način i uopće se ne micati, a čak i tada slika preskače. Barem je tako prije bilo. No u zadnje vrijeme – da ostanemo unutar metafore – slika jedva da treperi.

Zapravo nikad nisam volio djeda. Bio je tiranin, onaj staromodni tip koji se uzda samo u se i svoje kljuse i koji vam svoju ljubav dijeli proporcionalno s vašim uspjehom. Bio je otresit i grub čovjek, tvrdog srca i stavova. Unuka koji je bio i osjetljiv i nesportski tip, čak i s dobrim ocjenama, bilo je lako otpisati. Razlog zašto sam se pristao useliti bio je taj što sam znao da bi ga u suprotnom uzela moja sestra. Linda je bila takva. Kad smo u ljetnom kampu Brooklake pjevali da "On nosi cijeli svijet u Svojim rukama", ona je značenje uzela malo previše k srcu. Osjećala bi da mu duguje. Ali Linda je imala sina i životnu partnericu i odgovornosti. Ja nisam. Pa sam postupio preventivno, uselivši se. Pretpostavljam da mi se dovoljno sviđalo živjeti ovdje. Bilo je mirno.

Chloe, moj pas, dotrčala je k meni mašući repom. Počešao sam je iza klempavih ušiju. Prihvatila je to na trenutak–dva, a onda je počela mjerhati uzicu.

"Čekaj malo", rekao sam joj.

Chloe ne voli tu frazu. Poprijeko me pogledala – nimalo lak zadatak kad vam dlaka potpuno prekriva oči. Chloe je bradata koli, pasmina koja sliči na ovčarskog psa više od bilo koje druge vrste ovčara koju sam ikad vidio. Elizabeth i ja kupili smo Chloe odmah nakon što smo se vjenčali. Elizabeth je voljela pse. Ja ne. Ali volim ih sada.

Chloe se naslonila na kućna vrata. Pogledala je vrata, pa mene i onda ponovno vrata. Mig–mig.

Djed je pogrbljen sjedio pred TV kvizom. Nije se okrenuo prema meni, no s druge strane, činilo se da ne gleda ni ekran. Lice mu je bilo uobičajeno blijedo i mrtvački ukočeno. Jedino kad bih vidio da se to smrznuto lice topi bilo je kad bi mu se mijenjale pelene. Kad se to događalo, djedove usnice bi se stisnule, a lice omlohavjelo. Suze su mu navrle u oči, a katkad bi i pustio koju. Mislim da je najbistriji baš u trenutku kad čezne za senilnošću.

Bog ima smisla za humor.

Njegovateljica je ostavila poruku na kuhinjskom stolu: NAZVATI ŠERIFA LOWELLA.

Ispod toga bio je nadrljan broj telefona.

U glavi mi je počelo lupati. Od napada patim od migrena. Od udaraca mi je napukla lubanja. Bio sam u bolnici pet dana, iako jedan specijalist, moj

kolega s medicinskog fakulteta, smatra da su migrene više psihološkog negoli fiziološkog podrijetla. Možda je u pravu. Kako god bilo, i bol i krivnja traju. Trebao sam se izmaknuti. Trebao sam predvidjeti udarce. Nisam smio pasti u vodu. A konačno – nekako sam skupio snage da se spasim – nisam li mogao napraviti to isto da spasim Elizabeth?

Beskorisno, znam.

Ponovno sam pročitao poruku. Chloe je počela cviljeti. Podignuo sam prst. Prestala je cviljeti, ali je opet počela gledati mene pa vrata.

Nisam se čuo sa šerifom Lovvellom osam godina, no još uvijek ga pamtim kako stoji nad mojim bolničkim krevetom, lica punog sumnje i cinizma.

Sto hoće nakon sveg tog vremena?

Podigao sam slušalicu i nazvao broj. Glas se javio čim je zazvonilo.

"Doktore Beck, hvala što ste me nazvali."

Nisam baš obožavatelj identifikacije poziva – malo previše u stilu Velikog Brata za moj ukus. Nakašljao sam se i preskočio uvodne fraze. "Sto mogu učiniti za vas, šerife?"

"U blizini sam", rekao je. "Vrlo rado bih navratio vidjeti vas, ako je to u redu."

"Je li ovo poziv na druženje?" upitao sam.

"Ne, ne baš."

Čekao je da ja nešto kažem. Nisam.

"Bi li sada bilo zgodno?" upita Lowell.

"Možete li mi reći o čemu se radi?"

"Radije bih pričekao dok..."

"A ja radije ne bih."

Osjetio sam kako jače stežem slušalicu.

"Dobro, doktore Beck, razumijem." Nakašljao se na način koji je odavao da pokušava dobiti na vremenu. "Možda ste na vijestima vidjeli da su pronađena dva tijela u okrugu Riley."

Nisam. "Što s njima?"

"Nađena su blizu vašeg posjeda."

"To nije moj posjed. To je posjed moga djeda."

"Ali vi ste njegov zakonski skrbnik, zar ne?"

"Ne", rekao sam. "Moja sestra je."

"Možda biste je onda mogli nazvati. S njom bih također htio razgovarati."

"Tijela nisu pronađena na jezeru Charmaine, je li?"

"Točno. Našli smo ih na susjednom zemljištu sa zapadne strane. Vlasništvu okruga u stvari."

"Što onda želite od nas?"

Usljedila je stanka. "Gledajte, kod vas sam za sat vremena. Molim vas, pokušajte srediti da i Linda svrati, hoćete li?"

Prekinuo je.

Ne može se baš reći da ovih osam godina nije ostavilo traga na licu šerifa Lowella, no s druge strane, nikada nije ni bio Mel Gibson. Bio je poput šugava pseta čije su crte lica bile tako mlohove i izdužene da se mogao ravnopravno nositi s Nkonom. Kraj njegova nosa bio je gomoljast do n-tog stupnja. Stalno je vadio poprilično rabljen rupčić, pažljivo ga odmotavao, brisao nos, pažljivo ga zamotavao i gurao natrag u stražnji džep.

Linda je došla. Bila je nagnuta naprijed na kauču, spremna da me štiti. Često je tako sjedila. Bila je jedna od onih ljudi koji vam posvete svoju punu, nepodijeljenu pažnju. Fiksirala bi vas tim velikim smeđim očima i ne biste mogli gledati nikamo drugamo. Ja sam svakako pristran, ali Linda je najbolja osoba koju poznajem. Patetično, da, no činjenica da ona postoji da je mi nadu za ovaj svijet. Činjenica da me voli da je mi sve ono preostalo.

Sjedili smo u dnevnoj sobi mojih bake i djeda, što inače svim silama nastojim izbjeći. Soba je bila ustajala, jeziva, i još uvijek je imala onaj miris po starim ljudima. Bilo mi je teško disati. Šerif Lowell dugo se smještao. Priuštio je nosu još pokoje brisanje, izvadio džepni notes, liznuo prst, pronašao stranicu. Ponudio nam je svoj najsrdačniji osmijeh i započeo.

"Možete li mi reći kada ste posljednji put bili na jezeru?" "Ja sam bila prošli mjesec", rekla je Linda. Ali pogled je držao na meni. "A vi, doktore Beck?" "Prije osam godina."

Kimnuo je kao da je očekivao takav odgovor. "Kao što sam objasnio preko telefona, pronašli smo dva tijela blizu jezera Charmaine."

"Jeste li ih već identificirali?" upita Linda.

"Ne."

"Nije li to neobično?"

Lowell je razmišljao o tome dok se saginjao da opet izvadi rupčić. "Znamo da su oba muškarci, oba odrasli, oba bijelci. Sad provjeravamo nestale osobe da vidimo može li se što naći. Tijela su prilično stara."

"Koliko stara?" pitao sam.

Šerif Lowell ponovno me je gledao u oči. "Teško je reći. Forenzičari još uvijek analiziraju, no pretpostavljamo da su mrtvi najmanje pet godina. Također su bili prilično dobro zakopani. Ne bismo ih nikad našli da nije bilo odrona zemlje zbog obilnih kiša, a medvjed se pojavio s jednom rukom."

Moja sestra i ja pogledali smo se. "Molim?" rekla je Linda.

Šerif Lowell je kimnuo. "Lovac je ustrijelio medvjeda i pronašao kost pokraj tijela. Bila je u medvjedovim ustima. Ispalo je da je to ljudska ruka. Trebalo je vremena, mogu vam reći. Još uvijek obavljamo iskapanja na tom području."

"Mislite da možda ima još tijela?" "Ne mogu sigurno reći."

Naslonio sam se. Linda je ostala usredotočena. "Pa jeste li ovdje da biste dobili naše dopuštenje da kopate oko jezera Charmaine?"

"Jednim dijelom."

Čekali smo da kaže više. Pročistio je grlo i opet me pogledao. "Doktore Beck, vaša krvna grupa je B-plus, je li tako?"

Otvorio sam usta, ali Linda je zaštitnički stavila ruku na moje koljeno. "Kakve to veze ima bilo s čim?" pitala je.

"Našli smo i druge stvari", rekao je. "Na mjestu gdje su zakopani."

"Koje druge stvari?"

"Žao mi je. To je povjerljivo." "Onda se nosite", rekao sam.

Lowell se nije činio posebno iznenađen mojim izljevom. "Samo pokušavam provesti--"

"Rekao sam, nosite se."

Šerif Lowell nije se micao. "Znam da je ubojica vaše žene već izručen pravdi", rekao je. "I znam da ponovno spominjanje svega ovoga sigurno jako boli."

"Ne patronizirajte me", rekao sam.

"To mi nije namjera."

"Prije osam godina mislili ste da sam je ja ubio."

"To nije istina. Bili ste joj muž. U takvim slučajevima, izgledi da je upleten član obitelji--"

"Možda biste je prije našli da niste gubili vrijeme na ta sranja--" trgnuo sam se, osjećajući stezanje u grlu. Okrenuo sam se u stranu. Prokletstvo. Proklet bio. Linda je pružila ruku prema meni, ali sam se odmaknuo.

"Posao mi je bio istražiti svaku mogućnost", nastavio je piliti. "Pomagao nam je FBI. Čak su i vaš tast i njegov brat obavještavani o tijeku istrage. Učinili smo sve što smo mogli."

Nisam više mogao podnijeti ni jednu riječ. "Što tražite, do vraga, ovdje, Lowell?"

Ustao je i popravio si hlače, povukavši ih do pazuha. Mislim da je htio imati prednost u visini. Da bi nas zaplašio ili nešto. "Uzorak krvi", rekao je. "Vaš."

"Zašto?"

"Kad vam je žena oteta, bili ste napadnuti."

"Pa?"

"Udareni ste tupim predmetom."

"Znate sve to."

"Da", rekao je Lovell. Još jednom je obrisao nos, pospremio rupčić i počeo hodati uokolo. "Kad smo pronašli tijela, našli smo i bejzbolsku palicu."

Bol u mojoj glavi opet je počela kucati. "Palicu?"

Lowell je kimnuo. "Zakopan u zemlju s tijelima. Drvenu palicu."

Linda je rekla, "Ne razumijem. Kakve to veze ima s mojim bratom?"

"Našli smo sasušenu krv na njoj. Otkrili smo da je B-plus." Nagnuo je glavu prema meni. "Vaša krvna grupa, doktore Beck."

Ponovno smo sve prošli. Godišnjica urezivanja u drvo, plivanje u jezeru, zvuk vrata auta, moje jaderno izbezumljeno plivanje do obale.

"Sjećate se da ste pali natrag u jezero?" Lowell me pitao.

"Da."

"I čuli ste vrisak svoje žene?"

"Da."

"A onda ste se onesvijestili? U vodi?"

Kimnuo sam.

"Koliko mislite da je voda bila duboka? Tamo gdje ste pali, mislim?"

"Niste li to provjerili prije osam godina?" pitao sam.

"Imajte strpljenja, doktore Beck."

"Ne znam. Duboka."

"Preko vaše glave?"

"Da."

"Dobro, u redu. Čega se zatim sjećate?"

"Bolnice", rekao sam.

"Ničeg između trena kad ste pali u vodu i onog kad ste se probudili u bolnici?"

"Tako je."

"Ne sjećate se da ste izišli iz vode? Ne sjećate se da ste se probili do brvnare ili nazvali hitnu pomoć? Sve ste to napravili, znate. Našli smo vas na podu brvnare. Slušalica je još bila dignuta."

"Znam, ali ne sjećam se."

Linda je progovorila. "Mislite li da su i ta dva čovjeka žrtve", oklijevala je, "KillRoya?"

Izgovorila je to tiho. KillRoy. Sam spomen tog imena sve je sledio.

Lowell je zakašljao u ruku. "Nismo sigurni, gospođo. KillRoveve jedine poznate žrtve su žene. Nikada prije nije sakrio tijelo – barem nijedno za koje znamo. A koža te dvojice je istrunula pa ne možemo reći jesu li žigosani."

Zigosani. Osjetio sam kako mi se vrti u glavi. Zatvorio sam oči i pokušao ne čuti ništa više.

3

Iduće jutro rano sam odjurio u ured i stigao dva sata prije svog prvog naručenog pacijenta. Uključio sam kompjuter, pronašao čudni e-mail, kliknuo na hiperlink. Ponovno se pojavila greška. Zapravo nikakvo iznenađenje. Zurio sam u poruku, čitajući je stalno ispočetka kao da ću otkriti dublje značenje. Nisam ga otkrio.

Prošle noći dao sam krv. DNK analiza će trajati tjednima, no šerif Lowell je mislio da bi prvu procjenu mogli dobiti ranije. Tjerao sam ga da otkrije još podataka, ali ostao je šutljiv kao riba. Nešto je krio od nas. Što, nisam imao pojma.

Dok sam sjedio u sobi za preglede i čekao svog prvog pacijenta, ponovno sam odvratio film Lowellova posjeta. Razmišljao sam o tim dvama tijelima. Razmišljao sam o krvavoj drvenoj palici. I dopustio sam si razmišljati o žigosanju.

Elizabethino tijelo pronađeno je kraj ceste 80 pet dana nakon otmice. Mrtvozornik je procijenio da je bila mrtva dva dana. To je značilo da je tri dana provela živa s Elrovem Kellertonom, poznatijim kao KillRoy. Tri dana. Nasamo s čudovištem. Tri izlaska i zalaska sunca, uplašena, u mraku i u silnoj agoniji. Jako se trudim ne razmišljati o tome. Postoje mjesta do kojih misli ne bi trebale ići; svejedno ih tamo usmjeravamo.

KillRoy je uhvaćen tri tjedna poslije. Priznao je da je ubio četrnaest žena u krvavom pohodu koji je započeo sa studenticom u Ann Arboru, a završio s prostitutkom u Bronxu. Svih četrnaest nađene su odbačene kraj ceste kao smeće. Sve su također bile žigosane slovom K. Žigosane na isti način kao i stoka. Drugim riječima, Elroy Kellerton uzeo je metalni žarač, zario ga u gorući plamen, stavio zaštitnu rukavicu na ruku, pričekao da žarač postane rastaljeno crven od žara i onda žigosao predivnu kožu moje Elizabeth uz cvrčeće pištanje.

Misli su mi krenule u jednom od onih nedopuštenih smjerova i preplavile su me slike. Čvrsto sam zatvorio oči i poželio da ih nema. Nije upalilo. Usput, on je još uvijek živ. KillRov, mislim. Naš sustav žalbi na presudu omogućuje ovom čudovištu priliku da diše, čita, govori, bude intervjuiran na CNN-u, prima dobročinitelje, smiješi se. U međuvremenu njegove žrtve trunu. Kao što rekoh, Bog ima smisla za humor.

Poprskao sam lice hladnom vodom i pogledao se u zrcalo. Izgledao sam grozno. Pacijenti su se počeli redati u devet sati. Bio sam rastresen, dakako. Jednim okom gledao sam zidni sat, čekajući "vrijeme za pusu" – 18:15. Kazaljke sata vukle su se kao da su umočene u neki gusti sirup.

Potpuno sam se posvetio pacijentima. Oduvijek sam imao tu sposobnost. Kao dječak mogao sam učiti satima. Kao liječnik mogu se izgubiti u svome poslu. To sam učinio nakon što je Elizabeth umrla. Neki ljudi ističu da se skrivam u svom poslu, da biram posao umjesto života. Na taj klišeji odgovaram jednostavno: "Sto zapravo želite reći?"

U podne sam pojeo sendvič od šunke i popio Coca-Colu light, a onda primio još pacijenata. Jedan osmogodišnji dječak posjetio je kiropraktičara radi "ravnanja kralježnice" osamdeset puta protekle godine. Nije imao bolove u leđima. Bila je to prijevara koju je izvodila nekolicina lokalnih kiropraktičara. Roditeljima ponude besplatan televizor ili video ako dovedu svoju djecu. Onda račun pošalju Medicaidu. Medicaid je divna, prijeko potrebna stvar, ali užasno se zloupotrebljava. Jednom sam imao šesnaestogodišnjaka kojeg su kola hitne pomoći dovela u bolnicu – zbog najobičnijih opekлина od sunca.

Zašto hitna umjesto taksija ili podzemne? Njegova majka objasnila je da bi njih trebala sama platiti ili čekati da joj vlada isplati nadoknadu. Medicaid plaća hitnu isti tren.

U pet sati rekao sam doviđenja posljednjem pacijentu. Pomoćno osoblje otišlo je u pet i trideset. Pričekao sam da se ured isprazni prije nego što sam sjeo i suočio se s kompjuterom. U pozadini sam čuo telefonsku zvonjavu na klinici. Automatska sekretarica javlja se nakon pet i trideset i nudi pozivatelju nekoliko mogućnosti izbora, no zbog nekog razloga sekretarica se pokrene tek nakon što telefon zazvoni deset puta. Zvuk je bio pomalo izluđujući.

Otišao sam na Internet, pronašao e-mailove i ponovno kliknuo na hiperlink. Još uvijek neostvarivo. Razmišljao sam o tom neobičnom e-mailu i onim mrtvim tijelima. Morala je postojati veza. Mozak mi se stalno vraćao na tu naizgled jednostavnu činjenicu. Počeo sam razmatrati mogućnosti.

Mogućnost prva: ta dvojica bili su KillRovevo djelo. Istina, njegove ostale žrtve bile su žene i lako su pronađene, no je li to isključivalo mogućnost da je ubio i druge?

Mogućnost druga: KillRoy je nagovorio te ljude da mu pomognu oteti Elizabeth. To bi moglo štošta objasniti. Drvenu palicu, kao prvo, ako je krv na njoj doista moja. Također bi riješilo moj veliki upitnik oko čitave otmice. Teoretski, KillRoy je, poput svih serijskih ubojica, radio sam. Kako je, uvijek sam se pitao, uspio odvući Elizabeth u auto i u isto vrijeme čekati u zasjedi da ja izidem iz vode? Prije nego što se njezino tijelo pojavilo, vlasti su pretpostavile da je bilo više od jednog otmičara. No kad je tijelo pronađeno žigosano slovom K, toj hipotezi prilazilo se u rukavicama. KillRoy je to mogao izvesti, teoretiziralo se, ako je zavezao ili već nekako pokorio Elizabeth i onda krenuo za mnom. Nije se savršeno slagalo, no ako bi se guralo dovoljno jako, taj bi se komadić uklopio.

Sad smo imali drugo objašnjenje. Imao je pomagače. I ubio ih je.

Treća mogućnost bila je najjednostavnija: krv na palici nije bila moja. B-plus nije česta grupa, no nije ni tako rijetka. Po svoj prilici, ta tijela nisu imala ništa s Elizabethinom smrću.

Nisam se mogao natjerati da povjerujem u to.

Pogledao sam sat na kompjuteru. Bio je priključen na neki satelit koji je davao točno vrijeme. 18:04.42.

Još deset minuta i osamnaest sekundi do. Do čega?

Telefoni su i dalje zvonili. Nisam obraćao pažnju na njih i lupkao sam prstima. Sad je već manje od deset minuta. Dobro, da je i trebalo doći do promjene s hiperlinkom, to bi se dosad već vjerojatno dogodilo. Stavio sam ruku na miša i duboko udahnuo.

Zazvonio mi je beeper.

Nisam bio na dužnosti večeras. To je značilo ili pogrešku – čest običaj noćnih telefonista na klinici – ili osobni poziv. Ponovno je zazvonio. Dvostruki signal. To je značilo hitan slučaj. Pogledao sam na zaslon.

Zvao je šerif Lowell. Bio je znak hitno. Osam minuta.

Razmišljao sam o tome, ali ne zadugo. Bilo što bolje je od bak-tanja s vlastitim mislima. Odlučio sam ga nazvati.

Lowell je opet znao tko je i prije nego što se javio. "Oprostite što vam smetam, Beck." Beck, tako me sad zvao. Kao da smo kompići. "Ali imam samo jedno brzo pitanje."

Vratio sam ruku na miša, pomaknuo kursor do hiperlinka i kliknuo. Internet pretraživač je oživio.

"Slušam", rekao sam.

Pretraživaču je ovaj put duže trebalo. Nije se pojavila obavijest o grešci.

"Znači li vam išta ime Sarah Goodhart?" Gotovo sam ispustio slušalicu. "Beck?"

Odmaknuo sam slušalicu i gledao je kao da se upravo utjelovila u mojoj ruci. Sabrao sam se malo-pomalo. Kad mi se vratila sigurnost u glas, stavio sam slušalicu natrag na uho. "Zašto pitate?"

Nešto se počelo pojavljivati na ekranu kompjutera. Zaškiljio sam. Jedna od onih panoramskih kamera. Ili ulična kamera, pretpostavljam da bi se ova tako zvala. Sada ih je bilo posvuda po Internetu. Katkad sam koristio one za promet, pogotovo za provjeru jutarnjeg zastoja na Mostu Washington.

"Duga priča", rekao je Lowell.

Trebao sam dobiti na vremenu. "Onda ću vas nazvati poslije."

Prekinuo sam. Sarah Goodhart. Ime mi je značilo nešto. Puno mi je značilo.

Što se to, do vraga, događa?

Pretraživač je prestao učitavati. Na ekranu sam vidio crnobijeli prizor ulice. Ostatak stranice bio je prazan. Bez natpisa ili naslova. Znao sam da se može namjestiti tako da hvatate samo određeno polje. To je ovdje bio slučaj.

Pogledao sam sat na kompjuteru. 18:12.18.

Kamera je pokazivala prilično prometan ugao ulice, s visine od kojih četiri i pol metra. Nisam znao koji je to ugao niti koji grad gledam. No, definitivno je bio veći grad. Pješaci su se uglavnom kretali zdesna nalijevo, spuštenih glava, pognutih ramena, s aktovkama u rukama, izmoždjeni na kraju radnoga dana, vjerojatno na putu prema vlaku ili autobusu. Sasvim desno mogao sam vidjeti rub pločnika. Pješaci su nadolazili u valovima, vjerojatno u skladu s promjenom svjetla na semaforu.

Namrštio sam se. Zašto mi je netko poslao ovaj isječak? Sat je pokazivao 18:14.21. Manje od minute.

Držao sam pogled prilijepljen uz ekran i čekao odbrojavanje kao da je Stara godina. Puls mi se ubrzavao. Deset, devet, osam...

Još jedan ljudski plimni val prošao je zdesna nalijevo. Maknuo sam pogled sa sata. Četiri, tri, dva. Držao sam dah i čekao. Kad sam ponovno pogledao na sat, pisalo je:

18:15.02.

Ništa se nije dogodilo – no s druge strane, što sam očekivao?

Ljudski plimni val je opao i ponovno, na sekundu ili dvije, nikoga nije bilo na slici. Naslonio sam se, udahnuvši. Šala, vjerojatno. Uvrnuta šala, zasigurno. Bolesna čak. No usprkos tomu–

I tada je izišao netko tko je stajao točno ispod kamere. Izgledalo je kao da se ta osoba cijelo vrijeme tamo skrivala.

Nagnuo sam se prema naprijed.

Bila je žena. Toliko sam mogao vidjeti, iako mi je bila okrenuta leđima. Kratka kosa, ali definitivno žena. Iz ovog kuta još nisam uspio razabrati nijedno lice. Ni sad nije bilo drugačije. Bar ne isprva.

Žena je stala. Zurio sam u njezino tjeme, gotovo je tjerajući snagom volje da podigne pogled. Napravila je još jedan korak. Sada je bila na sredini ekrana. Netko drugi je prošao. Žena je nepomično stajala. Tada se okrenula i polako podizala glavu sve dok pogled nije usmjerila ravno u kameru.

Srce mi je stalo.

Gurnuo sam šaku u usta i zatomio vrisak. Nisam mogao disati. Nisam mogao misliti. Oči su mi se napunile suzama koje su počele teći niz obraze. Nisam ih brisao.

Buljio sam u nju. Ona je buljila u mene.

Još jedna masa pješaka prošla je ekranom. Neki od njih sudarili su se s njom, ali žena se nije micala. Njezin pogled ostao je prikovan na kameru. Podigla je ruku kao da mi je pruža. Vrtjelo mi se u glavi. Bilo je kao da su prekinute sve moje veze sa stvarnošću.

Ostavljen sam da bespomoćno plutam.

Držala je ruku podignutu. Polako sam uspio dići svoju ruku. Prsti su mi polako dotakli topao ekran, pokušavajući joj doći u susret. Ponovno su navrle suze. Nježno sam pomilovao ženino lice i osjetio kako mi je srce stalo i poskočilo u isto vrijeme.

"Elizabeth", šapnuo sam.

Ostala je tamo još trenutak ili dva. Onda je rekla nešto u kameru. Nisam je mogao čuti, ali mogao sam joj čitati s usana.

"Žao mi je", izgovorila je moja mrtva žena. I onda je otišla.

4

Vic Letty pogledao je na obje strane prije nego što je ušepao u poslovnici s poštanskim pretincima u sklopu trgovačkog centra.

Pogled mu je preletio prostorijom. Nitko nije gledao. Savršeno. Vic nije mogao, a da se ne nasmiješi. Njegova prijevara bila je sto posto sigurna. Nije bilo načina da se poveže s njim, a sada će ga učiniti punim para.

Priprema je ključ uspjeha, shvaćao je Vic. To je ono što razdvaja dobre od velikih. Veliki su prikrivali svoje tragove. Veliki su se pripremali za svaku mogućnost.

Prva stvar koju je Vic napravio bila je nabavka krivotvorene osobne iskaznice od one propalice od rođaka, Tonvja. Onda je, služeći se krivotvorenim osobnom, unajmio poštanski pretinac pod pseudonimom UYS Enterprises. Uočavate tu divotu? Upotrijebiti lažnu osobnu i pseudonim. Tako da čak i da netko podmiti tipa za pultom, čak i kad bi netko doznao tko je unajmio pretinac UYS Enterprises, sve što bi imali bilo bi ime Roscoe Taylor, ime s Vicove krivotvorene osobne.

Nema načina da se dođe do Vica osobno.

S drugog kraja prostorije Vic je pokušao zaviriti u prozorčić pretinca 417. Teško da se puno moglo razabrati, no nešto je nesumnjivo bilo unutra. Prekrasno. Vic je primao samo gotovinu ili poštanske doznake. Čekove ne, dakako. Ništa što bi moglo voditi do njega. I svaki put kad je pokupio novac, bio je prerušen. Kao i sada. Nosio je šiltericu i lažne brkove. Također se pretvarao da šepa. Pročitao je negdje da ljudi primijete šepanje, pa ako upitaju svjedoka da opiše tipa koji se koristio pretincem 417, što će svjedok reći? Jednostavno. Tip je imao brkove i šepao je. Da i podmitite glupog službenika, zaključili biste da neki tip po imenu Roscoe Tavlror nosi brkove i šepa.

A pravi Vic ništa od toga.

No Vic je poduzeo i druge mjere opreza. Nikada nije otvarao pretinac kad su drugi ljudi bili uokolo. Nikada. Ako je netko drugi uzimao poštu ili bio negdje u blizini, ponašao bi se kao da otvara neki drugi pretinac ili bi se pravio da ispunjava formular, tako nešto. Kad je zrak bio čist – i samo kad je zrak bio čist – Vic bi otišao do pretinca 417.

Vic je znao da nikada ne možeš biti dovoljno oprezan.

Čak i kad se radilo o putu ovamo, Vic je poduzeo mjere opreza. Parkirao je svoj radni kamion – Vic je obavljao popravke i ugradnju za CableEve, najveću tvrtku za kabelsku televiziju na Istočnoj obali – četiri ulice dalje. Naglo je skrenuo kroz dvije pokrajnje uličice na putu ovamo. Nosio je crnu vjetrovku preko svog radnog odijela tako da nitko ne bi mogao vidjeti oznaku "Vic" prišivenu na desni džep košulje.

Sad je mislio na veliku isplatu koja je vjerojatno bila u pretincu 417, ni tri metra od mjesta gdje je stajao. Osjećao je nemir u prstima. Ponovno se osvrnuo po prostoriji.

Dvije žene su otvarale svoje pretince. Jedna se okrenula i odsutno mu se nasmiješila. Vic je otišao do pretinaca na drugoj strani prostorije i uhvatio svoj privjesak za ključeve – imao je jedan od onih privjesaka koji su zveckali s pojasa – i pretvarao se da prebire po njemu. Držao je lice spušteno i dalje od njih.

Još opreza.

Dvije minute poslije žene su uzele svoju poštu i otišle. Vic je bio sam. Brzo je prešao prostoriju i otvorio svoj pretinac.

Oho.

Jedan paket adresiran na UYS Enterprises. Smeđe umotan. Bez povratne adrese. I dovoljno debeo da sadrži puno love.

Vic se osmjehnuo i upitao: Tako li izgleda pedeset somova?

Posegnuo je unutra drhtavim rukama i pokupio paket. Bio je udobno težak u njegovim rukama. Vicovo srce počelo je lupati. O, dragi Bože. Vodio je ovu operaciju već četiri mjeseca. Bacao je svoju mrežu i vadio prilično velike ribe. Ali, Bože moj, sad je uhvatio jebenog kita!

Još jednom je pogledao oko sebe, strpao paket u džep vjetrovke i požurio van. Do kamiona se vratio drugim putem i krenuo prema pogonu. Prstima je napipao paket i gladio ga. Pedeset somova. Pedeset tisuća dolara. Cifra mu je totalno zavrtjela glavom.

Kad je Vic došao u pogon CableEvea, već je pala noć. Parkirao je kamion straga i pješke prešao preko brvna do svog auta, zahrđale Honde Civic iz 1991. Namrštio se na auto i pomislio – ne zadugo.

Parkiralište za zaposlene bilo je tiho. Mrak mu je počeo smetati. Mogao je čuti svoje korake, umoran bat radnih cipela o asfalt. Hladnoća se probijala kroz njegovu vjetrovku. Pedeset somova. Imao je pedeset somova u džepu.

Vic je pogrpio ramena i ubrzao korak.

Zapravo, Vic se bojava ovaj put. Morat će prestati s ucjenama. Plan je bio dobar, u to nema sumnje. Čak i odličan. No sad se namjerio na krupne zvjerke. Dvojio je koliko je pametan takav potez, izvagao za i protiv te odlučio da veliki – oni koji si zbilja promijene život – prihvaćaju izazov.

A Vic je htio biti velik.

Plan je bio jednostavan, što ga je i činilo tako izuzetnim. Svaka kuća koja je imala kablsku imala je kutiju s prekidačima na telefonskoj liniji. Kad naručite neki izvanredni kanal za koji se plaća posebna pristojba poput HBO-a ili Showtimea, vaš ljubazni majstor za kablsku iz susjedstva dođe i kvrcne nekoliko prekidača. Ta kutija s prekidačima čuva vaš kablški život. A ono što čuva vaš kablški život, čuva i pravu istinu o vama.

Kablske tvrtke i hoteli s filmovima u sobama uvijek naglase da vaš račun neće sadržati popis imena filmova koje ste gledali. To je možda točno, no to

ne znači da ih ne znaju. Pokušajte se svađati oko cijene koji put. Nabrajat će vam naslove dok ne poplavite u licu.

Ono što je Vic odmah naučio je – a da ne ulazimo previše u tehniku – da vaši kablanski izbori rade preko kodova, prenoseći podatke o vašoj narudžbi preko kablanske kutije s prekidačima do kompjutera u glavnoj postaji kablanske tvrtke. Vic bi se popeo na telefonske stupove, otvorio kutije i očitao brojeve. Kad bi se vratio u ured, uključio bi kodove i saznao sve.

Sznao bi, na primjer, da ste u šest popodne 2. siječnja vi i vaša obitelj naručili Kralja lavova sustavom plaćanja po filmu. Ili, kao mnogo dojmljiviji primjer, da ste u deset i trideset navečer 7. siječnja naručili blok Lov na Miss Oktobra i Na zlatnoj plavuši preko porno kanala.

Shvaćate plan?

Ispočetka bi Vic nasumce ucjenjivao kućanstva. Napisao bi pismo muškom vlasniku kuće. Pismo bi bilo kratko i zastrašujuće. Nabrojio bi koji su porno filmovi gledani, u koje doba, kojeg dana. Razjasnio bi da će kopije tih podataka biti razaslane svim članovima obitelji, susjedima i poslodavcu. A onda bi zatražio 500 dolara da drži jezik za zubima. Možda nije puno novca, no Vic je smatrao da je to savršena svota – dovoljno visoka da mu osigura nešto love, a opet dovoljno niska da se većina njegovih meta ne usprotivi cijeni.

Ipak – a to je isprva iznenadilo Vica – samo je oko deset posto odgovaralo. Vic nije bio siguran zašto. Možda gledanje pornića nije više bilo sramota kao nekada. Možda je tipova žena već znala za to. A tko zna, možda ih je gledala s njim. No pravi problem bio je to što je Vicova operacija preširoka.

Trebao je biti fokusiraniji. Trebao je pomno birati svoje mete.

I tada se pojavila zamisao da se usredotoči na ljude određenih profesija, one koji bi imali mnogo izgubiti ako informacija procuri. Opet su kompjuteri na poslu imali sve podatke koje je trebao. Počeo je za mete birati učitelje u školama. Ginekologe. Svakog tko je radio na poslovima osjetljivima na ovakav skandal. Učitelji su najviše paničarili, ali imali su najmanje novaca. Također je u pisma unio više pojedinosti. Spomenuo bi ženu po imenu. Spomenuo bi poslodavca po imenu. Učiteljima bi poručio da će zasuti ministarstvo prosvjete i roditelje učenika "dokazima o nastranosti", fraza koju je Vic sam smislio. Liječnicima je prijetio da će poslati svoj "dokaz" Liječničkoj komori, kao i lokalnim novinama, susjedima i pacijentima.

Novac je počeo brže pristizati.

Do danas su Vicu njegove muljaže donijele blizu četrdeset tisuća dolara. A sad je upecao svoju najveću ribu – takvu ribetinu da je najprije razmišljao da odustane od svega. Ali nije mogao. Nije mogao odštetati od najmasnijeg zalogaja u svome životu.

Da, napao je poznatu facu. Jako poznatu, veliku facu. Randalla Scopea. Mlad, zgodan, bogat, vruća ženica, dvoje djece, političke ambicije, legitimni nasljednik bogatstva Scopeovih. A Scope nije naručio samo jedan film. Pa ni dva.

Tijekom jednomjesečnog roka Randall Scope naručio je dvadeset i tri pornografska filma.

O-o.

Vic je proveo dvije noći sastavljajući svoje zahtjeve, no na kraju je ostao pri temeljnom: kratko, zastrašujuće i s puno pojedinosti. Tražio je od Scopea pedeset somova. Tražio je da budu u njegovu pretincu do danas. I ako se Vic nije prevario, u džepu vjetrovke imao je pedeset somova koji su preklinjali da ih potroši.

Vic je htio pogledati. Htio je pogledati upravo sada. No Vic je bio sve samo ne nediscipliniran. Čekat će dok ne stigne kući. Zaključat će vrata, sjesti na pod, otvoriti paket i pustiti lovnu da ga obaspe.

Zbilja mastan zalogaj.

Vic je parkirao auto na ulici i krenuo prema kolnom prilazu. Pogled na njegov životni prostor – stan iznad usrane garaže – deprimirao ga je. No neće tamo biti još dugo. Uzmimo tih pedeset tisuća, dodajmo gotovo četrdeset tisuća koje je sakrio u stanu, plus deset tisuća uštedevine...

Zastao je uslijed te spoznaje. Sto tisuća dolara. Imao je sto tisuća somova u gotovini. Boga ti.

Odmah će otići. Uzeti novac i krenuti u Arizonu. Imao je prijatelja tamo, Sammvoja Violu. On i Sammy namjeravali su pokrenuti vlastiti posao, možda otvoriti restoran ili noćni klub. Vic je bio sit New Jerseyja.

Bilo je vrijeme da se krene dalje. Novi početak.

Vic je krenuo stubama prema svome stanu. Tek da se zna, Vic nikada nije ostvario svoje prijetnje. Nikada nije nikom poslao nikakvo pismo. Ako meta nije platila, tu je bio kraj. Nauditi im nakon svega ne bi donijelo ništa dobro. Vic je bio majstor muljaže.

Probijao se svojom pameću. Koristio se prijetnjama, naravno, no nikada ih ne bi proveo u djelo. To bi samo razbjesnulo nekoga i, k vragu, vjerojatno bi i njega razotkrilo.

Nikada zapravo ne bi nikoga povrijedio. Koji bi bio smisao?

Došao je do kraja stubišta i zaustavio se pred svojim vratima. Mrkli mrak. Prokleta žarulja ispred njegovih vrata opet je pregorjela. Uzdahnuo je i podignuo svoj veliki privjesak. Škiljio je u mraku, pokušavajući naći pravi ključ. Uspio je ponajviše napipavanjem. Prtljao je oko kvake dok ključ nije ušao u bravu. Gurnuo je vrata i ušao unutra, ali nešto nije bilo u redu.

Nešto se gužvalo pod njegovim nogama.

Vic se namrštió. Najlon, mislio je u sebi. Gazio je po najlonu. Kao da ga je rasprostro neki slikar da zaštiti pod ili tako nešto. Upalio je svjetlo i tada je ugledao čovjeka s pištoljem.

"Bok, Vic."

Vic je izgubio dah i koraknuo unatrag. Čovjek ispred njega imao je četrdesetak godina. Bio je krupan i debeo, s trbuhom koji se borio protiv gumba na njegovoj košulji i pobijedio bar na jednom mjestu. Kravata mu je bila razvezana i bio je nezamislivo ružno začušljan –osam pramenova povučениh od uha do uha i zalizanih preko glave. Lice mu je bilo mlohavo, a brada tonula u naslagama sala. Držao je noge na sanduku koji je Vic koristio kao stolić. Zamijenite pištolj s daljinskim upravljačem i izgledao bi kao premoreni tata koji se vratio kući s posla.

Drugi čovjek, onaj koji je blokirao vrata, bio je sušta suprotnost krupnom tipu – dvadesetak godina, Azijat, nizak, nabijenih mišića i četvrtaste građe s izblajhanom plavom kosom, naušnicom ili dvije u nosu i žutim walkmanom u ušima. Jedino mjesto na kojem biste mogli zamisliti njih dvojicu zajedno bila je podzemna željeznica –krupnog tipa kako se mrgodi iza svojih pažljivo presavijenih novina, mladog Azijca kako vas promatra dok mu glava lagano poskakuje u ritmu preglasne muzike iz slušalica.

Vic je pokušao misliti. Saznaj što žele. Uvjeravaj ih. Ti si majstor muljaže, podsjetio se. Pametan si. Izvući ćeš se iz tog. Vic se uspravio.

"Što hoćete?" upitao je. Krupni tip povukao je okidač.

Vic je začuo prasak, a onda mu je razneseno desno koljeno. Raskolačio je oči. Vrisnuo je i rasuo se po podu, držeći se za koljeno. Krv mu je curila kroz prste.

"Dvadesetdvojka", rekao je krupni, pokazujući prema pištolju. "Oružje malog kalibra. Ono što volim kod njega je, kao što ćeš vidjeti, da mogu puno pucati u tebe, a ne ubiti te."

Još uvijek podignutih nogu, krupni je ponovno opalio. Ovaj put je Vicovo rame primilo hitac. Vic je doslovno mogao osjetiti kako se kost drobi. Ruka mu se ovjesila poput stajskih vrata s razvaljenom sarkom. Vic se stropoštao na leđa i počeo prebrzo disati. Obuzela ga je užasna mješavina straha i boli. Oči su mu ostale širom otvorene, nije treptao i kroz izmaglicu shvatio je nešto.

Najlon na podu.

Ležao je na njemu. Više od toga, krvario je po njemu. Zato je bio tamo. Stavili su ga dolje radi lakšeg čišćenja.

"Hoćeš li mi početi pričati ono što želim čuti", rekao je krupni, "ili da pucam ponovno?"

Vic je počeo pričati. Sve im je rekao. Rekao im je gdje je ostatak novaca. Rekao im je gdje su dokazi. Krupni ga je pitao ima li pomagače. Rekao je da

nema. Krupni je pucao u Vicovo drugo koljeno. Ponovno ga je pitao ima li pomagače. Vic je opet rekao da nema. Krupni ga je pogodio u desni gležanj. Sat vremena poslije Vic je molio krupnog da mu puca u glavu. Dva sata potom krupni mu je udovoljio.

Netremice sam buljio u ekran.

Nisam se mogao pomaknuti. Osjeti su mi bili iznad granice pre-opterećenja. Svaki dio mene bio je umrtvljen.

Nije moglo biti. Znao sam to. Elizabeth nije pala s jahte i nije smatrana utopljenom pa da joj tijelo nikad nije pronađeno. Nije izgorjela toliko da se ne može prepoznati ili tako nešto. Njezino tijelo pronađeno je u jarku kraj ceste 80. Pretučeno, možda, no identificirano.

Ali nisi je ti identificirao...

Možda i nije, no identificirala su je dva člana uže obitelji: njezin otac i stric. U stvari, Hoyt Parker, moj tast, bio je taj koji mi je rekao da je Elizabeth mrtva. Došao je u moju bolničku sobu sa svojim bratom Kenom nedugo nakon što mi se vratila svijest. Hoyt i Ken bili su krupni, prosijedi i kamenih lica. Jedan njujorški policajac, drugi agent FBI-a, obojica ratni veterani mesnatih tijela i krupnih, neoblikovanih mišića. Skinuli su svoje šešire i pokušali mi priopćiti vijest s polurezerviranim suosjećanjem profesionalaca, no nisam pao na to, a ni oni se nisu jako trudili podvaliti mi.

Pa što sam to onda upravo vidio?

Ekranom su i dalje pretjecale rijeke pješaka. Još sam malo buljio, pokušavajući je vratiti snagom misli. Ništa od toga. Gdje je to uopće? Bio je to grad s uobičajenom vrevom na ulicama, to je bilo sve što sam mogao reći. Na kraju krajeva, mogao je biti i New York.

Pa traži onda detalje koji će ti više reći, idiote.

Pokušao sam se koncentrirati. Odjeća. Dobro, provjerimo odjeću. Većina ljudi nosila je kapute ili jakne. Zaključak: vjerojatno smo negdje na sjeveru ili barem negdje gdje danas nije bilo pretjerano toplo. Super. Mogao sam izbaciti Miami.

Što još? Zurio sam u ljude. Frizure? To ne bi pomoglo. Mogao sam vidjeti ugao ciglene zgrade. Tražio sam prepoznatljive značajke, nešto da odvojim zgradu od prosjeka. Ništa. Pretražio sam ekran da nađem nešto, bilo što, neuobičajeno.

Vrećice iz trgovina.

Nekoliko ljudi nosilo je vrećice iz trgovina. Pokušao sam pročitati što piše, ali svi su se prebrzo kretali. Pokušavao sam ih usporiti svojim mislima. Nisu usporili. Nastavio sam gledati, držeći pogled u ravnini koljena. Kut kamere tu nije pomagao. Prislonio sam lice tako blizu ekrana da sam mogao osjetiti toplinu.

Veliko štampano R.

To je bilo prvo slovo na jednoj vrećici. Ostatak je bio načrčkan tako da se nije mogao razabrati. Kao da je napisan nekakvim cifras-tim rukopisom. Dobro, što još? Koje bih još tragove mogao-?

Polje kamere se zabijeljelo.

K vragu. Stisnuo sam ponovno učitavanje. Vratila se obavijest o grešci. Vratio sam se na prvi e-mail i kliknuo na hiperlink. Još jedna greška.

Polje je nestalo.

Pogledao sam prazni ekran i istina me ponovno pogodila: upravo sam vidio Elizabeth.

Mogao sam to pokušati zdravorazumski odbaciti. Ali ovo nije bio san. Imao sam snove u kojima je Elizabeth živa. Previše njih. U većini bih jednostavno prihvatio njezin povratak iz groba, prezahvalan da to dovodim u pitanje ili sumnjam. Posebno se sjećam jednog sna u kojem smo bili zajedno – ne sjećam se što smo radili, čak ni gdje smo bili – i upravo sam tada, usred našeg smijeha, sa zastrašujućom sigurnošću shvatio da sanjam, da ću se ubrzo probuditi sam. Sjećam se sna – kako u tom trenutku posežem za Elizabeth i hvatam je, vukući je bliže, očajnički je pokušavajući povući natrag k sebi.

Znao sam što su snovi. Ono što sam vidio na računalu nije bio jedan od njih. A nije bio ni duh. Nije da vjerujem u njih, ali ako ste neodlučni, možete bar odbaciti predrasude. No duhovi ne stare. Elizabeth na kompjuteru da. Ne puno, ali prošlo je osam godina. Duhovi također ne šišaju kosu. Sjetio sam se one duge pletenice koja joj je visjela niz leđa na mjesečini. I sjetio sam se moderne kratke frizuru koju sam upravo vidio. I sjetio sam se tih očiju, očiju u koje sam gledao od svoje sedme godine.

Bila je to Elizabeth. Još je živa.

Osjetio sam da mi opet naviru suze, ali ovaj sam im se put othrvao. Čudno je to. Uvijek sam lako plakao, no nakon oplakivanja Elizabeth kao da više nisam mogao plakati. Nije da sam se isplakao do kraja ili da su mi presušile suze ili već neka takva besmislica. Ili da sam otupio od boli, iako je možda malim dijelom bilo nešto u tome. Ono što mislim da se dogodilo je da sam instinktivno zauzeo obrambeni položaj. Kad je Elizabeth umrla, širom sam otvorio vrata i pustio bol da uđe. Posve sam se prepustio. I boljelo je. Boljelo je tako prokleta jako da neki pradavni refleks u meni sada nije dopuštao da se to ponovi.

Ne znam koliko sam dugo sjedio tamo. Možda pola sata. Pokušao sam usporiti disanje i smiriti se. Htio sam biti racionalan. Morao sam biti racionalan. Već sam trebao biti u kući Elizabethinih roditelja, ali u ovome trenutku bilo mi je nezamislivo doći pred njih.

Tada sam se sjetio još nečeg.

Sarah Goodhart.

Šerif Lowell pitao je znam li nešto o tom imenu. Znao sam.

Elizabeth i ja igrali bismo jednu dječju igru. Možda ste je i vi igrali. Uzmete svoje krsno ime i stavite umjesto prvog, onda uzmete ime ulice iz djetinjstva i stavite ga kao prezime. Na primjer, moje puno ime je David Craig Beck i odrastao sam u Ulici Darby. Tako bih bio Craig Darby. A Elizabeth bi bila...

Sarah Goodhart.

Što se do vruga događa?

Uzeo sam telefon. Najprije sam nazvao Elizabethine roditelje. Još uvijek su živjeli u toj kući u Ulici Goodhart. Javila se njezina majka. Rekao sam joj da kasnim. Ljudi to prihvate od liječnika. Jedna od brojnih pogodnosti posla.

Kad sam nazvao šerifa Lowella, javila se njegova govorna pošta. Poručio sam mu da mi se javi na beeper kad bude mogao. Nemam mobitel. Uviđam da me to svrstava u manjinu, ali i beeper me ionako previše veže za vanjski svijet.

Naslonio sam se, a Homer Simpson izbacio me iz transa s još jednim: "Stigla je pošta!" Skočio sam naprijed i zgrabio miša. Adresa pošiljatelja bila je nepoznata, a u naslovu je pisalo Ulična kamera. Još jedan udarac u mojim prsima.

Kliknuo sam na ikonicu i e-mail se pojavio:

Sutra u isto vrijeme plus dva sata na bigfoot.com. Poruka će ti biti ostavljena pod:

Korisničko ime: Ulica šišmiš Lozinka: Teen

Ispod toga, na dnu ekrana, još samo pet riječi:

Oni promatraju. Nikom ni riječi.

Larry Gandle, čovjek s ružnom frizurom, gledao je kako Eric Wu mirno čisti.

Wu, dvadesetšestogodišnji Korejac s nevjerojatnim asortimanom piercinga i tetovaža, bio je najopakiji čovjek kojega je Gandle ikada upoznao. Wu je bio građen poput malog tenka, no to samo po sebi nije mnogo značilo. Gandle je znao puno ljudi koji su bili iste takve građe. Prečesto su mišići za pokazivanje bili beskorisni mišići.

To nije bio slučaj s Bricom Wuom.

Mišići su mu bili kao od kamena, no prava tajna Wuove ubojite snage ležala je u njegovim žuljevitim rukama – dva betonska bloka s čeličnim pandžama od prstiju. Trošio je sate na njih, udarajući građevne blokove, izlažući ih ekstremnoj vrućini i hladnoći, radeći serije sklekova na jednom prstu. Kad bi Wu stavio te prste u upotrebu, razaranje kostiju i tkiva bilo je nezamislivo.

Mračne glasine kružile su oko ljudi poput Wua, većina kojih je bila sranje, no Larry Gandle vidio ga je kako ubija čovjeka zabadanjem prstiju u osjetljiva mjesta lica i trbuha. Vidio je Wua kako je zgrabio čovjeka za uši i otrgnuo ih u jednom trzaju. Vidio ga je kako ubija četiri puta na četiri vrlo različita načina, nikada oružjem.

Nijedna od tih smrti nije bila brza.

Nitko nije znao otkuda je točno Wu došao, no najprihvatljivija priča spominjala je brutalno djetinjstvo u Sjevernoj Koreji. Gandle nikada nije pitao. Postoje neke mračne staze na koje je bolje ne kročiti; mračna strana Erica Wua – da, baš, kao da je moglo biti svijetle strane – jedna je od njih.

Kad je Wu završio umatanje protoplazme koja je bila Vic Letty u zaštitnom pokrovu, pogledao je Gandlea tim svojim očima. Mrtve oči, mislio je Larry Gandle. Oči djeteta iz ratnog žurnala u kinu.

Wu se nije trudio skinuti slušalice. Iz njegova walkmana nije treštao hip hop ili rap, čak ni rock 'n' roll. Više–manje non–stop je slušao one CD–e za relaksaciju, onakve s imenima kao Oceanski povjetarac i Žubor potoka.

"Da ga odnesem Bennju?" pitao je Wu. Glas mu je imao neku usporenu, čudnu intonaciju, poput likova iz crtica sa Snoopvjem.

Larry Gandle je kimnuo. Benny je vodio krematorij. Pepeo pepelu. Ili, u ovom slučaju, smeće pepelu. "I riješi se ovoga."

Gandle je dodao Ericu Wuu dvadesetdvojku. Oružje je izgledalo sićušno i beskorisno u Wuovoj divovskoj ruci. Wu se namrštio na pištolj, vjerojatno razočaran jer je Gandle izabrao njega umjesto njegova jedinstvenog dara, i ugurao ga u džep. S dvadesetdvojkom rijetko je bilo izlaznih rana. To je značilo manje dokaza. Sva krv nalazila se u vinilnom zaštitnom pokrovu. Nema nereda, nema frke.

"Kasnije", rekao je Wu. Podigao je tijelo jednom rukom kao da je bilo aktovka i odnio ga van.

Larry Gandle kimnuo je u znak pozdrava. Muke Vica Lettvja nisu mu priuštile mnogo veselja – no s druge strane, nisu mu zadale ni mnogo nelagode. Bilo je to zapravo jednostavno. Gandle je s potpunom sigurnošću morao znati da je Letty radio sam i da nigdje nije ostavio dokaze da ih netko drugi nađe. To je značilo dovesti čovjeka do krajnjih granica izdržljivosti. Nije bilo drugog načina.

Na kraju, sve se svodilo na jasan izbor – obitelj Scope ili Vic Letty. Scopeovi su bili dobri ljudi. Nikad nisu učinili ništa Vicu Lettvju. Vic Letty se, s druge strane, dobro potrudio da pokuša nauditi obitelji Scope. Samo se jedan mogao izvući netaknut – nevina, dobronamjerna žrtva, ili parazit koji se pokušao nahraniti tuđim jadom. Nema izbora kad bolje promislite.

Gandleov mobitel je zavibrirao. Javio se i rekao, "Da."

"Identificirali su tijela na jezeru."

"I?"

"Oni su. Isuse Bože, to su Bob i Mel."

Gandle je zatvorio oči.

"Što to znači, Larry?"

"Ne znam."

"Pa što ćemo napraviti?"

Larry Gandle znao je da nije bilo izbora. Morat će razgovarati s Griffinom Scopeom. To će izvući neugodne uspomene. Osam godina. Nakon osam godina. Gandle je odmahnuo glavom. Starčevo će se srce ponovno slomiti. "Ja ću to srediti."

6

Kim Parker, moja punica, lijepa je. Uvijek je toliko nalikovala na Elizabeth da je njezino lice za mene postalo najjači podsjetnik na ono što je moglo biti da se sve drugačije odigralo. Ali Elizabethina smrt polako ju je nagrizala. Lice joj je sada bilo iskrivljeno od boli, gotovo lomno. Oči su joj izgledale kao špekule razbijene iznutra.

Kuća Parkerovih doživjela je vrlo malo promjena od sedamdesetih – drvena oplata, svijetloplavi tapison s bijelim mrljama, podignuti kamin od imitacije kamena. Preklopljeni stolići za posluživanje od bijele plastike sa zlatnim metalnim nogama stajali su uz jedan zid. Bilo je slika s klaunom i Rockvellovih kolekcionarskih tanjura. Jedina primjetna novost bio je televizor. Narastao je tijekom godina od crnobijelog promjera 30 cm do golemog kolorca od 125 cm, koji je sad stajao zgrbljen u kutu.

Moja je punica sjedila na istom kauču na kojem smo se Elizabeth i ja tako često mazili. Nasmiješio sam se na trenutak i pomislio, ah, kad bi taj kauč mogao govoriti. No s druge strane, taj ružni komad namještaja s kričavim cvjetnim uzorkom čuvao je mnogo više od strastvenih uspomena. Elizabeth i ja sjedili smo na njemu dok smo otvarali pisma koja su javljala jesmo li primljeni na fakultete. Zagrljeni smo gledali Let iznad kukavičjeg gnijezda i Lovca na jelene i sve stare Hitchcockove filmove. Pisali smo zadaće, ja sjedeći uspravno, a Elizabeth ležeći s glavom u mom krilu. Rekao sam Elizabeth da želim biti liječnik – slavni kirurg, tako sam bar mislio. Ona mi je rekla da želi diplomirati pravo i raditi s djecom. Elizabeth nije mogla podnijeti pomisao da djeca pate.

Sjećam se prakse koju je imala za vrijeme ljetnih praznika nakon naše prve godine na fakultetu. Radila je za Covenant House³, spašavajući odbjegli djecu i one bez doma s najopasnijih ulica New Yorka. Jednom sam se s njom vozio u kombiju Covenant Housea, gore-dolje po 42. ulici u vrijeme prije gradonačelnika Giulianija, pročešlj avaj ući gnusnu baruštinu polusvijeta u potrazi za djecom koja trebaju sklonište. Elizabeth je spazila četrnaesto-godišnju prostitutku koja je bila toliko urokana da se uneredila. Štrecnuo sam se od gađenja. Ne ponosim se time. To su možda i bila ljudska stvorenja, ali – da budem iskren – prljavština me odbijala. Pomogao sam. Ali sam se štrecnuo.

Elizabeth se nikad nije štreknula. To je bio njezin dar. Uzela bi djecu za ruku. Nosila ih je. Oprala je onu djevojčicu, nje govala je i razgovarala s njom cijelu noć. Gledala ih je ravno u oči. Elizabeth je iskreno vjerovala da su svi dobri i vrijedni truda; bila je naivna na način na koji sam ja želio biti.

Uvijek sam se pitao je li umrla na isti taj način – s tom netaknutom naivnošću – je li se kroz bol i dalje držala svoje vjere u ljudskost i sve te krasne besmislice. Nadam se da jest, no slutim da ju je KillRov slomio.

Kim Parker sjedila je ukočeno s rukama u krilu. Uvijek me prilično voljela, iako su tijekom naše mladosti oba roditeljska para bila zabrinuta zbog naše bliskosti. Htjeli su da se igramo s drugima. Htjeli su da imamo više prijatelja. Prirodno, pretpostavljam.

Hoyt Parker, Elizabethin otac, još nije bio kod kuće pa smo Kim i ja čavrljali ni o čemu – ili, da se izrazim drugačije, o svemu osim o Elizabeth. Usredotočio sam pogled na Kim jer sam znao da je polica nad kaminom prepuna Elizabethinih fotografija i njezina osmijeha od kojeg puca srce.

Ona je živa...

Dobrotvorna američka nevladina organizacija koja skrbi za odbjegli i djecu bez doma.

Nisam se mogao natjerati da to prihvatim. Mozak, znam iz svojeg psihijatrijskog iskustva na medicini (da ne spominjem obiteljsku povijest), ima nevjerojatnu sposobnost izobličavanja. Nisam vjerovao da sam dovoljno lud da bih ni iz čega stvorio njezin lik, ali s druge strane, luđaci to nikad ne vjeruju. Sjetio sam se svoje majke i zapitao se kakav je ona imala uvid u svoje mentalno zdravlje, je li uopće bila sposobna za ozbiljnu introspekciju.

Vjerojatno nije.

Kim i ja razgovarali smo o vremenu. Razgovarali smo o mojim roditeljima. Razgovarali smo o njezinu novom honorarnom poslu u robnoj kući. A onda me Kim totalno iznenadila neočekivanim pitanjem.

"Viđaš li se s kim?" upitala je.

Bilo je to prvo uistinu osobno pitanje koje mi je ikad postavila. Izbacilo me iz takta. Pitao sam se što želi čuti. "Ne", rekao sam.

Kimnula je i izgledalo je kao da želi reći još nešto. Smeteno je podigla ruku do lica.

"Idem na spojeve", rekao sam.

"Dobro", odgovorila je uz presrdačno kimanje. "Trebao bi."

Zurio sam u svoje ruke i iznenadio samog sebe kad sam rekao: "Još uvijek mi toliko nedostaje." Nisam to planirao. Planirao sam biti tiho i držati se naše uobičajene ugažene staze. Pogledao sam njezino lice. Izgledala je žalosno i zahvalno.

"Znam da ti nedostaje, Beck", rekla je Kim. "Ali ne smiješ osjećati krivnju ako viđaš druge ljude."

"Ne osjećam", rekao sam. "Mislim, nije u tome stvar."

Rastavila je prekrížene noge i nagnula se prema meni. "Nego u čemu?"

Nisam mogao govoriti. Htio sam. Zbog nje. Pogledala me tim razbijenim očima, potreba da priča o svojoj kćeri bila je tako vidljiva, tako očigledna. No nisam mogao. Odmahnuo sam glavom.

Začuo sam ključ u vratima. Oboje smo se iznenada okrenuli, uspravili se kao zatečeni ljubavnici. Hoyt Parker odgurnuo je vrata i zazvao ženino ime. Ušao je u radnu sobu i glasno uzdahnuvši spustio sportsku torbu. Kravata mu je bila razvezana, košulja zgužvana, rukavi zasukani do laktova. Hoyt je imao podlaktice kao Popaj. Kad nas je vidio da sjedimo na kauču, ispustio je još jedan uzdah, ovaj put dublji i s jasnim prizvukom neodobravanja.

"Kako si, Davide?" upitao me.

Rukovali smo se. Njegov stisak bio je, kao uvijek, grub i prejak. Kim se ispričala i odjurila iz sobe. Hoyt i ja razmijenili smo uobičajene kurtoazne fraze i zavladao je tišina. Hoyt Parker nikada se nije osjećao ugodno sa mnom. Možda je tu bilo malo Elektrina kompleksa, no uvijek sam osjećao da je u meni vidio prijetnju. Razumio sam. Njegova curica provodila je sve svoje vrijeme sa mnom. Tijekom godina uspjeli smo ublažiti njegovo ogorčenje i sklepati nekakvo prijateljstvo. Do Elizabethine smrti.

On krivi mene za ono što se dogodilo.

To, naravno, nikad nije izrekao, ali vidim mu u očima. Hoyt Parker je kršan, snažan muškarac. Čvrst kao stijena, pravi Amerikanac. Uvijek je činio sve da se Elizabeth osjeća bezuvjetno sigurno. Hoyt je imao tu vrstu zaštitničke aure. Ništa ne bi nautilo njegovoj curici dok god je Veliki Hoyt uz nju.

Mislim da nikad nisam uspio postići da se Elizabeth osjeća tako sigurno sa mnom.

"Posao dobro?" upitao me Hoyt. "Dobro", rekao sam. "Vaš?" "Još jedna godina do mirovine."

Kimnuo sam i opet smo zapali u tišinu. Dok sam se vozio ovamo, odlučio sam da ne kažem ništa o onome što sam vidio na kompjuteru. Zanimarite činjenicu da je zvučalo ludo. Zanimarite činjenicu da bi otvorilo stare rane i oboje ih jako povrijedilo. Istina je bila da nisam imao pojma što se događa. Što je više vremena prolazilo, to se cijela ta epizoda činila nestvarnijom. Također sam odlučio ozbiljno shvatiti posljednji e-mail. Nikom ni riječi. Nisam mogao zamisliti što se i zašto događalo, ali sve što sam povezo činilo se zastrašujuće nejasno.

No bez obzira na sve, ipak sam se zatekao kako provjeravam može li nas Kim čuti. Onda sam se nagnuo bliže Hoytu i rekao: "Mogu li vas nešto pitati?"

Nije odgovorio, ponudivši u zamjenu jedan od svojih patentiranih sumnjičavih pogleda.

"Želim znati-" zastao sam. "Želim znati kakvu ste je našli." "Našao je?"

"Mislim, kad ste prvi put ušli u mrtvačnicu. Želim znati što ste vidjeli."

Nešto se dogodilo na njegovu licu, kao da su sitne eksplozije uzdrmale temelje. "Za ime Boga, zašto me to pitaš?"

"Samo sam razmišljao o tome", rekao sam neuvjerljivo. "Zbog godišnjice i svega toga."

Iznenada je ustao i obrisao dlanove o nogavice. "Hoćeš nešto popiti?"

"Može." "Viski u redu?" "Odlično."

Otišao je do starih barskih kolica kraj kamina, pa tako i fotografija. Držao sam pogled na podu.

"Hoyt?" iskušavao sam.

Odvrnio je čep na boci. "Ti si liječnik", rekao je, uperivši čašu prema meni.

"Vidio si trupla."

"Da."

"Onda znaš." I znao sam.

Donio je moje piće. Primio sam čašu malo prebrzo i ispio gutljaj. Promatrao me, a onda prinio čašu ustima.

"Znam da vas nikad nisam ispitivao o detaljima", počeo sam. Štoviše, pažljivo sam ih izbjegavao. Druge "obitelji žrtava", kako su nas mediji zvali, valjale su se u njima. Svaki dan su se pojavljivali na KillRoyevu suđenju i slušali i plakali. Ja nisam. Mislim da im je to pomagalo kanalizirati bol. Ja sam odabrao kanalizirati svoju natrag u sebe.

"Ne želiš znati pojedinosti, Beck." "Pretučena je?"

Hoyt je proučavao svoje piće. "Zašto to radiš?" "Moram znati."

60 Harlan Coben

Zurio je u mene preko čaše. Oči su mu prelazile po mom licu. Osjećao sam se kao da mi bodu kožu. Nisam skrenuo pogled.

"Bilo je masnica, da."

"Gdje?"

"Davide–"

"Po licu?"

Zažmirkao je, kao da je spazio nešto neočekivano. "Da."

"Po tijelu isto?"

"Nisam joj gledao tijelo", rekao je. "Ali znam da je odgovor da."

"Zašto joj niste pogledali tijelo?"

"Tamo sam bio kao njezin otac, ne kao istražitelj – samo u svrhu identifikacije."

"Je li bilo lako?" pitao sam.

"Što je li bilo lako?"

"Identificiranje. Mislim, rekli ste da joj je lice bilo natučeno."

Tijelo mu se ukočilo. Spustio je svoje piće i s rastućim sam užasom shvatio da sam otišao predaleko. Trebao sam se držati plana. Trebao sam samo držati usta zatvorena.

"Stvarno želiš čuti sve to?" Ne, mislio sam. Ali kimnuo sam.

Hoyt Parker je odložio čašu, prekrižio ruke i oslonio se na pete. "Elizabethino lijevo oko bilo je zatvoreno od otečenosti. Nos joj je bio slomljen i spljošten kao mokra glina. Imala je posjekotinu preko čela, vjerojatno napravljenu skalpelom. Vilica joj je bila iščašena tako da su popucale sve tetive." Glas mu je bio posve jednoličan. "Slovo K bilo je žigosano na desnom obrazu. Još se mogao osjetiti miris pougljenjene kože."

Želudac mi se okrenuo.

Hoyt je upro pogled u mene. "Želiš znati što je bio najgori dio, Beck?"

Gledao sam ga i čekao.

"Svejedno je trajalo samo tren", rekao je. "Odmah sam znao da je to Elizabeth."

7

Čaše za šampanjac zveckale su u skladu s Mozartovom sonatom.

Harfa se čula u pozadini diskretnog žamora sa zabave. Griffin Scope vijugao je kroz crne smokinge i svjetlucave večernje haljine. Ljudi su se uvijek koristili istom riječi da opišu Griffina Scopea: milijarder. Nakon toga, nazvali bi ga biznismenom ili moćnikom, ili spomenuli da je visok ili da je suprug ili djed, ili da mu je sedamdeset godina. Mogli su komentirati njegovu osobnost, obiteljsko stablo, radne navike, ali prva riječ – u novinama, na televiziji, na popisima ljudi – uvijek je počinjala s M. Milijarder. Milijarder Griffin Scope.

Griffin je rođen bogat. Njegov djed bio je rani industrijalac; njegov otac unaprijedio je imetak; Griffin ga je uvećao nekoliko puta. Većina obiteljskih carstava raspadne se prije treće generacije. Ne i ono Scopeovih. Dobrim dijelom zbog njihova odgoja. Griffin, na primjer, nije pohađao prestižnu školu poput Exetera ili Lawrencevillea, kao što su to činili mnogi njegovi drugovi. Njegov otac inzistirao je ne samo da Griffin pohađa državnu školu, nego da to bude u najbližem većem gradu, Newarku. Otac mu je tamo imao poslovne prostore, tako da nije bio problem preseliti se privremeno.

Istočni dio Newarka tada još nije bio loša četvrt – za razliku od sada, kad normalna osoba ne bi ni autom prošla onuda. Bio je radnička četvrt, prije surova negoli opasna.

Griffin je obožavao tu četvrt.

Njegovi najbolji prijatelji iz tih srednjoškolskih dana još su mu uvijek prijatelji i nakon pedeset godina. Odanost je bila rijetka osobina; kad ju je

pronašao, Griffin ju je svakako nastojao nagraditi. Mnogi večerašnji gosti bili su iz tih nevvarških dana. Neki su čak i radili za njega, iako se trudio da im ne bude samo rutinski šef.

Povod večerašnjoj svečanosti bilo je ono što je najdraže srcu Griffina Scopea: Memorijalna zaklada Brandon Scope, nazvana po ubijenom Griffinovu sinu. Griffin je pokrenuo zakladu donacijom od sto milijuna dolara. Prijatelji su se brzo uključili. Griffin nije bio glup. Znao je da su mnogi donirali da mu se dodvore. No bilo je u tome i još nečeg. Tijekom svog prekratkog života Brandon Scope dirnuo je ljude. Kao dječak rođen s toliko sreće i talenta, Brandon je posjedovao gotovo nadnaravnu karizmu. Privlačio je ljude.

Njegov drugi sin, Randall, bio je dobar dečko koji je izrastao u dobrog čovjeka. Ali Brandon... Brandon je bio čudesan.

Bol je ponovno navrla. Uvijek je bila tu negdje, naravno. Kroz rukovanja i tapšanja bol je ostala uz Griffina, tapkajući ga po ramenu, šaputajući mu u uho, podsjećajući ga da su partneri za cijeli život.

"Krasna zabava, Griff."

Griffin je rekao hvala i krenuo dalje. Žene su imale dobre frizure i nosile su haljine koje su isticale predivna gola ramena; lijepo su se uklapale u mnoštvo ledenih skulptura – omiljenih Griffinovoj ženi Allison – koje su se polako topile na vrhu uvezenih platnenih stolnjaka. Mozartova sonata prešla je u neku Chopinovu. Besprijeekorna posluga kružila je sa srebrnim pladnjima malezijskih račića, omaške pečenice i potpurija neobičnih zalogaja koji kao da su uvijek sadržavali sušene rajčice.

Došao je k Lindi Beck, mladoj dami koja je vodila Brandonovu dobrotvornu zakladu. Lindin otac također je bio stari newarški školski drug i ona se, poput tolikih drugih, uplela u golemo Scopeovo poslovno carstvo. Počela je raditi u raznim Scopeovim poduzećima dok je još bila u srednjoj školi. I ona i njezin brat školovali su se uz pomoć Scopeovih stipendija.

"Izgledaš sjajno", rekao joj je, iako je zapravo mislio da izgleda umorno.

Linda Beck mu se nasmiješila. "Hvala, gospodine Scope."

"Koliko sam ti puta rekao da me zoveš Griff?"

"Nekoliko stotina", rekla je.

"Kako je Shauna?"

"Ne osjeća se najbolje, nažalost."

"Pozdravi je."

"Hoću, hvala."

"Vjerojatno bismo se trebali naći sljedeći tjedan."

"Nazvat ću vašu tajnicu."

"Dobro."

Griffin ju je lagano poljubio u obraz i tada je spazio Larrvja Gandlea u predvorju. Larry je izgledao iscrpljeno i neuredno, no s druge strane, uvijek

je tako izgledao. Mogli ste nabaciti na njega najfinije po mjeri krojeno odijelo, a on bi nakon sat vremena opet izgledao kao da je upao u tučnjavu. Larry Gandle nije trebao biti ovdje.

Pogledi su im se sreli. Larry je kimnuo jednom i okrenuo se. Griffin je pričekao još trenutak-dva i onda pošao za svojim mladim prijateljem niz hodnik.

Larryjev otac, Edward, također je bio jedan od Griffinovih školskih drugova iz starih newarških dana. Edward Gandle umro je od iznenadnog srčanog udara prije dvanaest godina. Prava šteta. Edward je bio dobar čovjek. Tada je njegov sin preuzeo dužnost desne ruke Scopeovih.

Dvojica muškaraca ušla su u Griffinovu biblioteku. Jedno vrijeme biblioteka je bila predivna soba u hrastovini i mahagoniju, s policama za knjige od poda do stropa i antiknim globusima. Prije dvije godine Allison je, u postmodernom raspoloženju, odlučila da soba treba cjelokupnu modernizaciju. Stara drvenarija je iščupana i sada je soba bila bijela, sjajna i funkcionalna, pružajući svu toplinu pregrađenog radnog kutka u velikoj tvrtki. Allison je bila tako ponosna na sobu da joj Griffin nije imao srca reći koliko mu je bila mrska.

"Je li bilo problema večeras?" pitao je Griffin. "Ne", rekao je Larry.

Griffin je ponudio Larryju da sjedne. Larry je odbio i počeo se šetkati.

"Je li bilo gadno?" upitao je Griffin. "Morali smo biti sigurni da nema propusta." "Svakako."

Netko je napao Griffinova sina Randalla – dakle, Griffin je uzvatio udarac. Bila je to lekcija koju nikad nije zaboravljao. Ne možeš mirno sjediti kad ste ti ili netko bližnji napadnuti. I ne ponašaš se kao vlada sa svojim "primjerenim mjerama," i "u skladu sa situacijom" i sve te gluposti. Ako ti netko naudi, oprost i samilost moraju ostati po strani. Ukloniš neprijatelja. Uništiš sve oko njega. Oni koji su ismijavali ovu filozofiju, koji su je smatrali nepotrebno makijavelističkom, obično su bili isti oni koji su izazivali pretjeranu štetu.

Na kraju krajeva, ako brzo ukloniš probleme, manje je krvi proliveno.

"Onda, što ne valja?" pitao je Griffin.

Larry se i dalje šetao. Protrljao je svoju ćelu. Griffinu se nije sviđalo to što je vidio. Larry nije bio tip koji se lako uzruja. "Nikada ti nisam lagao, Griff", rekao je.

"Znam to."

"Ali katkad je neke stvari potrebno... izolirati."

"Izolirati?"

"Koga unajmljujem, na primjer. Nikada ti ne govorim imena. Ni njima nikada ne govorim imena."

"To su pojedivosti."

"Da."

"Štoje, Larry?"

Prestao je koračati. "Prije osam godina, sjećaš se, unajmili smo dva čovjeka da obave određen zadatak."

Boja se iscijedila iz Griffinova lica. Progutao je slinu. "I obavili su ga izvrsno."

"Da. Pa, možda." "Ne razumijem."

"Obavili su svoj zadatak. Ili bar dio. Prijetnja je naizgled bila uklonjena."

Iako su svaki tjedan provjeravali ima li u kući prislušnih uređaja, njih dvojica nikad nisu spominjali imena. Pravilo Scopeovih. Larry Gandle često se pitao je li pravilo postojalo zbog opreza ili zato što je pomagalo učiniti manje osobnim ono što su povremeno bili prisiljeni raditi. Sumnjao je na ovo drugo. Griffin se konačno srušio u stolac, gotovo kao da ga je netko gurnuo. Glas mu je bio tih. "Zašto to sad spominješ?"

"Znam koliko ti je to bolno."

Griffin nije odgovorio.

"Dobro sam platio toj dvojici", nastavio je Larry.

"Kao što bih i očekivao."

"Da." Pročistio je grlo. "Pa, nakon tog incidenta, trebali su se povući na neko vrijeme. Kao mjera opreza."

"Nastavi."

"Nikad se više nisu javili."

"Već su bili pokupili svoj novac, zar ne?"

"Da."

"Pa što je tu tako iznenađujuće? Možda su pobjegli sa svojim novostečenim bogatstvom. Možda su putovali zemljom ili promijenili identitet."

"To smo", rekao je Larry, "uvijek pretpostavljali."

"Ali?"

"Tijela su im pronađena prošli tjedan. Mrtvi su."

"Još uvijek ne vidim problem. Bili su naprašiti ljudi. Vjerojatno ih je zatekla naprasna smrt."

"Tijela su stara." "Stara?"

"Mrtvi su već najmanje pet godina. I pronađeni su zakopani kraj jezera gdje... gdje se dogodio incident."

Griffin je otvorio usta, zatvorio ih, pokušao ponovno. "Ne razumijem."

"Iskreno rečeno, ni ja."

Previše. Sve je to bilo previše. Griffin se cijelu noć borio sa suzama, uglavnom zbog svečanosti u Brandonovu čast i svega toga.

Sada se tragedija Brandonova ubojstva iznenada vraćala na površinu. Bilo je to sve što je mogao učiniti da se ne slomi.

Griffin je pogledao svog pouzdanika. "To se ne smije vratiti."

"Znam, Griff."

"Moramo saznati što se dogodilo. Apsolutno sve."

"Pozorno pratim muškarce u njezinu životu. Posebno njezina muža. Za svaki slučaj. Sada sam upregnuo sve naše snage u to."

"Dobro", rekao je Griffin. "Što god trebalo, ovo se mora pokopati. Nije me briga tko će završiti pokopan s tim."

"Razumijem." "I, Larry?" Gandle je čekao.

"Znam ime jednog čovjeka kojeg unajmljuješ." Mislio je na Erica Wua. Griffin Scope obrisao je oči i krenuo natrag prema gostima. "Upotrijebi njega."

8

Shauna i Linda imaju unajmljen trosobni stan na uglu Riverside Drivea i 116. ulice, nedaleko od Sveučilišta Columbia. Uspio sam pronaći mjesto za parkiranje u istoj ulici, što je obično čin ravan čudima poput razdvajanja voda ili deset kamenih ploča.

Shauna me pustila gore preko portafona. Linda je još uvijek bila vani na svojoj svečanosti. Mark je spavao. Odšuljao sam se u njegovu sobu i poljubio ga u čelo. Marka je još uvijek držala pokémon-ska groznica i to se vidjelo. Imao je na posteljini Pikachue, a plišani Squirtle ležao mu je u naručju. Ljudi kritiziraju taj trend, ali mene je podsjetio na vlastitu djetinju opsjednutost Batmanom i Captain Americom. Gledao sam ga još nekoliko trenutaka. Klišeji, da, ali male stvari su doista ono što je bitno.

Shauna je stajala na vratima i čekala. Kad smo se konačno vratili u radnu sobu, upitao sam: "Mogu si uzeti piće?"

Shauna je slegnula ramenima. "Kako hoćeš." Natočio sam si dva prsta viskija. "Ti ćeš isto." Odmahnula je glavom.

Smjestili smo se na kauč. "Kad bi se Linda trebala vratiti?" pitao sam.

"Nemam pojma", Shauna je otegnuto rekla. Nisam volio taj način.

"K vragu", rekao sam.

"To je privremeno, Beck. Volim Lindu, znaš to."

"K vragu", rekao sam opet.

Prošle godine Linda i Shauna razdvojile su se na dva mjeseca. To nije bilo dobro, posebno za Marka.

"Nije da se selim ili tako nešto", rekla je Shauna. "Pa što onda ne valja?"

"Stara priča. Ja imam taj glamurozni posao i poznata sam. Cijelo vrijeme sam okružena lijepim, zanimljivim ljudima. Ništa novo, zar ne? Svi to znamo. No, Linda misli da mi oko šara."

"Pa i šara", rekao sam.

"Da, naravno, ali to nije ništa novo, zar ne?"

Nisam odgovorio.

"Na kraju dana, Linda je ta kojoj dolazim kući."

"I nikada ne ideš zaobilaznim putem?"

"Da i odem, bilo bi nebitno. Znaš to. Ne funkcioniram dobro zaključana u kavezu, Beck. Trebam pozornicu."

"Lijepa mješavina metafora", rekao sam.

"Bar je zgodno zvučalo."

Pio sam u tišini nekoliko trenutaka.

"Beck?"

"Što?"

"Sad si ti na redu."

"Što to znači?"

Presjekla me pogledom i čekala.

Razmišljao sam o "nikom ni riječi" upozorenju na kraju e-maila. Da je poruka stvarno od Elizabeth – još uvijek me mučila i sama pomisao na to – znala bi da bih rekao Shauni. Lindi – možda ne. Ali Shauni? Sve joj govorim. To se podrazumijeva.

"Postoji šansa", rekao sam, "da je Elizabeth još živa."

Shauna nije ni trepnula. "Pobjegla je s Elvisom, je li tako?" Kad je vidjela moje lice, prestala je i rekla: "Objasni."

I jesam. Rekao sam joj za e-mail. Rekao sam joj za uličnu kameru. I rekao sam joj da sam vidio Elizabeth na kompjuteru. Shauna je cijelo vrijeme držala pogled na meni. Nije kimala ili me prekidala. Kad sam završio, pažljivo je izvukla cigaretu iz kutije i stavila je u usta. Shauna je prestala pušiti prije mnogo godina, ali još uvijek se voljela igrati s cigaretama. Proučavala je cigaretu, okrećući je u ruci kao da je nikad prije nije vidjela. Mogao sam vidjeti da se u njoj nešto komeša.

"Dobro", rekla je. "Dakle, u osam i petnaest sutra navečer trebala bi stići sljedeća poruka, točno?"

Kimnuo sam.

"Onda čekamo dotad."

Vratila je cigaretu u kutiju.

"Ne misliš da je ludo?"

Shauna je slegnula ramenima. "Nebitno", rekla je.

"Što znači..."

"Ima nekoliko mogućnosti kako objasniti to što si upravo ispričao."

"Uključujući ludilo."

"Da, naravno, ta je prilično čvrsta. Ali zašto bismo iznosili negativne pretpostavke? Ajmo jednostavno pretpostaviti da je istina. Ajmo jednostavno pretpostaviti da si vidio to što si vidio i da je Elizabeth još uvijek živa. Ako smo u krivu, hej, pa saznat ćemo vrlo brzo. Ako smo u pravu..." Nabrala je obrve, razmislila, odmahnula glavom. "Isuse, zbilja se nadam da smo u pravu."

Nasmiješio sam joj se. "Volim te, znaš." "Da", rekla je. "Svi me vole."

Kad sam stigao kući, natočio sam si još jedno piće na brzinu. Potegnulo sam velik gutljaj i pustio toplu tekućinu da se razlije do dobro poznatih odredišta. Da, pijem. Ali nisam pijanac. To nije poricanje. Znam da koketiram s titulom alkoholičara. Također znam da je koketiranje s alkoholizmom sigurno otprilike koliko i koketiranje s maloljetnom mafijaševom kćeri. Ali za sada me nije dovelo do sparivanja. Dovoljno sam pametan da znam da to možda neće potrajati.

Chloe mi se prišuljala sa svojim ustaljenim izrazom koji bi se mogao svesti na sljedeće: "Hrana, šetnja, hrana, šetnja." Psi su čudesno dosljedni. Bacio sam joj keks i odveo je u šetnju po ulici. Hladan zrak godio mi je plućima, no šetnja mi nikad nije razbistrila glavu. Šetnja je, zapravo, strahovit davež. Ali volio sam gledati Chloe kako šeće. Znam da to zvuči čudno, ali pas tako uživa u ovoj jednostavnoj aktivnosti. Činilo me zen-sretnim gledati je.

Vrativši se kući tiho sam krenuo prema svojoj sobi. Chloe me slijedila. Djed je spavao. Kao i njegova bolničarka. Hrkala je piskutavo izdišući kao u crtiću. Uključio sam kompjuter i pitao se zašto mi se šerif Lowell nije javio. Htio sam ga nazvati, iako je bilo blizu ponoći. Onda sam pomislio: pa što. Uzeo sam telefon i nazvao broj. Lowell je imao mobitel. Ako spava, uvijek ga može isključiti, zar ne?

Javio se nakon što je treći put zazvonilo. "Halo, doktore Beck."

Zvučao je suzdržano. Također sam primijetio da više nisam bio samo Beck.

"Zašto me niste nazvali?" upitao sam.

"Bilo je kasno", rekao je. "Mislio sam vas uhvatiti ujutro."

"Zašto ste me pitali o Sarah Goodhart?"

"Sutra", rekao je.

"Molim?"

"Kasno je, doktore Beck. Nisam na dužnosti. Osim toga, mislim da bih radije ovo prošao s vama uživo."

"Možete li mi bar reći-?"

"Bit ćete u klinici ujutro?"

"Da."

"Onda ću vas tada nazvati."

Pristojno ali suzdržano zaželio mi je laku noć i nestao. Buljio sam u telefon i pitao se o čemu se do vraga radi.

Spavanje nije dolazilo u obzir. Proveo sam većinu noći na Internetu, surfajući po različitim gradskim uličnim kamerama, u nadi da ću nabasati na onu pravu. Toliko o visokotehnološkoj igli u plastu Interneta.

U neko vrijeme prestao sam i zavukao se pod pokrivač. Dio liječničkog zanimanja je strpljenje. Stalno na djeci provodim testove koji mijenjaju – ako ne i završavaju – živote te govorim njima i njihovim roditeljima da čekaju rezultate. Nemaju izbora. Možda se isto može reći i za ovu situaciju. Bilo je

previše varijabli u ovom trenu. Sutra kad se logiram na Bigfoot pod korisničkim imenom Ulica šišmiš i lozinkom Teen, možda saznam više.

Neko vrijeme sam zurio u strop. Onda sam pogledao na desnu stranu, na kojoj je Elizabeth spavala. Uvijek sam prvi zaspao. Ležao bih ovako i gledao je kako čita, iz profila, posve usredotočena na što god da je čitala. To je bilo posljednje što sam vidio prije nego što bih zatvorio oči i utonuo u san.

Prevrnuo sam se i okrenuo na drugu stranu.

U četiri ujutro Larry Gandle gledao je preko izblajhutih plavih pramenova Erica Wu. Wu je bio nevjerojatno discipliniran. Ako nije radio na svojoj fizičkoj snazi, bio je pred kompjuterom. Boja lica odavno mu se pretvorila u bolesnu plavobijelu od stalnog surfanja po Internetu, no tijelo mu je i dalje bilo kao da je od betona.

"Pa?" rekao je Gandle.

Wu je skinuo slušalice. Onda je prekrižio svoje mramorne stupove od ruku preko prsa. "Zbunjen sam."

"Pričaj mi."

"Doktor Beck jedva da je sačuvao koji e-mail. Samo nekoliko u vezi s pacijentima. Ništa osobno. Ali onda dobije dva bizarna u zadnja dva dana." Još uvijek se ne okrećući od ekrana, Eric Wu pružio je dva komada papira preko svog ramena nalik na kuglu za kuglanje. Larry Gandle je pogledao e-mailove i namrštitio se.

"Što to znači?" "Ne znam."

Gandle je preletio preko poruke koja je govorila o kliktanju nečega u "vrijeme za pusu". Nije se razumio u kompjutere – niti se htio razumjeti. Oči su mu se vratile natrag na vrh lista i pročitao je naslov.

E.P.+D.B. i hrpa crtica.

Gandle je razmislio. D.B. David Beck možda? A E.P...

72 Harlan Coben

Značenje mu je palo na pamet kao da mu se klavir srušio na glavu. Polako je dodao papir natrag Wu.

"Tko je ovo poslao?" Gandle je upitao.

"Ne znam."

"Saznaj."

"Nemoguće", rekao je Wu.

"Zašto?"

"Pošiljatelj se koristio uslugom anonimnog slanja elektroničke pošte." Wu je govorio strpljivo, gotovo sablasno jednolično. Imao je isti ton dok bi raspravljao o vremenskoj prognozi ili derao obraz čovjeku. "Neću ulaziti u kompjuterski žargon, no nema načina da mu se uđe u trag."

Gandle je skrenuo pažnju na drugi e-mail, onaj s izrazima Ulica šišmiš i Teen. Nije mogao ništa razumjeti.

"A što s ovim? Možeš mu ući u trag?"

Wu je odmahnuo glavom. "Isto poslano anonimno."

"Je li ista osoba poslala oba?"

"Vaše nagađanje vrijedi koliko i moje."

"A sadržaj? Razumiješ li o čemu se radi u bilo kojem od njih?"

Wu je pritisnuo nekoliko tipki i prvi e-mail pokazao se na ekranu. Uperio je svoj jaki, žilavi prst u ekran. "Vidite ova plava slova ovdje? To je hiperlink. Sve što je doktor Beck trebao napraviti jest kliknuti ga i to bi ga odvelo nekamo, vjerojatno na neku web stranicu."

"Koju web stranicu?"

"Link je nepostojeći. I opet, ne može mu se ući u trag." "I Beck je to trebao napraviti u 'vrijeme za pusu'?" "Tako piše."

"Je li vrijeme za pusu nekakav kompjuterski izraz?" Wu se gotovo nacerio.

"Ne." "Dakle ne znaš na koje se vrijeme e-mail odnosi?" "Tako je."

"Čak ni je li vrijeme za pusu prošlo ili ne?" "Prošlo je", Wu je rekao. "Kako znaš?"

"Njegov pretraživač namješten je da pokaže zadnjih dvadeset stranica koje je posjetio. Kliknuo je na link. Nekoliko puta, zapravo."

"Ali ne možeš ga, ovaj, slijediti tamo?"

"Ne. Link je beskoristan."

"Što je s ovim drugim e-mailom?"

Wu je opet pritisnuo nekoliko tipki. Slika se promijenila i pojavio se drugi e-mail. "Ovaj je lakše za razumjeti. Vrlo je jednostavan, ustvari."

"Dobro, slušam."

"Anonimni pošiljatelj otvorio je e-mail adresu za doktora Bečka", objasnio je Wu. "Dao je doktoru Bečku korisničko ime i lozinku i opet spomenuo vrijeme za pusu."

"Čekaj da vidim razumijem li", rekao je Gandle. "Beck ode na neku web stranicu. Upiše to korisničko ime i tu lozinku i tamo će biti poruka za njega?"

"Tako to ide, da."

"Možemo li i mi to napraviti?"

"Upisati se koristeći to ime i lozinku?"

"Da. I pročitati poruku."

"Pokušao sam. Adresa još ne postoji."

"Zašto ne?"

Eric Wu je slegnuo ramenima. "Anonimni pošiljatelj može postaviti adresu poslije. Bliže vremenu za pusu."

"Pa što onda možemo zaključiti?"

"Jednostavno rečeno", svjetlo s monitora ljeskalo se u Wuovim praznim očima, "netko si da je puno truda da ostane anonimn."

"Kako saznati tko je to?"

Wu je pokazao malu napravu koja je izgledala kao nešto što bi se moglo naći u radioaparatu. "Instalirali smo jedno ovo na njegov kućni kompjuter i kompjuter na poslu."

"Što je to?"

"Uređaj koji šalje digitalne signale s njegova kompjutera na moje. Ako doktor Beck dobije neki e-mail ili posjeti bilo koju web stranicu ili čak ako samo otipka jedno slovo, moći ćemo sve to pratiti u realnom vremenu."

"Znači čekamo i motrimo", Gandle je rekao.

"Da."

Gandle je razmišljao o onome što mu je Wu rekao – o tome koliko daleko je netko išao da bi ostao anonimn – i naježio se od grozne slutnje.

9

Parkirao sam dvije ulice od klinike. Nikad nisam uspio u istoj ulici.

Šerif Lowell stvorio se s dvojicom kratko podšišanih muškaraca u sivim odijelima. Dvojica u odijelima naslonili su se na veliki smeđi Buick. Tjelesne suprotnosti. Jedan je bio visok, mršav i bijel, drugi nizak, punašan i crn; zajedno su pomalo nalikovali kugli za kuglanje koja pokušava srušiti zadnji čunj. Obojica su mi se nasmiješili. Lovell nije.

"Doktore Beck?" rekao je visoki bijeli čunj. Bio je besprijeckorno dotjeran – gel u kosi, presavinut rupčić u džepu, kravata vezana nadnaravnom preciznošću, dizajnerske naočale s okvirima od kornjačevine, onakve kakve nose glumci kada žele izgledati pametno.

Pogledao sam Lowella. Nije ništa rekao. "Da."

"Ja sam specijalni agent Nick Carlson iz FBI-a", nastavio je besprijeckorno dotjerani. "Ovo je specijalni agent Tom Stone."

Obojica su mahnuli značkama. Stone, niži i zgužvaniji od njih, popravio si je hlače u struku i kimnuo mi. Onda je otvorio stražnja vrata Buicka.

"Možete li poći s nama?"

76 Harlan Coben

"Imam pacijente za petnaest minuta", rekao sam.

"Već smo se pobrinuli za to." Carlson je zamahnuo dugom rukom prema vratima auta, kao da pokazuje nagrade na TV kvizu. "Izvolite."

Sjeo sam straga. Carlson je vozio. Stone se stisnuo na suvozačevo mjesto. Lowell nije ušao. Ostali smo na Manhattanu, no vožnja je ipak trajala gotovo četrdeset pet minuta. Završili smo skroz u centru, na Broadwayu blizu Ulice Duane. Carlson je zaustavio auto ispred zgrade s natpisom Federal Plaža 26. Unutrašnjost je bila kao u svakoj zgradi s uredima. Ljudi u odijelima, iznenađujuće lijepim, kretali su se uokolo s finim šalicama kave. Bilo je i

žena, ali u manjini. Ušli smo u sobu za sastanke. Ponudili su mi da sjednem, što sam i učinio. Pokušao sam prekrižiti noge, ali nije mi odgovaralo.

"Može li mi netko reći što se događa?" pitao sam.

Bijeli čunj Carlson preuzeo je vodstvo. "Možemo li vam ponuditi što?" upitao je. "Kuhamo najgoru kavu na svijetu, ako ste zainteresirani."

To je objašnjavalo sve one fine šalice. Nasmiješio mi se. Uzvratio sam mu smiješak. "Primamljivo, ali ne, hvala."

"A sok? Imamo li sokova, Tom?"

"Naravno, Nick. Coca-Cola, Coca-Cola light, Sprite, što god doktor želi."

Još su se malo smješkali. "Ne treba, hvala", rekao sam.

"Voćni sok?" Stone je pokušavao. Još jednom je popravio hlače. Trbuh mu je bio tako okrugao da je bilo teško pronaći mjesto s kojeg pojas ne bi klizio.

"Imamo raznih okusa."

Gotovo sam rekao da prestanu s tim, no samo sam ga se ljubazno otresao. Na stolu, nekakvom plastificiranom, nije bilo ničega osim velike omotnice. Nisam znao što bih s rukama pa sam ih stavio na stol. Stone se dogegao do ruba i stajao tamo. Carlson, još uvijek u vodstvu, sjeo je na kut stola i okrenuo se kako bi me vidio.

"Što nam možete reći o Sarah Goodhart?" upitao je Carlson.

Nisam bio siguran kako da odgovorim. I dalje sam pokušavao shvatiti što žele, no ništa mi nije padalo na pamet.

"Doktore?"

Pogledao sam ga. "Zašto želite znati?"

Carlson i Stone izmijenili su brz pogled. "Ime Sarah Goodhart iskrslo je u vezi s jednom tekućom istragom", rekao je Carlson.

"Kojom istragom?" upitao sam.

"Radije ne bismo otkrili."

"Ne shvaćam. Kako sam ja povezan s tim?"

Carlson je duboko uzdahnuo i dugo čekao dok nije izdahnuo. Pogledao je prema svom zaobljenom partneru i iznenada su svi osmijesi nestali.

"Postavljam lija komplicirana pitanja, Tome?"

"Ne, Nick, mislim da ne."

"Ja također." Carlson je vratio pogled na mene. "Možda imate prigovor na oblik pitanja, doktore. Je li u tome stvar?"

"To cijelo vrijeme rade u Pravdi za sve, Nick", upao je Stone. "Ulažu prigovore na oblik pitanja."

"Da, prigovaraju, Tome, prigovaraju. I onda kažu, 'Preformulirat ću pitanje', je li? Tako nešto."

"Tako nešto, aha."

Carlson me odmjerio. "Pa dopustite da preformuliram: Znači li vam što ime Sarah Goodhart?"

Ovo mi se nije sviđalo. Nije mi se sviđao njihov nastup, ni činjenica da su preuzeli Lowellov posao, ni način na koji su me vrtjeli na ražnju u ovoj sobi. Morali su znati što ime znači. Nije bilo tako teško. Trebalo je samo baciti letimičan pogled na Elizabethino ime i adresu. Odlučio sam oprezno postupati.

"Krsno ime moje žene je Sarah", rekao sam.

"Krsno ime moje žene je Gertrude", rekao je Carlson.

"Isuse, Nick, to je grozno."

"Koje je krsno ime tvoje žene, Tom?"

"McDowd. To je prezime."

"Volim kad se to radi. Uzme prezime kao krsno ime. Tako se odaje počast precima."

"Ja isto, Nick."

Obojica su ponovno pogledali prema meni. "Koje je vaše krsno ime, doktore?"

"Craig", rekao sam.

"Craig", ponovio je Carlson. "Dobro, dakle, da vas upitam znači li vam što ime, recimo", teatralno je zamahnuo rukama, "Craig Dipwad, biste li zacvrkutali: 'Hej, moje srednje ime je Craig'?"

Carlson me opet gadno pogledao. "Pretpostavljam da ne bih", rekao sam.

"Pretpostavljam da ne bih. Pokušajmo ponovno. Jeste li čuli za ime Sarah Goodhart, da ili ne?"

"Mislite, ikada?"

Stone je rekao, "Isuse Kriste".

Carlsonovo lice se zacrvenjelo. "Sad se poigravate s nama, doktore?"

Bio je u pravu. Glupirao sam se. Pucao sam naslijepo, a onaj zadnji redak e-maila – Nikom ni riječi – stalno mi je titrao pred očima kao da je od neona. Zavladala je zbunjenost. Morali su znati za Sarah Goodhart. Ovo je sve bio test da vide hoću li surađivati ili ne. To je bilo to. Možda. Ali surađivati na čemu?

"Moja žena je odrasla u Ulici Goodhart", rekao sam. Obojica su se malo povukli, da mi daju prostora, i prekrižili ruke. Dovedi su me do mora tišine i ja sam glupavo uskočio. "Vidite, zato sam rekao da je Sarah krsno ime moje žene. Goodhart me podsjetilo na nju."

"Zato što je odrasla u Ulici Goodhart?" rekao je Carlson.

"Da."

"Kao, riječ Goodhart je bila katalizator ili tako nešto?"

"Da", rekao sam opet.

"To mi ima smisla." Carlson je pogledao svog partnera. "Ima li to tebi smisla, Tome?"

"Naravno", složio se Stone, tapšući si trbuh. "Ne da je izbjegavao odgovor ili tako nešto. Riječ Goodhart je bila katalizator."

"Točno. Zato je počeo razmišljati o svojoj ženi."

Obojica su me ponovno pogledali. Ovaj put sam se prisilio šutjeti.

"Je li se vaša žena ikad koristila imenom Sarah Goodhart?" pitao je Carlson.

"Koristila se, kako?"

"Je li ikad rekla 'Bok, ja sam Sarah Goodhart', ili nabavila osobnu iskaznicu s tim imenom, ili se prijavila u neki jeftini motel pod tim imenom—"

"Ne", rekao sam.

"Sigurni ste?"

"Da."

"To je istina?"

"Da."

"Ne trebate još jedan katalizator?"

Uspravio sam na stolcu i odlučio pokazati malo odlučnosti. "Ne sviđa mi se baš vaš nastup, agente Carlson."

Njegov zubati, blještavi osmijeh se vratio, no bio je poput nekakvog okrutnog hibrida svog ranijeg oblika. Podigao je ruku i rekao: "Oprostite, da, u redu, to je bilo nepristojno." Ogledao se oko sebe kao da razmišlja što će reći iduće. Čekao sam.

"Jeste ikad tukli svoju ženu, doktore?"

To pitanje ošinulo me poput biča. "Molim?"

"To vas uzbuđuje? Pljusnuti ženu?"

"Molim... jeste li vi ludi?"

"Koliko ste životno osiguranje podigli kad vam je žena umrla?"

Ukočio sam se. Pogledao sam njegovo lice, a zatim Stoneovo. Nisam mogao vjerovati to što sam čuo. "Što se ovo događa?"

"Molim vas, samo odgovorite na pitanje. Osim ako, naravno, nemate nešto što nam ne želite reći."

"Nije nikakva tajna", rekao sam. "Polica je bila na dvjesto tisuća dolara."

Stone je fućnuo. "Dvjesto somova za mrtvu ženu. Hej, Nick, gdje da stanem u red?"

"To je puno životnog osiguranja za dvadesetpetogodišnju ženu."

"Njezin rođak počeo je raditi za State Farm osiguranje", rekao sam, a riječi su mi zapinjale jedna o drugu. Smiješno, iako sam znao da nisam ništa skrivio – bar ne ono što su oni mislili – počeo sam osjećati krivnju. Bio je to čudan osjećaj. Znoj mi je počeo curiti niz pazuha. "Htjela mu je pomoći. Pa je kupila tu skupu policu."

"Lijepo od nje", Carlson je rekao.

"Baš lijepo", Stone je dodao. "Obitelj je tako važna, ne mislite li?"

Nisam ništa rekao. Carlson je sjeo natrag na kut stola. Osmijeh je ponovno nestao. "Pogledajte me, doktore."

Jesam. Oči su mu se unijele u moje. Uspio sam zadržati pogled, no bila je to borba.

"Odgovorite mi na pitanje ovaj put", polako je rekao. "I ne pravite se šokirani ili uvrijeđeni. Jeste li ikad udarili svoju ženu?"

"Nikad", rekao sam. "Nijednom?" "Nijednom." "Ikad je gurnuli?"

"Nikad."

"Ili planuli u bijesu. K vragu, svi smo to doživjeli, doktore. Nagla pljuska. Nije to zločin. Prirodno kad se radi o ljubavnim stvarima, znate što mislim?"

"Nikad nisam udario svoju ženu", rekao sam. "Nikad je nisam gurnuo ili pljusnuo ili planuo u bijesu. Nikad."

Carlson je pogledao prema Stoneu. "Sad ti je sve jasno, Tom?" "Naravno, Nick. Kaže da je nikad nije udario, to mi je dovoljno." Carlson je počeo bradu. "Osim ako." "Osim ako što, Nick?"

"Pa, osim ako doktoru Bečku ne uspijem nabaviti još jedan od onih katalizatora."

Sve su oči opet bile uprte u mene. Vlastito disanje odzvanjalo mi je u ušima, isprekidano i neujednačeno. Osjetio sam vrtoglavicu. Carlson je pričekao trenutak prije nego što je naglo podigao veliku omotnicu. Dugo je odvezivao uzicu dugim, tankim prstima i onda je rasporio. Podigao ju je visoko u zrak i pustio sadržaj da padne na stol.

"Je li ovo dobar katalizator, ha, doktore?"

Bile su fotografije. Carlson ih je gurnuo prema meni. Pogledao sam dolje i osjetio kako se rupa u mom srcu širi.

"Doktore Beck?"

Zurio sam. Nesigurno sam pružio prste i dotaknuo površinu.

Elizabeth.

Bile su to Elizabethine fotografije. Na prvoj je bio krupni plan njezina lica. Iz profila, desnom rukom je držala kosu dalje od uha. Oko joj je bilo ljubičasto i nateklo. Na vratu je imala duboku posjekotinu i još masnica, ispod uha.

Izgledalo je kao da je bila plakala.

Još jedna fotografija snimljena je od struka nagore. Elizabeth je bila samo u grudnjaku i pokazivala veliku mrlju na prsnom košu. Još uvijek je imala crvenilo oko očiju. Rasvjeta je bila čudno jaka, kao da je bljeskalica sama tražila masnice i približavala ih objektivu.

Bile su još tri fotografije – sve iz različitih kutova, različitih dijelova tijela. Sve su isticale još posjekotina i masnica.

"Doktore Beck?"

Trgnuo sam se. Gotovo sam se prenerazio vidjevši ih u sobi. Izrazi lica bili su im neodređeni, strpljivi. Okrenuo sam se prema Carlsonu, pa Stoneu, a onda se vratio Carlsonu.

"Mislite da sam ja ovo napravio?"

Carlson je slegnuo ramenima. "To vi nama recite."

"Naravno da nisam."

"Znate li kako je vaša žena zaradila te masnice?"

"U prometnoj nesreći."

Pogledali su se kao da sam im rekao da mi je pas pojeo domaći rad.

"Imala je lakšu nezgodu", objasnio sam. "Kada?"

"Nisam siguran kad točno. Tri, četiri mjeseca prije", riječi su se zaglavile na sekundu, "prije nego što je umrla."

"Je li bila u bolnici?" "Ne, mislim da nije." "Mislite da nije?" "Nisam bio tamo."

"Gdje ste bili?"

"Bio sam na pedijatrijskom seminaru u Chicagu u to vrijeme. Rekla mi je za nesreću kad sam se vratio."

"Nakon koliko dugo vam je rekla?" "Nakon nesreće?"

"Da, doktore, nakon nesreće." "Ne znam. Dva, tri dana možda." "Tada ste već bili vjenčani?" "Tek nekoliko mjeseci." "Zašto vam odmah nije rekla?"

"Rekla je. Mislim, čim sam stigao kući. Pretpostavljam da nije htjela da se brinem."

"Shvaćam", rekao je Carlson. Pogledao je Stonea. Nisu se trudili prikriti svoju sumnjičavost. "Onda, jeste li vi snimili ove fotografije, doktore?"

"Ne", rekao sam. Čim sam to izgovorio, odmah sam požalio. Razmijenili su još jedan pogled, njušeći krv. Carlson je nakrivio glavu i približio se.

"Jeste li ikad prije vidjeli ove fotografije?"

Ništa nisam rekao. Čekali su. Razmišljao sam o pitanju. Odgovor je bio ne, ali... otkuda im? Zašto ja nisam znao za njih? Tko ih je snimio? Pogledao sam njihova lica, ali nisu ništa odavala.

To je zbilja fantastično, no kad malo razmislimo, najvažnije životne lekcije naučimo na televiziji. Golemu većinu svog znanja o saslušavanju, čitanju prava, samooptuživanju, unakrsnom ispitivanju, popisima svjedoka, porotničkom sustavu naučimo iz Njujorških pla-vaca ili Zakona i reda i sličnih serija. Da vam sad dobacim pištolj i zatražim da pucate iz njega, napravili biste što ste vidjeli na televiziji. Da vam kažem da pripazite slijedi li vas tko, znali biste o čemu govorim jer ste to vidjeli u nekoj kriminalističkoj seriji.

Pogledao sam ih i postavio klasično pitanje: "Jesam li osumnjičen?"

"Osumnjičen za što?"

"Za bilo što", rekao sam. "Sumnjate li da sam počinio neki zločin?"

"To je prilično maglovito pitanje, doktore."

A to je bio prilično maglovit odgovor. Nije mi se sviđalo kako se ovo razvijalo. Odlučio sam upotrijebiti još jednu rečenicu koju sam naučio na televiziji.

"Želim nazvati svog odvjetnika", rekao sam.

Nemam branitelja – a tko uopće ima? – pa sam nazvao Shaunom s govornice u hodniku i objasnio situaciju. Nije gubila vrijeme.

"Imam pravu osobu", Shauna je rekla. "Drži se."

Čekao sam u sobi za saslušavanje. Carlson i Stone bili su toliko ljubazni da čekaju sa mnom. Proveli su vrijeme šapćući jedan drugom. Prošlo je pola sata. Tišina mi je ponovno slabila živce. Znam da su to željeli. Ali nisam se mogao zaustaviti. Bio sam nevin, na kraju krajeva. Kako sam si mogao naškoditi ako sam bio oprezan?

"Moja žena nađena je žigosana slovom K", rekao sam im.

Obojica su me pogledali. "Oprostite", Carlson je rekao, ispruži-vši svoj dugački vrat prema meni. "Nama govorite?"

"Moja žena nađena je žigosana slovom K", ponovio sam. "Nakon napada bio sam u bolnici s potresom mozga. Ne mislite valjda..." Pustio sam da visi u zraku.

"Mislimo što?" Carlson je rekao.

Započeto treba i završiti. "Da ja imam nekakve veze sa smrću svoje žene."

Tada su se naglo otvorila vrata i žena koju sam prepoznao s televizije upala je u sobu. Carlson je poskočio unatrag kad ju je ugledao. Čuo sam da je Stone tiho promrljao "Ti boga".

Hester Crimstein nije se gnjavila s uvodom. "Nije li moj klijent tražio odvjetnika?" pitala je.

Računajte na Shaunom. Nikad nisam sreo svoju odvjetnicu, ali prepoznao sam je jer nastupa kao "pravni stručnjak" na talk-showovima, a i ima svoju vlastitu emisiju Crimstein o kriminalu na Court TV-u. Na ekranu je Hester Crimstein bila brza i oštra, i često bi samljela svoje goste. Uživom, zračila je nekom čudnom moći, bila je vrsta osobe koja na sve druge gleda kao gladna tigrica na šepave gazele.

"Tako je", rekao je Carlson.

"A evo vas tu, kako ga komotno još uvijek ispitujuete."

"On je počeo razgovarati s nama."

"Aha, shvaćani." Hester Crimstein otvorila je svoju aktovku, iskopala olovku i papir i bacila ih na stol. "Napišite svoja imena."

"Molim?"

"Vaša imena, ljepotane. Znaete ih slovovati, zar ne?"

Bilo je to retoričko pitanje, ali Crimstein je svejedno čekala odgovor.

"Da", rekao je Carlson. "Naravno", dodao je Stone.

"Dobro. Zapišite ih. Kad u svojoj emisiji spomenem kako ste vas dvojica pogazili ustavna prava mog klijenta, želim biti sigurna da imam točna imena. Pišite čitko, molim."

Napokon me pogledala. "Idemo."

"Pričekajte trenutak", rekao je Carlson. "Želimo postaviti vašem klijentu nekoliko pitanja."

"Ne."

"Ne? Samo tako?"

"Upravo tako. Vi ne razgovarate s njim. On ne razgovara s vama. Uopće. Razumijete obojica?"

"Da", rekao je Carlson.

Uperila je pogled u Stonea.

"Da", rekao je Stone.

"Sjajno, momci. Onda, hoćete li uhititi doktora Bečka?"

"Ne."

Okrenula se u mom smjeru. "Što čekate?" obrecnula se na mene. "Bježimo odavde."

Hester Crimstein nije rekla ni riječ dok nismo bili na sigurnom, udobno smješteni u njezinoj limuzini.

"Kamo želite da vas odbacim?" pitala je. Dao sam vozaču adresu klinike.

"Pričajte mi o saslušanju", rekla je Crimstein. "Nemojte ništa izostaviti."

Prepričao sam svoj razgovor s Carlsonom i Stoneom najbolje što sam mogao. Hester Crimstein nije mi uputila nijedan pogled. Izvadila je rokovnik deblji od mog struka i počela listati po njemu.

"Dakle, te fotografije vaše žene", rekla je kad sam završio. "Niste ih vi snimili?"

"Ne."

"I to ste rekli onoj dvojici nikogovića?"

Kimnuo sam.

Odmahnula je glavom. "Liječnici. Uvijek su najgori klijenti." Zagladila je čuperak kose. "Dobro, to je bilo glupo od vas, ali nije štetno. Kažete da nikad prije niste vidjeli te fotografije?"

"Nikad."

"No kad su vas to pitali, konačno ste zašutjeli."

"Da."

"Bolje", rekla je kimajući. "Ona priča da je zaradila te masnice u prometnoj nesreći. Je li to istina?"

"Oprostite?"

Crimstein je zatvorila svoj rokovnik. "Gledajte... Beck, zar ne? Shauna kaže da vas svi zovu Beck, nemate ništa protiv da i ja?"

"Ne."

"Dobro. Gledajte, Beck, vi ste liječnik, točno?"

"Točno."

"Dobro vam ide taktično ophođenje prema pacijentima?"

"Trudim se."

"Ja ne. Čak nimalo. Ako želite maženje, odite nekome iz Hitne službe. Pa ajmo preskočiti sve 'oprostite' i 'molim' i sva ta sranja od prigovora, dobro? Samo odgovarajte na moja pitanja. Priča o prometnoj nesreći koju ste im ispričali, je li istinita?"

"Da."

"Jer FBI-evci će provjeriti sve činjenice. To znate, zar ne?"

"Znam."

"Dobro, fino, samo da je to jasno." Crimsteinica je udahнула. "Možda je neki prijatelj fotografirao vašu ženu", rekla je, nagađajući. "Radi osiguranja ili nečeg. U slučaju da je ikad namjeravala tužiti. To bi moglo imati smisla, ako budemo trebali progurati."

Meni nije imalo smisla, ali zadržao sam to za sebe.

"Dakle, pitanje broj jedan: gdje su bile te fotografije, Beck?"

"Ne znam."

"Dva i tri: Kako su FBI-evci došli do njih? Zašto su se sada pojavile?"

Odmahnuo sam glavom.

"I najvažnije, što vam pokušavaju uvaliti? Žena vam je mrtva osam godina. Malo je kasno da vas optuže za nasilje u obitelji." Naslonila se i razmišljala o tome nekoliko minuta. Onda me pogledala i slegnula ramenima. "Nema veze. Obavit ću neke pozive, saznati što ima. U međuvremenu, ne budite budala. Nemojte ništa nikom govoriti. Razumijete?"

"Da."

Zavalila se i još malo razmišljala. "Ne sviđa mi se ovo." rekla je. "Nimalo mi se ne sviđa."

11

12. svibnja 1970. Jeremiah Renway i trojica radikalnih kolega izazvali su eksploziju na Odsjeku za kemiju Sveučilišta Eastern State. Iz Weather Undergrounda² širile su se glasine da su se vojni znanstevnici koristili sveučilišnim laboratorijima da izrade moćniju vrstu napalma. Četvorica studenata, koji su se u napadaju silne originalnosti prozvali Krik slobode, odlučili su se dramatično, premda samo naoko, oduprijeti.

² 4 Podzemna američka revolucionarna komunistička organizacija iz 70-ih godina 20. stoljeća.

U to vrijeme Jeremiah Renway nije znao jesu li glasine istinite. Sada, više od trideset godina poslije, sumnjao je u to. Svejedno. Eksplozija nije oštetila nijedan laboratorij. Međutim, dva sveučilišna čuvara nabasala su na sumnjiv paket. Kad ga je jedan od njih podigao, paket je eksplodirao i ubio obojicu. Oba su imala djecu.

Jedan od Jeremiahinih drugova "boraca za slobodu" uhvaćen je nakon dva dana. Još uvijek je zatvoru. Drugi je umro od raka debelog crijeva 1989. Treća, Evelvn Cosmeer, uhvaćena je 1996. Trenutačno je služila sedmogodišnju zatvorsku kaznu.

Jeremiah je te noći nestao u šumi i nikad se nije usudio izići van. Rijetko kad je vidio druga ljudska bića, slušao radio ili gledao televiziju. Telefon je upotrijebio samo jednom – i to je bio hitan slučaj. Njegova jedina prava veza s vanjskim svijetom bile su novine, iako su one krivo prikazivale događaje od prije osam godina.

Rođen i odrastao u podnožju sjeverozapadne Georgije, Jeremiahin otac naučio je sina sve vrste tehnika preživljavanja, iako je njegova glavna lekcija jednostavno bila: možeš vjerovati prirodi, ali ne čovjeku. Jeremiah je nakratko bio zaboravio na to. A sada je tako živio.

U strahu da će pretraživati oko njegova rodnog grada, Jeremiah je otišao u šumu u Pennsilvaniji. Jedno vrijeme pješao je uokolo, mijenjajući logor svaku noć ili dvije, dok nije naišao na relativnu udobnost i sigurnost jezera Charmaine. Jezero je imalo stare spavaonice s ležajevima koje su mogle primiti čovjeka kad bi vani postalo malo pregadno. Posjetio su rijetko dolazili na jezero – uglavnom ljeti, a čak i tada samo vikendom. Ovdje je mogao loviti jelene i jesti meso u kakvom-takvom miru. Tijekom tih nekoliko puta na godinu, kad je jezero korišteno, jednostavno bi se sakrio ili otišao nešto zapadnije.

Ili je promatrao.

Za djecu koja bi dolazila ovamo Jeremiah Renway bio je čudovište.

Jeremiah je sada bio miran i promatrao je policajce kako se kreću uokolo u svojim tamnim vjetrovkama. FBI vjetrovkama. Pogled na ta tri velika žuta slova još uvijek mu je probadao srce kao siga.

Nikom se nije dalo ograditi područje žutom vrpcom, vjerojatno zato što je bilo tako udaljeno. Renway nije bio iznenađen kad su pronašli tijela. Da, ta dvojica bili su dobro i duboko zakopani, no Renway je znao bolje od većine da tajne ne vole ostati pod zemljom. Njegova bivša sudionica u zločinu, Evelvn Cosmeer, koja se prije svog uhićenja pretvorila u savršenu mamu iz predgrađa u Ohiju, znala je to. Ironija nije promakla Jeremiahu.

Ostao je sakriven u grmlju. Znao je puno o kamuflaži. Neće ga vidjeti.

Sjetio se te noći prije osam godina kad su ona dvojica umrli – iznenadni pucnji iz pištolja, zvuk lopata koje prodiru u zemlju, dahtanje od dubokog

kopanja. Čak se dvoumio bi li javio vlastima što se dogodilo – sve što se dogodilo.

Anonimno, naravno.

No na kraju nije mogao riskirati. Nijedan čovjek, Jeremiah je znao, nije stvoren za kavez, iako neki to mogu preživjeti. Jeremiah ne bi mogao. Imao je rođaka po imenu Perry koji je služio osam godina u saveznoj kaznionici. Perry je bio zaključan u majušnoj ćeliji dvadeset tri sata na dan. Jednog jutra Perry se pokušao ubiti tako da se zaletio glavom u betonski zid.

To bi bio Jeremiah.

Zato je držao jezik za zubima i nije ništa napravio. Bar osam godina.

Ali puno je razmišljao o toj noći. Razmišljao je o goljoj mladoj ženi. Razmišljao je o muškarcima u zasjedi. Razmišljao je o tučnjavi kraj auta. Razmišljao je o gadnom, mokrom zvuku udarca drva po golom tijelu. Razmišljao je o čovjeku ostavljenom da umre.

I razmišljao je o lažima. Laži su ga progonile najviše od svega.

12

Kad sam se vratio u kliniku, čekaonica je bila puna šmrcavih i nestrpljivih. Televizor je ponovno vrtio videokasetu s Malom sirenom, automatski premotavajući na kraju i puštajući ispočetka, a boja se od prekomjerne uporabe već izlizala i izbljedjela. Nakon sati provedenih s FBI-em, mozak mi je suosjećao s kasetom. Stalno sam vrtio Carlsonove riječi – on je definitivno bio glavni – pokušavajući shvatiti što je zapravo tražio, ali postigao sam samo da slika postane mutnija i nestvarnija. Također sam zaradio jaku glavobolju.

"Yo, doktore."

Tvrese Barton je živnuo. Nosio je vrećaste hlače na pola guzice i nešto što je izgledalo kao prevelika sportska jakna, sve rad nekog dizajnera za kojeg nikad nisam čuo, ali ću uskoro.

"Bok, Tvrese", rekao sam.

Obavili smo neko njegovo komplicirano rukovanje, što je pomalo nalikovalo plesnom koraku u kojem on vodi, a ja ga pratim. On i Latisha imali su šestogodišnjeg sina kojeg su zvali TJ. TJ je bio he-mofiličar. I slijep također. Upoznao sam ga nakon što je doveden kao malo dijete, a Tvrese gotovo uhićen. Tvrese je tvrdio da sam tog dana spasio život njegovu sinu. Bilo je to pretjerivanje.

No možda jesam spasio Tvresea.

On je mislio da nas je to sprijateljilo – kao da je on bio lav, a ja neki miš koji mu je izvukao trn iz pandže. Bio je u krivu.

Tvrese i Latisha nikad se nisu vjenčali, no on je bio jedan od rijetkih očeva koje sam viđao ovdje. Završio je rukovanje i uvalio mi dvije novčanice od sto dolara kao da sam konobar u otmjenom restoranu.

Značajno me pogledao. "Dobro mi pazite na mog malog." "U redu."

"Najbolji ste, doktore." Pružio mi je svoju posjetnicu, na kojoj nije bilo ni imena, ni adrese, ni zanimanja. Samo broj mobitela. "Ako trebate bilo što, zovite."

"Imat ću to na umu", rekao sam.

Još uvijek taj pogled. "Bilo što, doktore."

"Dobro."

Spremio sam novčanice u džep. Prolazili smo tu istu rutinu već šest godina. Radeći ovdje znao sam puno dilera; nisam znao nijednog koji je preživio šest godina.

Naravno, nisam zadržavao novac. Davao sam ga Lindi za njezinu zakladu. Dalo bi se raspravljati o zakonitosti takvog postupka, znao sam, no kako sam ja to shvaćao, bolje da je novac išao u dobrotvorne svrhe nego dileru droge. Nisam imao pojma koliko novca Tvrese ima. Doduše, uvijek je imao novi auto – omiljeni mu je bio BMW sa zatamnjanim staklima – a garderoba njegova klinca vrijedila je više nego bilo što iz mog ormara. Ali, jao, dječakova majka imala je Medicaid pa su posjeti bili besplatni.

Da izludiš, znam.

Tvreseov mobitel zazvonio je nekom hip-hop melodijom.

"Moram preuzeti ovo, doktore. Biznis."

"Dobro", rekao sam opet.

Katkad se i naljutim. A tko ne bi? Ali unatoč tomu, znam da su tu oko mene prava, živa djeca. I to me boli. Ne tvrdim da su sva djeca divna. Nisu. Katkad liječim one za koje znam – znam – da neće postati dobra. No djeca su, ako ništa drugo, bespomoćna. Slaba su i nezaštićena. Vjerujte mi, vidio sam primjerke koji bi izmijenili vašu definiciju ljudskih bića.

I tako se koncentriram na djecu.

Trebao sam raditi samo do podneva, ali da bih nadoknadio svoj izlet s FBI-em, primao sam pacijente do tri. Normalno, razmišljao sam o saslušanju cijeli dan. One fotografije Elizabeth, pretučene i poražene, stalno su mi bljeskale pred očima kao neko najgrotesknije stroboskopsko svjetlo.

Tko bi mogao znati za te fotografije?

Odgovor, kad sam stigao razmisliti o njemu, bio je prilično očit. Nagnuo sam se i podigao telefon. Nisam zvao ovaj broj godinama, ali još uvijek sam ga pamtio.

"Fotostudio Schaves", javio se ženski glas.

"Bok, Rebecca."

"Ajme! Kako si, Beck?"

"Dobro. A ti?"

"Nije loše. Posla preko glave."

"Previše radiš."

"Ne više. Udala sam se prošle godine."

"Znam. Žao mi je što nisam mogao doći."

"Sereš."

"Aha. Ali svejedno, čestitam."

"Pa, što ima?"

"Trebam te nešto pitati", rekao sam.

"A-ha."

"O prometnoj nesreći."

Čujem slabašnu jeku. Onda tišina.

"Sjećaš se prometne nesreće? One prije nego što je Elizabeth ubijena?"

Rebecca Schaves, najbliža prijateljica moje žene, nije odgovorila. Nakašljao sam se. "Tko je vozio?"

"Molim?" To nije rekla u slušalicu. "Dobro, pričekaj." Onda opet meni: "Gle, Beck, nešto mi je tu iskrslo. Mogu te nazvati malo poslije?"

"Rebecca-"

Ali veza se prekinula.

Evo istine o tragediji: dobro je za dušu.

Činjenica je da sam bolja osoba zbog svih tih smrti. Ako je svako zlo za neko dobro, kod mene je situacija doduše prilično traljava. No što je, tu je. To ne znači da se isplatilo ili da je razmjena bila fer ili bilo što takvo, no znam da sam bolji čovjek nego što sam bio. Bolje osjećam što je važno. Imam dublje razumijevanje za tuđu bol.

Nekad prije brinuo sam se – sada je smiješno – kojim klubovima pripadam, koji auto vozim, koju diplomu da objesim na zid – sva ta statusna sranja. Htio sam biti kirurg jer to oduševljava ljude. Htio sam impresionirati takozvane prijatelje. Htio sam biti velika faca.

Kao što sam rekao, smiješno.

Netko može tvrditi da je moj razvoj jednostavno stvar odrastanja. Djelomično istinito. A velik dio promjene dugujem tomu što sam sada sam. Elizabeth i ja bili smo par, bili smo jedno. Ona je bila tako dobra da sam si mogao priuštiti da ne budem tako dobar, kao da nas je njezina dobrota oboje uzdizala, bila kozmički izjednačitelj.

Ipak, smrt je velika učiteljica. Samo je prestroga.

Volio bih kad bih vam mogao reći da sam iz tragedije iskopao neke neotkrivene vrijednosti koje mijenjaju život i prenijeti vam ih. Nisam. Klišeji što je – ono što je bitno su ljudi, život je dragocjen, materijalizam je precijenjen, važne su male stvari, živi za trenutak – i mogu vam ih ponavljati

do besvijesti. Možete slušati, ali ih nećete upiti. Tragedija to utuvi u vas. Tragedija to urezuje u dušu. Možda nećete biti sretniji. Ali bit ćete bolji. Ono što sve čini još više ironičnim jest da često poželim da me Elizabeth sada može vidjeti. Koliko god bih to htio, ne vjerujem da mrtvi paze na nas ili u neku sličnu utješnu teoriju koju si prodajemo. Mislim da mrtvi odlaze zasvagda. Ali ne mogu si pomoći da ne mislim: možda sam je sada vrijedan.

Religiozniji čovjek mogao bi se pitati je li se zato vratila.

Rebecca Schaves bila je vodeća slobodna fotografkinja. Njezini radovi pojavljivali su se u svim uobičajenim skupini časopisima, iako se začudo specijalizirala za muškarce. Profesionalni sportaši koji su pristali pojaviti se na naslovnici, naprimjer GQ-a, često su zahtijevali da ih ona snima. Rebecca se voljela šaliti da je majstor za muška tijela zbog "dugotrajnog intenzivnog proučavanja".

Našao sam njezin studio na Zapadnoj 32. ulici, nedaleko od kolodvora Penn. Zgrada je bila ružno poluskладиште koje je zaudaralo na konje i kočije iz Central Parka smještene u prizemlju. Odustao sam od teretnog dizala i pošao stubama.

Rebecca je jurila po hodniku. Noseći dva aluminijska kofera, pratio ju je suhonjav, u crno odjeven pomoćnik tankih ruku i bradice koja je izgledala kao nacrtana. Rebecca je još uvijek imala neposlušne židovske uvojke, njezina vatrenocrvena kosa žustro se kovrčala i slobodno padala. Oči su joj bile razmaknute i zelene, a ako se i promijenila u zadnjih osam godina, to nisam mogao primijetiti.

Jedva da je trepnula kad me ugledala. "U loše vrijeme, Beck."

"Što mogu", rekao sam.

"Imam snimanje. Možemo ovo obaviti poslije?"

"Ne."

Zastala je, šapnula nešto namrgođenom pomoćniku u crnom te rekla: "Dobro, slijedi me."

Njezin studio imao je visok strop i bijelo oličene zidove. Bilo je mnogo rasvjetnih kišobrana i crnih ekrana i produžnih kabela koji su posvuda gmizali. Rebecca se igrala s kutijom od filma i pravila se da je zaposlena.

"Pričaj mi o prometnoj nesreći", rekao sam.

"Ne shvaćam ovo, Beck." Otvorila je bocu, spustila je, vratila poklopac pa je ponovno otvorila. "Jedva da smo progovorili u, koliko, osam godina? I onda odjednom postaneš opsjednut starom prometnom nesrećom?"

Prekrižio sam ruke i čekao.

"Zašto, Beck? Nakon sveg tog vremena. Zašto želiš znati?"

"Reci mi."

I dalje je odvrćala pogled. Neposlušna kosa padala joj je preko pola lica, ali njoj se nije dalo odgurnuti je. "Nedostaje mi", rekla je. "I ti mi nedostaješ."

Nisam odgovorio na to. "Nazivala sam", rekla je. "Znam."

"Pokušala sam ostati u kontaktu. Htjela sam biti uz tebe."

"Žao mi je", rekao sam. I bilo mi je. Rebecca je bila Elizabethina najbolja prijateljica. Dijelile su stan blizu parka na Trgu Washington prije nego što smo se vjenčali. Trebao sam odgovoriti na njezine pozive, pozvati je k sebi ili uložiti bilo kakav trud. Ali nisam.

Tuga može biti krajnje sebična.

"Elizabeth mi je rekla da ste vas dvije imale manju prometnu nesreću", nastavio sam. "Njezinom krivnjom, rekla je. Skrenula je pogled s ceste. Je li to istina?"

"Zašto bi to sad uopće bilo važno?"

"Važno je."

"Zašto?"

"Čega se bojiš, Rebecca?"

Sad je bilo njezino vrijeme za šutnju.

"Je li se dogodila nesreća ili nije?"

Ramena su joj klonula kao da je nešto u njoj puknulo. Nekoliko puta duboko je uzdahnula i spustila glavu. "Ne znam."

"Kako to misliš, ne znaš?"

"Menije isto rekla da je bila nesreća."

"Ali nisi bila tamo?"

"Ne. Ti si bio izvan grada, Beck. Jednu večer došla sam kući i zatekla Elizabeth. Bila je puna masnica. Pitala sam je što se dogodilo. Rekla mi je da je doživjela prometnu nesreću i da smo, ako itko pita, bile u mom autu."

"Ako itko pita?"

Rebecca me napokon pogledala. "Mislim da se to odnosilo na tebe, Beck."

Pokušao sam shvatiti. "Pa što se stvarno dogodilo?"

"Nije htjela reći."

"Jesi je odvela liječniku?"

"Nije mi dopustila." Rebecca me čudno pogledala. "Još uvijek ne shvaćani. Zašto me sada ispituješ o tome?"

Nikom ni riječi.

"Samo pokušavam steći nekakav uvid."

Kimnula je, ali nije mi vjerovala. Nijedno od nas nije bilo osobito vješt lažljivac.

"Jesi lije fotografirala?" pitao sam.

"Fotografirala?"

"Njezine ozljede. Nakon nesreće."

"Bože, ne. Zašto bih to radila?"

Jako dobro pitanje. Sjedio sam i razmišljao o tome. Ne znam koliko dugo.

"Beck?"

"Ha?"

"Izgledaš grozno."

"Ti ne", rekao sam.

"Zaljubljena sam."

"Stoji ti."

"Hvala."

"Je li dobar?"

"Najbolji."

"Možda te onda zaslužuje."

"Možda." Nagnula se i poljubila me u obraz. Osjetio sam da mi je lakše.

"Nešto se dogodilo, zar ne?"

Ovaj put sam se odlučio za istinu. "Ne znam."

13

Shauna i Hester Crimstein sjedile su u Hesterinu šminkerskom odvjetničkom uredu malo izvan centra. Hester je završila svoj telefonski poziv i vratila slušalicu na postolje.

"Nitko ne kaže puno", rekla je Hester.

"Ali nisu ga uhitili?"

"Ne. Još ne."

"Pa što se događa?" pitala je Shauna.

"Koliko otprilike mogu reći, misle da je Beck ubio svoju ženu."

"To je ludo", rekla je Shauna. "Bio je u bolnici, zaboga. Ona munjara KillRoy čeka smrtnu kaznu."

"Ne za njezino ubojstvo", rekla je odvjetnica. "Što?"

"Kellerton je osumnjičen za ubojstvo barem osamnaest žena. Priznao je četrnaest, no dovoljno čvrstih dokaza da ga optuže i osude imali su samo za dvanaest. Sasvim dovoljno. Mislim, koliko smrtnih kazni treba jednom čovjeku?"

"Ali svi znaju da je on ubio Elizabeth." "Ispravak: svi su znali."

"Ne razumijem. Kako uopće mogu pomisliti da je Beck imao ikakve veze s tim?"

"Ne znam", rekla je Hester. Podigla je noge na stol i stavila ruke iza glave.

"Bar ne još. Ali morat ćemo dobro paziti."

"Na što misliš?"

"Najprije, moramo pretpostaviti da FBI-evci motre svaki njegov korak. Prisluškivanje telefona, uhođenje, takve stvari."

"Pa?"

"Kako to misliš, pa?"

"Nevin je, Hester. Neka ga motre."

Hester je podigla pogled i odmahнула glavom. "Ne budi naivna."

"Što to, do vraga znači?"

"To znači da ako snime da ima jaja za doručak, to može nešto značiti. Mora biti oprezan. No ima još nešto."

"Što?"

"FBI-evci će stisnuti Bečka."

"Kako?"

"Nemam pojma, ali hoće, vjeruj mi. Imaju pik na tvog prijatelja. A prošlo je osam godina. To znači da su očajni. Očajni FBI-evci su gadni i gaze ustavna prava."

Shauna se naslonila i sjetila čudnih e-mailova od "Elizabeth".

"Što?" rekla je Hester.

"Ništa."

"Nemoj mi ništa tajiti, Shauna."

"Nisam ja ovdje klijent."

"Hoćeš reći da mi Beck nije rekao sve?"

Shauni je na pamet pala zastrašujuća ideja. Još je malo razmišljala o tome, pustila ideju na probnu vožnju, neka se malo izjuri uokolo.

Imalo je smisla, a opet, Shauna se nadala – ne, molila se – da je u krivu. Ustala je i požurila se prema vratima. "Moram ići."

"Što se zbiva?" "Pitaj svog klijenta."

Specijalni agenti Nick Carlson i Tom Stone smjestili su se na istom kauču koji je Beck nedavno ulaštio nostalgijom. Kim Parker, Elizabethina majka, usiljeno je sjedila prekoputa njih, s rukama u krilu. Lice joj je bilo ukočeno poput voštane maske. Hoyt Parker je hodao uokolo.

"Onda, što je to tako važno da niste ništa mogli reći telefonom?" pitao je Hoyt.

"Želimo vam postaviti neka pitanja", rekao je Carlson.

"O čemu?"

"Vašoj kćeri."

To ih je oboje ukočilo.

"Konkretnije, želimo vas pitati o njezinu odnosu s mužem, doktorom Davidom Bečkom."

Hoyt i Kim razmijenili su poglede. "Zašto?" pitao je Hoyt. "Vezano je uz predmet koji je trenutačno pod istragom."

"Koji predmet? Mrtva je osam godina. Njezin ubojica čeka smrtnu kaznu."

"Molim vas, detektive Parker. Svi smo na istoj strani."

Soba je bila tiha i hladna. Usnice Kim Parker stanjile su se i zadrhtale. Hoyt je pogledao svoju ženu i onda kimnuo agentima.

Carlson je promatrao Kim. "Gospođo Parker, kako biste opisali odnos između svoje kćeri i njezina muža?"

"Bili su vrlo bliski, jako zaljubljeni."

"Nije bilo problema?"

"Ne", rekla je. "Nikakvih."

"Biste li opisali doktora Bečka kao nasilnog čovjeka?"

Izgledala je osupnuta. "Ne, nikad."

Pogledali su Hoyta. Hoyt je kimnuo u znak slaganja.

"Koliko je vama poznato, je li doktor Beck ikad udario vašu kćer?"

"Molim?"

Carlson se pokušao ljubazno osmjehnuti. "Molim vas, samo odgovorite na pitanje."

"Nikad", rekao je Hoyt. "Nitko nije udario moju kćer."

"Sigurni ste?"

Glas mu je bio odlučan. "Potpuno."

Carlson je pogledao prema Kim. "Gđo Parker?"

"Jako ju je volio."

"Razumijem, gospođo. Ali mnogi koji tuku svoje žene tvrde da ih vole."

"Nikad je nije udario."

Hoyt je prestao hodati. "O čemu se radi?"

Carlson je pogledao Stonea na trenutak. "Želim vam pokazati neke fotografije, ako smijem. Malo su uznemirujuće, ali mislim da su važne."

Stone je dodao Carlsonu omotnicu. Carlson ju je otvorio. Jednu po jednu, stavio je fotografije pretučene Elizabeth na stolić. Čekao je reakciju. Kim Parker, kao što se i očekivalo, ispustila je slabašan jecaj. Lice Hoyta Parkera kao da se nije moglo odlučiti pa se prepustilo hladnoj bezizražajnosti.

"Otkud vam to?" tiho je upitao Hoyt.

"Jeste li ih vidjeli prije?"

"Nikad", rekao je. Pogledao je svoju ženu. Odmahnula je glavom.

"Ali sjećam se masnica", izjavila je Kim Parker.

"Od kada?"

"Ne mogu se točno sjetiti. Ne puno prije nego što je umrla. Ali kad sam ih ja vidjela, bile su manje", tražila je pravu riječ, "naglašene."

"Je li vam kći rekla kako ih je zadobila?" "Rekla mi je da je imala prometnu nesreću."

"Gospođo Parker, provjerili smo kod osiguravajućeg društva vaše kćeri. Nikada nije prijavila prometnu nesreću. Provjerili smo policijsku arhivu. Nitko je nikad nije prijavio. Nijedan policajac nikad nije ispunio izvještaj."

"Što hoćete reći?" ubacio se Hoyt.

"Jednostavno ovo: ako vaša kći nije doživjela prometnu nesreću, otkud joj ove masnice?"

"Mislite da su djelo njezina muža?"

"To je teorija na kojoj radimo." "Temeljena na čemu?"

Oklijevali su. Oklijevanje je značilo jednu od dvije stvari: ne pred damom ili ne pred civilom. Hoyt je nastavio: "Kim, mogu li na trenutak nasamo porazgovarati s agentima?"

"Naravno." Ustala se na klimave noge i oteturala prema stubama. "Bit ću u spavaćoj sobi."

Kad je nestala s vidika, Hoyt je rekao: "Dobro, slušam."

"Ne mislimo da je doktor Beck samo tukao vašu kćer", rekao je Carlson. "Mislimo da ju je ubio."

Hoyt je pogledao Carlsona pa Stonea te ponovno Carlsona, kao da čeka poantu. Kad je nije bilo, došao je do stolca. "Radije počnite objašnjavati."

14

Što je još Elizabeth skrivala od mene? Dok sam išao 10. avenijom prema parkiralištu, ponovno sam pokušao otpisati one fotografije kao ništa više od dokaza njezinih ozljeda iz prometne nesreće. Sjećao sam se koliko je Elizabeth bila opuštena u to vrijeme. Samo lagana nezgoda, rekla je. Ništa strašno. Kad sam pitao o pojedinostima, uglavnom me samo otpilila.

Sad sam znao da mi je lagala o tome.

Mogao bih vam reći da mi Elizabeth nikad nije lagala, ali to bi u svjetlu nedavnih otkrića bio prilično neuvjerljiv argument. Ovo je, međutim, bila prva laž koje sam bio svjestan. Pretpostavljam da smo oboje imali svoje tajne.

Kad sam stigao na parkiralište, uočio sam nešto čudno – ili, bolje rečeno, nekog čudnog. Tamo, na uglu, stajao je čovjek u smeđastom kaputu.

Gledao me.

I bio mi je neobično poznat. Nitko koga znam, ali i dalje sam osjećao nelagodan dejd vu. Već sam vidio tog čovjeka. Čak ovog jutra. Gdje? Prevratio sam svoje jutro i prepoznao ga.

Kad sam stao na kavu u osam ujutro. Čovjek sa smeđastim kaputom bio je tamo. Na parkiralištu Starbucksa.

Jesam li siguran?

Ne, naravno da nisam. Odvratio sam pogled i požurio se prema naplatnoj kućici. Službenik je – na pločici pisalo je Carlo – gledao televiziju i jeo sendvič. Zadržao je pogled na ekranu pola minute prije nego što ga je skrenuo prema meni. Onda je polako stresao mrvicu s ruku, uzeo moju karticu i udario žig. Brzo sam mu platio i on mi je dodao moj ključ.

Čovjek u smeđastom kaputu još je bio tamo.

Jako sam se trudio ne gledati u njega dok sam hodao prema autu. Ušao sam, upalio motor i kad sam izišao na 10. aveniju, provjerio sam u retrovizoru.

Čovjek sa smeđastim kaputom nije se ni osvrnuo na mene. I dalje sam ga gledao sve dok nisam skrenuo prema cesti West Side. Nijednom nije pogledao prema meni. Paranoja. Postajao sam paranoičan kao neki luđak. Onda, zašto mi je Elizabeth lagala? Razmišljao sam o tome i došao ni do čega.

Imao sam još tri sata prije nego što stigne moja "Ulica šišmiš" poruka. Tri sata. Čovječe, trebao sam se opustiti. Od previše razmišljanja o tome što bi moglo biti na drugoj strani te cyber-veze dobit ću čir.

Znao sam što trebam napraviti. Samo sam pokušavao odgoditi neizbježno.

Kad sam stigao kući, djed je sjedio na svojem uobičajenom stolcu, sam. Televizija je bila ugašena. Njegovateljica je blebetala preko telefona na ruskom. Neće to ići. Morat ću nazvati agenciju da je zamijene.

Mrvice jaja zalijepile su se oko djedovih usana, pa sam uzeo rupčić i nježno ih ostrugao. Pogledi su nam se sreli, no njegov je bio prikovan na nešto daleko iza mene. Ugledao sam nas sve gore na jezeru. Djed bi izvodio svoju omiljenu pozu "prije i poslije gubitka težine". Stajao bi profilom okrenut nama, pogrbbio se, pustio svoj mlohavi trbuh da visi i viknuo "prije!", a onda ga uvukao, napeo se i dreknuo "poslije!" Sjajno je to izvodio. Otac bi grohotao. Tata se najbolje, najzaraznije smijao. Smijeh mu je oslobađao cijelo tijelo.

Ja sam isto nekad imao takav smijeh. Umro je s njim. Nikad se više nisam mogao tako smijati. Činilo se nekako nedolično.

Kad me čula, njegovateljica se brzo skinula s telefona i dojurila u sobu s blistavim osmijehom. Nisam ga uzvratilo.

Mjerkao sam podrumaska vrata. Još uvijek sam odgađao neizbježno.

Nema više odugovlačenja. "Ostanite s njim", rekao sam. Njegovateljica je pognula glavu i sjela.

Podrum je bio uređen u doba kad ljudi još nisu uređivali podrum, a to se i vidjelo. Nekoć smeđi sag bio je pun rupica i nabran od vode. Imitacija bijele cigle izrađena od neke neobične sintetike bila je nalijepljena na betonske zidove. Neki dijelovi otpali su na sag; ostali su se zaustavili napola urušeni, kao stupovi Akropole.

U sredini sobe zelena boja stola za ping-pong isprala se gotovo do moderne svijetlozelene. Razderana mrežica izgledala je kao barikade nakon juriša francuskih trupa. Reketi su bili ogoljeni do samog drva.

Neke kartonske kutije, mnoge od njih pljesnive, stajale su na stolu za ping-pong. Ostale su bile nagomilane u kutu. Stara odjeća bila je po škrinjama. Ne i Elizabethina. Shuna i Linda uklonile su je zbog mene. U napadaju dobre volje, valjda. Ali u nekim od ostalih kutija bile su stare stvari. Njezine stvari. Nisam ih mogao baciti, a nisam mogao ni dopustiti da ih dobiju drugi ljudi. Nisam siguran zašto. Neke stvari spremimo, bacimo na kraj ormara, ne

očekujemo da ćemo ih ikad više vidjeti – ali se zapravo ne možemo natjerati da ih se riješimo. Kao i snova, pretpostavljam.

Nisam bio siguran gdje sam ga stavio, ali znao sam da je tamo. Počeo sam kopati po starim fotografijama, još jednom odvrćući pogled. To mi je prilično dobro išlo, iako su s vremenom fotografije sve manje i manje bolje. Kad sam ugledao Elizabeth i sebe zajedno na nekom polaroidu iz mladih dana, bilo mi je kao da gledam neke strance.

Mrzio sam ovo raditi.

Zaronio sam dublje u kutiju. Vršcima prstiju napipao sam nešto od pusta i izvukao njezin amblem teniske reprezentacije iz srednje škole. Tužno se smješajući, sjetio sam se njezinih preplanulih nogu i kako joj je pletenica poskakivala dok je trčala na mrežu. Na terenu lice joj je bilo oličenje čiste koncentracije. Tako je Elizabeth pobjeđivala. Imala je dovoljno solidne osnovne udarce i prilično dobar servis, no ono što ju je uzdizalo od ostalih bila je ta usredotočenost.

Pažljivo sam odložio amblem i ponovno počeo kopati. Pronašao sam ono što sam tražio na dnu.

Njezin rokovnik.

Policija ga je htjela nakon otmice. Tako mi je bar rečeno. Rebecca je navratila u stan i pomogla im da ga nađu. Pretpostavljam da su u njemu tražili tragove – isto što sam i ja sad namjeravao učiniti – ali kad se pojavilo tijelo sa žigosanim K, vjerojatno su prestali.

Još sam malo razmišljao o tome – o tome kako je sve uredno upućivalo na KillRova – i još jedna pomisao prostrujila mi je mozgom. Potrčao sam gore do svog kompjutera i spojio se na Internet. Pronašao sam web stranicu njujorškog Odjela za kaznene ustanove. Masa stvari na njoj, uključujući ime i telefonski broj koji sam trebao.

Isključio sam se i nazvao kaznionicu Briggs. To je zatvor u kojem drže KillRoya.

Kad se uključila snimljena poruka, pritisnuo sam potreban kućni broj i spojili su me. Nakon što je tri puta zazvonilo, neki je čovjek rekao: "Ovdje zamjenik ravnatelja Brown."

Rekao sam mu da želim posjetiti Elrova Kellertona. "A vi ste?" rekao je.

"Doktor David Beck. Moja žena, Elizabeth Beck, jedna je od njegovih žrtava."

"Shvaćam." Brown je otezao. "Smijem li pitati koja je svrha vašeg posjeta?"

"Ne."

Još tišine na vezi.

"Imam pravo posjetiti ga ako me želi primiti", rekao sam.

"Da, svakako, ali ovo je vrlo neuobičajen zahtjev."

"Svejedno ga podnosim."

"Uobičajena procedura je da vaš odvjetnik prođe–"

"Ali ne mora", prekinuo sam. To sam naučio na web stranici o pravima žrtava – da mogu sam podnijeti zahtjev. Ako me Kellerton želi primiti, upadam. "Samo želim razgovarati s Kellertonom. Sutra primete posjete, zar ne?"

"Da, primamo."

"Onda, ako se Kellerton složi, doći ću sutra. Ima li kakvih problema u vezi s tim?"

"Ne, gospodine. Ako se složi, nema problema."

Zahvalio sam mu i prekinuo. Poduzimao sam nešto. Osjećao sam se prokleta dobro.

Rokovnik je stajao na stolu kraj mene. Ponovno sam ga izbjegavao jer koliko god da su fotografije ili snimke bolne, rukopis je nešto gore, nešto osobnije. Elizabethina visoka velika štampana slova, čvrsto prekriženo slovo t, previše petlji između slova, način na koji je sve nakrivljeno nadesno...

Proveo sam sat vremena listajući ga. Bio je detaljan. Nije puno kratila. Iznenadilo me koliko sam dobro poznavao svoju ženu. Sve je bilo jasno i nije bilo nikakvih iznenađenja. Zapravo, bio je samo jedan dogovoreni sastanak koji nisam mogao objasniti.

Tri tjedna prije smrti bilo je upisano jednostavno: PF. I broj telefona bez pozivnog broja.

Imajući na umu koliko je inače išla u detalje, ovaj me podatak malo uznemirio. Nisam imao pojma koji bi pozivni broj mogao biti. Zvala je prije osam godina. Pozivni brojevi podijeljeni su i promijenjeni nekoliko puta od tada.

Pokušao sam na 201 i isključili su me. Pokušao sam na 973. Javila se neka starica. Rekao sam joj da je osvojila besplatnu pretplatu na New York Post. Dala mi je svoje ime. Inicijali nisu odgovarali. Pokušao sam na 212, što je uže gradsko područje. I tu sam postigao pogodak.

"Peter Flannery, odvjetnik", rekla je neka žena napola zijevajući. "Mogu li dobiti gospodina Flannervja, molim vas." "Na sudu je."

Da joj je liječnik to propisao, mogla je zvučati i kao da joj je još dosadnije. Čuo sam puno buke u pozadini.

"Želio bih dogovoriti sastanak s gospodinom Flannervjem."

"Javljate se na oglas?"

"Oglas?"

"Ozlijeđeni?"

"Da", rekao sam. "Ali nisam vidio oglas. Prijatelj mi ga je preporučio. Radi se o slučaju liječničkog nemara. Došao sam sa slomljenom rukom i sada je ne mogu micati. Izgubio sam posao. Bol ne prestaje."

Dogovorila mi je sastanak za sutra poslije podne. Spustio sam telefon i namrštio se. Što bi Elizabeth radila s odvjetnikom poput Flannervja specijaliziranim za progon liječnika?

Trgnuo sam se na zvuk telefona. Naglo sam podigao slušalicu usred zvonjave.

"Halo", rekao sam.

Bila je Shauna. "Gdje si?" pitala je.

"Kod kuće."

"Moraš smjesta doći ovamo", rekla je.

15

Agent Carlson pogledao je Hoyta Parkera ravno u oči. "Kao što znate, nedavno smo pronašli dva tijela u blizini jezera Charmaine."

Hovtjekimnuo.

Zacvrkutao je mobitel. Stone se uspio podići i reći "Ispričajte me" prije nego što se odvrnuo u kuhinju. Hoyt se okrenuo natrag Carlsonu i čekao.

"Znamo službenu verziju smrti vaše kćeri", rekao je Carlson. "Ona i njezin muž, David Beck, bili su na jezeru radi godišnjeg rituala. Otišli su plivati po mraku. KillRoy je čekao u zasjedi. Napao je doktora Bečka i oteo vašu kćer. Kraj priče."

"A vi ne mislite da se to dogodilo?"

"Ne, Hoyt – smijem li vas zvati Hoyt?"

Hoyt jekimnuo.

"Ne, Hoyt, ne mislimo."

"Pa kako vi to shvaćate?"

"Mislim da je David Beck ubio vašu kćer i namjestio to serijskom ubojici."

Hoyt, veteran s dvadeset osam godina staža u njujorškoj policiji, znao je kako zadržati ozbiljan izraz lica, no ipak je ustuknuo kao da su riječi bile udarci u njegovu bradu. "Pa čujmo."

"O. K., počnimo od početka. Beck odvede vašu kćer na zabačeno jezero, točno?"

"Točno."

"Jeste li vi bili tamo?"

"Mnogo puta."

"O?"

"Svi smo bili prijatelji. Kim i ja bili smo bliski s Davidovim roditeljima. Cijelo vrijeme srno se posjećivali."

"Onda znate koliko je zabačeno." "Da."

"Seoski put, znak koji se može vidjeti samo ako ga znate tražiti. Skrovito da skrovitije ne može. Bez znakova života."

"Što želite reći?"

"Koje su šanse da se KillRoy zaustavi na takvoj cesti?"

Hoyt je podigao dlanove uvis. "Koje su šanse da itko naleti na serijskog ubojicu?"

"Istina, da, no u drugim slučajevima bilo je logike u tome. Kellerton bi oteo nekoga s gradske ulice, upao žrtvi u auto, čak provalio u kuću. Ali razmislite o tome. On ugleda seoski put i nekako odluči potražiti žrtvu tamo? Ne kažem da je nemoguće, ali je prilično nevjerojatno."

Hoyt je rekao: "Nastavite."

"Priznat ćete da je puno rupa u prihvaćenom scenariju."

"Svi slučajevi imaju rupe."

"Dobro, da, ali dopustite da vam ponudim drugu teoriju. Zamislimo da je doktor Beck htio ubiti vašu kćer."

"Zašto?"

"Najprije, radi životnog osiguranja od dvjesto tisuća dolara."

"Ne treba mu novac."

"Svakomu treba novac, Hoyt. Znete to."

"Ne padam na to."

"Gledajte, i dalje tapkamo. Još uvijek ne znamo sve motive. Ali pustite samo da dovršim naš scenarij, u redu?"

Hoyt je ravnodušno slegnuo ramenima.

"Ovdje imamo dokaze da ju je doktor Beck tukao."

"Kakve dokaze? Imate neke fotografije. Mojoj ženi je rekla da je imala prometnu nesreću."

"Dajte, Hoyt." Carlson je prešao rukom preko fotografija. "Pogledajte izraz na licu svoje kćeri. Izgleda li to kao lice žene koja je imala prometnu nesreću?"

Ne, mislio je Hoyt, ne izgleda. "Gdje ste našli ove slike?"

"Doći ću do toga za sekundu, no vratimo se mom scenariju, dobro? Pretpostavimo za sada da je doktor Beck tukao vašu kćer i da ga je čekalo golemo nasljedstvo."

"Puno pretpostavki."

"Istina, ali pričekajte još. Sjetite se prihvaćenog scenarija i svih onih rupa. A sad ga usporedite s ovim: doktor Beck dovede vašu kćer na zabačeno mjesto gdje zna da neće biti svjedoka. Unajmi dvojicu ubojica da je ugrabe. Zna za KillRova. To je u svim novinama. A još je i vaš brat radio na tom slučaju. Je li ikad raspravljao o tome s vama ili s Bečkom?"

Hoyt je trenutak sjedio bez riječi. "Nastavite."

"Dvojica unajmljenih ubojica otmu i ubiju vašu kćer. Prirodno, prvi sumnjivac bit će muž – uvijek je tako u ovakvom slučaju, zar ne? Ali ubojice joj žigošu obraz slovom K. I što je sljedeće? Sve je svalje – no na KillRoya."

"Ali Beck je napadnut. Njegova ozljeda glave bila je stvarna."

"Naravno, ali obojica znamo da to ne protuslovi pretpostavci da on stoji iza svega. Kako bi Beck objasnio to da je čitav izišao iz otmice? 'Bok, pogodite

što, netko mi je oteo ženu, ali ja sam dobro'? Nikad ne bi prošlo. To što je zveknut po glavi dalo je vjerodostojnost njegovoj priči."

"Dobio je strašan udarac."

"Imao je posla s razbijačima, Hoyt. Vjerojatno su krivo procijenili. Uostalom, što uopće s tom njegovom ozljedom? Ispriča nekakvu bizarnu priču kako je čudesno ispuzao iz vode i nazvao hitnu pomoć. Dao sam nekolicini liječnika Beckov stari nalaz. Oni tvrde da se njegovo objašnjenje događaja kosi s medicinskom logikom. To bi bilo gotovo nemoguće s obzirom na njegove ozljede."

Hoyt je promislio. I sam se to često pitao. Kako je Beck preživio i pozvao pomoć? "Što još?" rekao je Hoyt.

"Postoje čvrsti dokazi koji navode na zaključak da su dvojica plaćenika, a ne KillRov, napali Bečka."

"Kakvi dokazi?"

"Zakopan u tijelima, pronašli smo bejzbolsku palicu na kojoj je bilo krvi. Potpuna DNK analiza potrajat će još neko vrijeme, no prvi rezultati jasno pokazuju da je krv Beckova."

Agent Stone dovukao se natrag u sobu i sjeo. Hoyt je još jednom rekao: "Nastavite."

"Ostalo je prilično očito. Ubojice obave posao. Ubiju vašu kćer i namjeste to KillRovu. Onda se vrate po ostatak svoje isplate – ili možda odluče iznuditi još više novca od doktora Bečka. Ne znam. Kako god, Beck ih se mora riješiti. Dogovori sastanak u zabačenoj šumi kraj jezera Charmaine. Ubojice su vjerojatno mislili da imaju posla s kilavim liječnikom ili ih je on možda zatekao nespreme. U svakom slučaju, Beck ih upuca i zakopa tijela zajedno s bejzbolskom palicom i svim dokazima koji bi ga poslije mogli proganjati. Eto savršenog zločina. Ništa što bi ga povezivalo s ubojstvom. Suočimo se s činjenicom. Da nam se nije i te kako posrećilo, tijela nikad ne bi bila pronađena."

Hoyt je odmahnuo glavom. "Strašna teorija."

"Ima još."

"Naprimjer?"

Carlson je pogledao Stonea. Stone je pokazao na svoj mobitel. "Upravo sam primio čudan poziv od nekoga iz kaznionice Briggs", rekao je Stone. "Čini se da ih je vaš zet danas zvao i zatražio sastanak s KillRovom."

Hoyt je sada izgledao iskreno zaprepašten. "Zašto bi do vraga to napravio?"

"Recite vi nama", uzvratilo je Stone. "Ali imajte na umu da Beck zna da smo mu na tragu. Iz čista mira dobije neodoljivu želju posjetiti čovjeka kojem je namjestio ubojstvo vaše kćeri."

"Baš prava slučajnost", dodao je Carlson. "Mislite da pokušava zamesti tragove?" "Imate li bolje objašnjenje?"

Hoyt se naslonio i pokušao smiriti dojmove. "Nešto ste izostavili."

"Što?"

Pokazao je na fotografije na stolu. "Tko vam je to dao?" "Na neki način", rekao je Carlson, "mislim da je vaša kći." Hoytovo lice izgledalo je ispijeno.

"Točnije, njezin alter ego. Stanovita Sarah Goodhart. Krsno ime vaše kćeri i ime ove ulice."

"Ne razumijem."

"Na mjestu zločina", rekao je Carlson. "Jedan od dvojice ubojica, Melvin Bartola, imao je ključić u cipeli." Carlson je pokazao ključić. Hoyt ga je uzeo iz njegove ruke, zureći u njega kao da je čuvao neki tajanstveni odgovor.

"Vidite slova UCB na poledini?"

Hoyt jekimnuo.

"To znači United Central Bank. Konačno smo otkrili da je ovo ključ iz njihove podružnice na Broadwayu 1772 u gradu. Ključ otvara pretinac 174, koji je upisan na ime Sarah Goodhart. Dobili smo nalog za premetačinu pretinca."

Hoyt je podigao pogled. "Fotografije su bile unutra?"

Carlson i Stone pogledali su jedan drugoga. Već su bili donijeli odluku da Hoytu neće reći sve o tom pretincu – ne dok se ne obave sve analize i ne budu sigurno znali – ali obojica su sada kimnuli.

"Razmislite o tome, Hoyt. Vaša kći čuvala je ove slike skrivene u sigurnosnom pretincu. Razlozi su očiti. Želite više? Ispitali smo doktora Bečka. Priznao je da ne zna ništa o fotografijama. Nikad ih prije nije vidio. Zašto bi ih vaša kći krila od njega?"

"Razgovarali ste s Bečkom?"

"Da."

"Što je još rekao?"

"Ne puno jer je zatražio odvjetnika." Carlson je pričekao trenutak. Onda se nagnuo naprijed. "Ne samo da se naoružao odvjetnikom, pozvao je Hester Crimstein. Zvuči li vam to kao potez nevina čovjeka?"

Hoyt se doslovno uhvatio za rubove stolca, pokušavajući ostati miran. "Ne možete dokazati ništa od ovog."

"Ne, još ne. Ali znamo. To je katkad pola dobivene bitke." "I što ćete napraviti?"

"Jednu jedinu stvar koju možemo." Carlson mu se nasmiješio. "Pritiskati ga dok se ne slomi."

Larry Gandle prevrtio je razvoj dnevnih događaja i promumljao si u bradu: "Nije dobro".

Prvo, FBI pokupi Bečka i ispituje ga.

Drugo, Beck nazove fotografkinju po imenu Rebecca Schaves. Raspituje se o staroj prometnoj nesreći u koju je uključena njegova žena. Onda posjeti njezin studio.

Fotografkinja, ni više ni manje.

Treće, Beck naziva kaznionicu Briggs i kaže da se želi naći s Elrovem Kellertonom.

Četvrto, Beck naziva ured Petera Flanneryja.

Sve je to zbunjivalo. Ništa od toga nije bilo dobro.

Eric Wu spustio je telefon i rekao: "Ovo vam se neće sviđati."

"Što?"

"Naš izvor u FBI-u kaže da sumnjaju da je Beck ubio svoju ženu."

Gandle je gotovo pao. "Objasni."

"To je sve što izvor zna. Na neki način, povezali su ona dva tijela kraj jezera s Bečkom."

Vrlo zbunjujuće.

"Daj da opet vidim one e-mailove", rekao je Gandle.

Eric Wu mu ih je dodao. Dok je Gandle razmišljao o tome tko ih je mogao poslati, počeo se sve više i više ježiti. Pokušavao je sastaviti dijelove. Uvijek se pitao kako je Beck uspio preživjeti tu noć. Sad se pitao nešto drugo.

Je li je još netko preživio? "Koliko je sati?" upitao je Gandle.

"Šest i trideset."

"Beck još nije pogledao na onu Ulica-nešto adresu?"

"Ulica šišmiš. Ne, nije."

"Još nešto o Rebeci Schayes?"

"Samo ono što već znamo. Bliska prijateljica Elizabeth Parker. Dijelile su stan prije nego što se Parker udala za Bečka. Provjerio sam stare telefonske račune. Beck je nije zvao godinama."

"Pa zašto nije sada kontaktirao?"

Wu je slegnuo ramenima. "Vjerojatno gospodična Schayes zna nešto."

Griffin Scope bio je vrlo jasan. Saznaj što možeš, onda to pokopaj.

I upotrijebi Wua.

"Moramo počavrljati s njom", rekao je Gandle.

16

Našao sam se sa Shaunom u prizemlju nebodera u Park aveniji 462 na Manhattanu.

"Hajde", rekla je bez uvoda. "Imam ti nešto pokazati gore."

Pogledao sam na sat. Malo manje od dva sata do dolaska poruke iz Ulice šišmiš. Ušli smo u dizalo. Shauna je pritisnula gumb za dvadeset treći kat. Svjetla su se penjala, a brojač katova za slijepe je zvonio.

"Hester me navela na razmišljanje", rekla je Shauna. "O čemu?"

"Rekla je da će FBI-evci biti očajni. Da će učiniti sve da te šćepaju."

"Pa?"

Dizalo je zadnji put zazvonilo.

"Pričekaj, vidjet ćeš."

Vrata su se otvorila na prostranom katu punom radnih odjeljaka – standardna pojava u gradu u današnje vrijeme. Išćupajte strop i pogledajte odozgo, nećete lako uočiti razliku između ovog kata i labirinta za štakore. A razlika se ne osjeća ni ovdje.

Shauna je prolazila kroz bezbrojne platnom prevučene pregrade. Išao sam za njom. Na pola puta skrenula je lijevo, onda desno, pa opet lijevo.

"Možda bih trebao bacati za sobom mrvice kruha", rekao sam.

Glas joj je bio jednoličan. "Dobra fora."

"Hvala, nastupam cijeli tjedan."

Nije se smijala.

"Što je ovo uopće?" pitao sam.

"Tvrtka po imenu DigiCom. Agencija katkad radi s njima."

"Što?"

"Vidjet ćeš."

Skrenuli smo posljednji put u pretrpan kutak koji je zauzimao mladić s dugom glavom i tankim prstima koncertnog pijanista.

"Ovo je Farrell Lynch. Farrell, ovo je David Beck." Kratko sam stisnuo tanku ruku. Farrell je rekao: "Bok". Kimnuo sam. "Dobro", Shauna je rekla. "Upali."

Farrell Lynch zavrtio je svoj stolac tako da se okrene prema računalu. Shauna i ja gledali smo preko njegovih ramena. Počeo je tipkati tim svojim tankim prstima.

"Upaljeno", rekao je. "Pokreni."

Stisnuo je tipku enter. Ekran se zacrnio i onda se pojavio Humphrev Bogart. Nosio je šešir i baloner. Odmah sam prepoznao scenu. Magla, avion u pozadini. Kraj Casablance.

Pogledao sam Shaunu. "Čekaj", rekla je.

Kamera je bila na Bogieju. Govorio je Ingrid Bergman da će ići na taj avion s Laszлом i da problemi troje malih ljudi ne znače ništa ovom svijetu. I tada, kad se kamera vratila na Ingrid Bergman...

.. .to više nije bila Ingrid Bergman.

Trepnuo sam. Tamo, pod slavnim šeširom, gledajući Bogieja, obasjana sivim sjajem, bila je Shauna.

"Ne mogu ići s tobom, Rick", dramatično je rekla virtualna Shauna, "jer sam ludo zaljubljena u Avu Gardner."

Okrenuo sam se prema Shauni. Upitno sam je pogledao. Kimnula je potvrdno. Ipak sam progovorio.

"Misliš..." zamuckivao sam. "Misliš da me prevarila fo-tomontaža?"

Farrell je tu preuzeo. "Digitalna fotografija", ispravio me. "Mnogo jednostavnija za manipuliranje." Dogurao je stolac do mene. "Vidite,

računalne slike nisu film. To su zapravo samo pikseli u dokumentima. Ne puno drukčiji od vaših pisanih dokumenata u računalu. Znae kako je lako mijenjati pisani dokument, zar ne? Izmijeniti sadržaj ili fontove ili razmake?" Kimnuo sam.

"Dakle, netko tko se imalo razumije u digitalnu sliku, isto tako lako može manipulirati računalnim pokretnim slikama. To nisu ni slike, ni filmovi ni vrpce. Računalni videozapisi jednostavno su hrpa piksela. Svatko može manipulirati njima. Jednostavno režeš i lijepiš i onda pokreneš program za spajanje."

Pogledao sam Shaunu. "Ali izgledala je starije na snimci", inzistirao sam. "Drukčije."

Shauna je rekla: "Farrell?"

Pritisnuo je drugu tipku. Bogie se vratio. Kad su ovaj put došli do Ingrid Bergman, Shauna je izgledala kao da ima sedamdeset godina.

"Program za postarivanje", objasnio je Farrell. "Uglavnom se koristi za postarivanje nestale djece, no danas se kućna verzija može kupiti u svakoj prodavaonici softvera. Također mogu izmijeniti bilo koji dio Shaunina izgleda – njezinu frizuru, boju očiju, veličinu nosa. Mogu joj napraviti tanje ili deblje usnice, staviti joj tetovažu, bilo što."

"Hvala, Farrell", rekla je Shauna.

Otpremila ga je pogledom koji bi i slijepac znao protumačiti. "Ispričajte me", rekao je Farrell prije nego što se pokupio.

Nisam mogao misliti.

Kad je Farrell bio dovoljno daleko da nas ne čuje, Shauna je rekla: "Sjetila sam se snimanja koje sam imala prošli mjesec. Jedna je fotografija savršeno ispala – sponzor ju je obožavao – osim što mi je skliznula naušnica. Donijeli smo fotografiju ovamo. Farrell je obavio brzi izreži-i-nalijepi postupak i voila, naušnica je bila natrag na pravom mjestu."

Odmahnuo sam glavom.

"Razmisli o tome, Beck. FBI-evci misle da si ti ubio Elizabeth, ali ne mogu to dokazati. Hester je objasnila koliko su očajni. Počela sam razmišljati: možda će igrati psihološke igrice s tobom. Koja je bolja psihološka igrice od slanja ovih e-mailova?"

"Ali vrijeme za pusu...?"

"Što s tim?"

"Kako bi znali za vrijeme za pusu?"

"Ja znam za to. Linda zna za to. Kladam se da i Rebecca zna, možda Elizabethini roditelji. Mogli su saznati."

Osjetio sam kako mi suze naviru na oči. Pokušao sam namjestiti glas i uspio: "To je varka?"

"Ne znam, Beck. Stvarno ne znam. No budimo racionalni. Ako je Elizabeth živa, gdje bi bila osam godina? Zašto je odlučila da se baš sada vrati iz groba – u isto vrijeme kad, koje li slučajnosti, FBI počinje sumnjati da si je ti ubio? I daj molim te, zbilja vjeruješ da je još uvijek živa? Znam da to želiš. K vragu, želim i ja. No pokušajmo ovo racionalno sagledati. Kad zbilja razmisliš, koji ti scenarij ima više smisla?"

Posrnuo sam i pao na stolac. Srce samo što mi nije stalo. Osjetio sam kako nada počinje venuti.

Varka. Je li sve ovo bila samo varka?

17

Kad se smjestio u studiju Rebecce Schayes, Larry Gandle nazvao je mobitelom svoju ženu. "Kasno ću doći kući", rekao je.

"Nemoj zaboraviti na tabletu", rekla mu je Patty.

Gandle je imao blagi oblik dijabetesa, koji je kontrolirao prehranom i tabletama. Bez inzulina.

"Neću."

Eric Wu, još uvijek priključen na svoj walkman, pažljivo je rasprostro zaštitni pokrov od vinila kraj vrata.

Gandle je prekinuo razgovor i navukao rukavice od lateksa. Premetačina je bila temeljita i dugotrajna. Poput većine fotografa, Rebecca Schaves čuvala je tone negativa. Imala je četiri metalna ormarića natrpana njima. Provjerili su raspored Rebecce Schaves. Dovršavala je snimanje. Vratit će se u tamnu komoru za otprilike sat vremena. Nedovoljno.

"Znate što bi pomoglo", rekao je Wu.

"Što?"

"Kad bismo otprilike znali što, do vraga, tražimo."

"Beck dobije te tajanstvene e-mailove", rekao je Gandle. "I što čini? Prvi put u osam godina dojadi vidjeti najstariju prijateljicu svoje žene. Trebamo saznati zašto."

120 Harlan Coben

Wu je još malo gledao kroz njega. "Zašto je jednostavno ne pričekamo i pitamo?"

"Hoćemo, Eric."

Wu je polako kimnuo i okrenuo se.

Gandle je ugledao dugačak metalni stol u tamnoj komori. Provjerio ga je. Čvrst je. I veličina je bila tu negdje. Moglo se polegnuti nekoga na njega i za svaku nogu stola privezati po jedan ud.

"Koliko smo ljepljive vrpce ponijeli?" "Dovoljno", rekao je Wu.

"Onda mi učini uslugu", rekao je Gandle. "Premjesti omotač pod stol."

Još pola sata do poruke iz Ulice šišmiš.

Shaunina demonstracija pogodila me kao iznenađan lijevi kroše. Osjećao sam se omamljeno i odležao cijelo sučevo odbrojavanje. No dogodila se čudna stvar. Digao sam guzicu s poda. Ispravio sam se, pribrao i počeo kružiti.

Bili smo u mom autu. Shauna je inzistirala da ide natrag kući sa mnom. Limuzina će je vratiti za nekoliko sati.

Znam da me je htjela utješiti, no isto tako bilo je jasno da se još nije htjela vratiti kući.

"Nešto mi ne ide u glavu", rekao sam.

Shauna se okrenula prema meni.

"FBI-ovci misle da sam ja ubio Elizabeth, je li tako?"

"Tako je."

"Zašto bi mi onda slali e-mailove glumeći da je živa?"

Shauna nije imala spreman odgovor.

"Razmisli", rekao sam. "Tvrdiš da je ovo nekakva pažljivo razrađena spletko da me natjera da otkrijem svoju krivnju. Ali da sam ubio Elizabeth, znao bih da je to trik."

"To je psihološka igrice", rekla je Shauna.

"Ali to nema smisla. Ako želiš igrati psihološku igrice sa mnom, pošalji mi e-mail i pretvaraj se da si – ne znam – svjedok ubojstva ili nešto."

Shauna se zamislila. "Mislim da te samo žele izbaciti iz takta, Beck."

"Da, ali ipak. Ne slaže se."

"Dobro, koliko je još do nove poruke?"

Pogledao sam na sat. "Dvadeset minuta."

Shauna se naslonila na stolac. "Čekat ćemo i vidjeti što kaže."

Eric Wu namjestio je svoj laptop na podu u kutu studija Rebecce Schaves.

Najprije je provjerio Beckov uredski kompjuter. Još uvijek je isključen. Sat je pokazivao nešto malo iza osam. Klinika je već dugo bila zatvorena. Prebacio se na kućni kompjuter. Nekoliko sekundi nije bilo ničega. A onda:

"Beck se upravo uključio", rekao je Wu.

Larry Gandle sjurio se k njemu. "Možemo li se ubaciti i vidjeti poruku prije njega?"

"To ne bi bila dobra ideja." "Zašto ne?"

"Ako se ubacimo, a onda pokuša i on, vidjet će da netko trenutačno koristi to ime."

"Znat će da je promatran?"

"Da. Ali nema veze. Promatramo ga u realnom vremenu. Istog trena kad pročita poruku, i mi ćemo je vidjeti."

"Dobro, javi mi kad."

Wu je škiljio pred ekranom. "Upravo je otvorio Bigfoot stranicu. Trebalo bi svaki čas."

Upisao sam bigfoot.com i stisnuo enter.

Desna noga mi se počela tresti. To radi kad sam nervozan. Shauna je stavila ruku na moje koljeno i ono se polako smirilo. Maknula je ruku. Koljeno je ostalo mirno minutu, a onda se ponovno pokrenulo. Shauna je vratila ruku na koljeno. Ciklus je opet započeo.

Shauna se pravila hladnokrvnom, ali znam da me je stalno krišom pogledavala. Bila mi je najbolja prijateljica. Bila bi uz mene do kraja. No samo se idiot u ovom trenutku ne bi pitao jesu li mi sve daske na broju. Kažu da je ludilo, poput srčanih bolesti ili inteligencije, nasljedno. Ta misao prolazila mi je glavom otkad sam prvi put vidio Elizabeth na uličnoj kameri. Nije baš bila utješna.

Otac mi je poginuo u prometnoj nesreći kad mi je bilo dvadeset godina. Auto mu je sletio s nasipa. Prema očevicu –vozaču kamiona iz Wyominga – očevo Buick odvezao se ravno s nasipa. Bila je hladna noć. Cesta, iako dobro očišćena, bila je skliska.

Mnogi su pričali – zapravo više šaptali – da je izvršio samoubojstvo. Ne vjerujem u to. Da, bio je povučeniji i tiši posljednjih nekoliko mjeseci. I da, često sam se pitao je li ga sve to činilo podložnijim nesreći. Ali samoubojstvo? Nema govora.

Moja majka, uvijek krhka i naizgled blago neurotična osoba, reagirala je polaganim gubitkom razuma. Doslovno se povukla u sebe. Linda ju je pokušavala njegovati tri godine, dok se čak i ona nije složila da mamu treba smjestiti u prikladnu ustanovu. Linda je cijelo vrijeme posjećuje. Ja ne.

Nakon nekoliko trenutaka pojavila se početna stranica Bigfoota. Pronašao sam okvir za korisničko ime i upisao Ulica šišmiš.

Pritisnuo sam tipku za pomicanje i u okvir za lozinku upisao Teen. Stisnuo sam enter.

Ništa se nije dogodilo.

"Zaboravio si kliknuti na Sign In", rekla je Shauna.

Pogledao sam je. Slegnula je ramenima. Kliknuo sam na ikonu.

Ekran je pobijelio. Onda se pojavio oglas za dućan s CD-ima. Stranica se jako sporo učitala. Kad je došla na otprilike osamnaest posto, sve je nestalo i nekoliko sekundi potom pojavila se obavijest.

GREŠKA– Ili korisničko ime ili lozinka koju ste unijeli nisu u našoj datoteci.

"Pokušaj ponovno", rekla je Shauna.

Jesam. Pojavila se ista obavijest o grešci. Računalo mi je govorilo da adresa nije ni postojala.

Što je to značilo?

Nisam imao pojma. Pokušao sam se sjetiti razloga zašto adresa ne bi postojala.

Provjerio sam vrijeme: 20:13.34 Vrijeme za pusu.

Bi li to mogao biti odgovor? Može li biti da adresa, kao i link jučer, još jednostavno nije postojala? Mozgao sam o tome. Bilo je moguće, naravno, ali ne i vjerojatno.

Kao da mi čita misli, Shauna je rekla: "Možda bi bilo dobro da čekamo do osam i petnaest."

I tako sam pokušao u osam i petnaest. U osam i osamnaest. U osam i dvadeset.

Ništa osim iste obavijesti o grešci.

"FBI-ovci su sigurno isključili vezu", rekla je Shauna.

Odmahnuo sam glavom, ne želeći se još predati.

Noga mi se ponovno počela tresti. Shauna je upotrijebila jednu ruku da je zaustavi, a drugu da se javi na svoj mobitel. Počela je vikati na nekoga s druge strane. Pogledao sam na sat. Pokušao sam još jednom. Ništa. Još dvaput. Ništa.

Sad je bilo više od osam i trideset. "Možda kasni", rekla je Shauna. Namrštio sam se.

"Kad si je jučer vidio", pitala je Shauna, "nisi znao gdje je, točno?"

"Da."

"Pa možda je u drugoj vremenskoj zoni", rekla je Shauna. "Možda zato kasni."

"Druga vremenska zona?" opet sam se namrštio. Shauna je slegnula ramenima.

Čekali smo još jedan sat. Shauna, svaka joj čast, nikad nije izgovorila: "Jesam ti rekla". Nakon nekog vremena stavila mi je ruku na leđa i rekla: "Hej, imam ideju."

Okrenuo sam se prema njoj.

"Ja ću čekati u drugoj sobi", rekla je Shauna. "Mislim da bi to moglo pomoći."

"Kako to misliš?"

"Gle, da je to film, to bi bio onaj dio u kojem je meni dosta tvoje ludosti pa bijesno izjurim van i onda pogodak, poruka se pojavi, znaš, pa je samo ti vidiš i svi još uvijek misle da si lud. Kao na Scooby-Doou kad samo on i Shaggy vide duha i nitko im ne vjeruje?"

Zamislio sam se. "Vrijedi pokušati", rekao sam.

"Dobro. Pa zašto ne bih malo otišla u kuhinju? Nemoj se žuriti. Kad se poruka pojavi, samo vikni."

Ustala je.

"Samo mi pokušavaš udovoljiti, je li?" rekao sam.

Shauna se zamislila. "Da, valjda."

Onda je otišla. Okrenuo sam se prema ekranu. I čekao.

"Ništa se ne događa", rekao je Eric Wu. "Beck se pokušava logirati, ali dolazi mu samo obavijest o grešci."

Larry Gandle je namjeravao postaviti dodatno pitanje, kad je začuo kako se dizalo pokreće. Pogledao je na sat.

Rebecca Schaves bila je točna.

Eric Wu se okrenuo od kompjutera. Pogledao je Larryja Gandlea onom vrstom pogleda koji tjera ljude da odstupe. Gandle je izvadio pištolj, ovaj put devetmilimetarski. Za svaki slučaj. Wu se namrštio. Pomaknuo je svoju masu do vrata i ugasio svjetlo.

Čekali su u mraku.

Dvadeset sekundi poslije, dizalo je stalo na njihovu katu.

Rebecca Schaves rijetko je više mislila na Elizabeth i Bečka. Na kraju krajeva, prošlo je osam godina. Ali događaji ovog jutra uzburkali su neke dugo uspavane osjećaje. Mučne osjećaje.

O "prometnoj nesreći".

Nakon svih ovih godina Beck ju je napokon pitao za to.

Prije osam godina, Rebecca je bila spremna reći mu sve o tome. Ali Beck joj nije odgovarao na pozive. Kako je vrijeme prolazilo – i nakon što je ubojica uhićen – nije vidjela smisla u čeprkanju po prošlosti. To bi samo povrijedilo Bečka. A nakon KillRoveva uhićenja činilo se nebitnim.

No mučan osjećaj – osjećaj da su Elizabethine masnice iz "prometne nesreće" na neki način bile preteča njezina ubojstva – zadržao se, iako nije imao smisla. Štoviše, dražio ju je i pitala se bi li da je ona, Rebecca, bila uporna, stvarno bila uporna u otkrivanju istine o "prometnoj nesreći", možda, samo možda, uspjela spasiti prijateljicu.

Međutim, s vremenom osjećaj je slabio. Naposljetku, Elizabeth joj je bila prijateljica, i bez obzira na to koliko bliski bili, prebolite smrt prijatelja. Gary Lamont ušao je u njezin život prije tri godine i promijenio sve. Da, Rebecca Schaves, boemska fotografkinja iz Greenwich Villagea, zaljubila se u gramzivog burzovnog mešetara s Wall Streeta. Vjenčali su se i preselili u trendovski neboder na Upper West Sideu.

Smiješno je što život može donijeti.

Rebecca je ušla u teretno dizalo i spustila vrata. Svjetla su bila ugašena, što nije bilo neobično za ovu zgradu. Dizalo je krenulo gore prema njezinu katu, zvuk drndanja odjekivao je o kamen. Katkad noću mogla je čuti njištanje konja, no sada su bili tihi. Miris sijena i nečeg vjerojatno smrdljivijeg miješao se u zraku.

Voljela je biti ovdje noću. Od načina na koji se samoća stapala s noćnim zvucima grada osjećala se krajnje "umjetnički".

Misli su joj odlutale natrag na razgovor koji je prošle noći vodila s Garvjem. Htio se odseliti iz grada, po mogućnosti u prostranu kuću na Long Islandu, u

Sands Point, gdje je odrastao. Pomisao na selidbu u predgrađe užasavala ju je. Ne toliko zbog ljubavi prema gradu, koliko bi to značilo da je izdala svoj boemski život. Pretvorila bi se u ono što se zaklela da nikad neće postati: u svoju majku i majku svoje majke.

Dizalo je stalo. Podigla je vrata i krenula niz hodnik. Tu gore sva su svjetla bila pogašena. Skupila je kosu i svezala je u gust rep. Pogledala je na sat. Gotovo devet sati. Zgrada je vjerojatno prazna. Barem što se tiče ljudskih bića.

Cipele su joj odzvanjale po hladnom betonu. Istina je da – a Rebecca se mučila s prihvaćanjem te istine, budući da je bila boem i sve to – što je više razmišljala o tome to više shvaćala da želi djecu i da je grad loše mjesto za odgoj djece. Djeca trebaju dvorište i ljuljačke i svjež zrak i...

Rebecca Schaves upravo je donosila odluku – odluku koja bi nedvojbeno oduševila njezina muža brokera, Garvja – kad je gurnula ključ u vrata i otvorila svoj studio. Ušla je unutra i upalila svjetlo.

Tada je ugledala čudno građenog Azijca.

Trenutak–dva čovjek je jednostavno buljio u nju. Rebecca je stajala ukočena od njegova pogleda. Onda je Azijac koraknuo u stranu, gotovo iza nje i opalio je šakom u križa.

Osjećala se kao da ju je bat udario u bubreg.

Rebecca se srušila na koljena. Čovjek ju je zgrabio za vrat s dva prsta. Rebecca je ugledala blještavu svjetlost. Slobodnom rukom kopao je prstima kao šiljcima za led ispod njezina prsnog koša. Kad su došli do jetre, oči su joj se izbečile. Bol je bila nezamisliva. Pokušala je vrisnuti, ali proizvela je samo prigušen hroptaj.

S druge strane sobe muški glas probio se kroz izmaglicu.

"Gdje je Elizabeth?" pitao je glas.

Prvi put.

Ali ne i posljednji.

19

Ostao sam ispred prokletog kompjutera i počeo poprilično piti. Pokušao sam se ubaciti na stranicu na desetak različitih načina. Upotrijebio sam Explorer, a onda Netscape. Očistio sam priručnu memoriju i ponovno pokrenuo stranice i prekinuo vezu sa svojim Internet poslužiteljem i ponovno je uspostavio.

Nije vrijedilo. Opet sam dobio obavijest o grešci.

U deset sati Shauna se vratila u radnu sobu. Obrazi su joj se zažarili od pića. Moji također, pretpostavio sam. "Nemaš sreće?"

"Idi kući", rekao sam.

Kimnula je. "Da, mislim da bih trebala."

Limuzina je stigla za pet minuta. Shauna se dogejala do ruba pločnika, načeta viskijem i pivom. Ja također.

Shauna je otvorila vrata i okrenula se natrag prema meni. "Jesi ikad bio u kušnji da je prevariš? Mislim, dok ste vas dvoje bili u braku."

"Ne", rekao sam.

Shauna je odmahнула glavom, razočarana. "Ne znaš ništa o tome kako si zabrljati život."

Poljubio sam je na rastanku i vratio se unutra. Nastavio sam zuriti u ekran kao da je nešto sveto. Ništa se nije promijenilo.

Chloe mi je polako prišla nakon nekoliko minuta. Gurnula mi je ruku svojim vlažnim nosom. Kroz šumu njezine dlake sreli su nam se pogledi i kunem se da je Chloe razumjela što osjećam. Nisam jedan od onih koji psima pripisuju ljudske osobine – između ostalog, mislim da je to ponižavajuće – ali vjerujem da posjeduju osnovnu predodžbu o tome što osjećaju njihovi antropološki parnjaci. Kažu da psi mogu nanjušiti strah. Je li toliko nategnuto vjerovati da također njuše radost ili ljutnju ili tugu?

Nasmiješio sam se Chloe i pogladio joj glavu. Stavila je šapu na moju ruku kao da me tješi. "Želiš u šetnju, curo?" rekao sam.

Chloein odgovor bio je skakanje uokolo, poput cirkusanta na speedu. Kao što sam vam već rekao, bitne su male stvari.

Noćni zrak škakljao me u plućima. Pokušao sam se koncentrirati na Chloe – njezin razigrani korak, mahanje repom – ali bio sam pokunjen. Pokunjen. To nije riječ koju često upotrebljavam. Ali mislio sam da je prikladna.

Nisam posve pao na Shauninu pretjerano zgodnu hipotezu o digitalnom triku. Da, netko je mogao manipulirati fotografijom i napraviti film od nje. I da, netko je mogao znati za vrijeme za pusu. I da, netko je čak mogao namjestiti da usne šapnu "Žao mi je." I da, moja čežnja vjerojatno je pripomogla da iluzija postane stvarnost i učinila me podložnim takvim trikovima.

I najveće da: Shaunina hipoteza imala je prokleta više smisla od povratka iz groba.

No postojale su dvije stvari koje su upućivale na suprotno. Prvo, ja nisam tip za maštarenje. Strahovito sam dosadan i prizemljeniji od većine. Drugo, čežnja mi je mogla zasjeniti sposobnost rasuđivanja, a digitalna fotografija može puno toga.

Ali ne i one oči...

Njezine oči. Elizabethine oči. Nema šanse, mislio sam, da su to mogle biti stare fotografije pretvorene u digitalni film. Te oči pripadale su mojoj ženi. Je li moj razum bio siguran u to? Ne, naravno da nije. Nisam budala. Ali imajući na umu ono što sam vidio i sva pitanja koja sam si postavio, napola sam

odbacio Shauninu kompjutersku demonstraciju. Došao sam kući još uvijek uvjeren da ću dobiti poruku od Elizabeth.

Sada nisam znao što da mislim. Cuga je vjerojatno pridonijela tomu.

Chloe je zastala radi poduljeg njuškanja. Čekao sam pod uličnom svjetiljkom i buljio u svoju izduženu sjenu. Vrijeme za pusu.

Chloe je zalajala na micanje grma. Vjeverica je pretrčala preko ulice. Chloe je režala i glumila potjeru. Vjeverica je stala i okrenula nam leđa. Chloe je zalajala kao da želi poručiti "e, imaš sreće da sam sad na uzici". Nije mislila ozbiljno. Chloe je bila čisti punokrvni mlakonja.

Vrijeme za pusu.

Nakrenuo sam glavu onako kako to Chloe radi kad začuje čudan zvuk. Ponovno sam se sjetio onog što sam jučer vidio na kompjuteru – i pomislio sam na muke kroz koje netko prolazi da bi sve ovo ostalo tajna. Nepotpisani e-mail koji mi kaže da kliknem na hiperlink u "vrijeme za pusu". Drugi e-mail koji otvara novu adresu u moje ime.

Oni promatraju...

Netko je naporno radio da održi ovu komunikaciju u tajnosti.

Vrijeme za pusu...

Ako mi je netko – dobro, Elizabeth – samo htjela poručiti nešto, zašto jednostavno nije nazvala ili to napisala u e-mailu? Zašto me tjerala da skačem preko svih ovih prepreka?

Odgovor je očigledno bio: tajnovitost. Netko je – neću opet reći Elizabeth – htio da sve ostane tajna.

A ako imate tajnu, iz toga prirodno proizlazi da postoji netko pred kim je želite zadržati tajnom. A možda taj netko promatra ili istražuje ili vas pokušava naći. Ili to, ili ste paranoični. Inače bih se izjasnio za paranoju, ali...

Oni promatraju...

Što je to točno značilo? Tko je promatrao? FBI-evci? A ako FBI--evci od početka stoje iza e-mailova, zašto bi me tako upozoravali? FBI-evci su htjeli da djelujem.

Vrijeme za pusu...

Ukočio sam se. Chloina glava trznula se prema meni.

Bože moj, kako sam mogao biti tako glup?

Nisu se gnjavili s ljepljivom vrpcom.

Rebecca Schaves je sada ležala na stolu, cvileći kao pas koji crkava kraj ceste. Katkad bi izrekla koju riječ, dvije ili čak tri odjednom, no nikad nisu činile suvisao niz. Bila je predaleko da bi više mogla plakati. Preklinjanje je prestalo. Oči su joj još uvijek bile raširene i zbunjene; sada više ništa nisu vidjele. Mozak joj se raspao usred vriska prije petnaest minuta.

Za divno čudo, Wu nije ostavio tragova po njoj. Nikakvih tragova, ali izgledala je dvadeset godina starije.

Rebecca Schaves nije ništa znala. Doktor Beck ju je posjetio zbog stare prometne nesreće koja zapravo nije bila prometna nesreća. Bilo je i fotografija. Beck je pretpostavio da ih je ona snimila. Nije.

Ježenje – ono koje je počelo tek kao škakljanje kad je Larry Gandle prvi put čuo za tijela pronađena kraj jezera – i dalje je jačalo. Nešto je pošlo po zlu te noći. To je bilo sigurno. No sada se Larry Gandle bojao da je možda sve loše završilo.

Bilo je vrijeme da istina ispliva.

Provjerio je kod svog čovjeka za nadzor. Beck je šetao psa. Sam. U svjetlu dokaza koje će Wu podmetnuti, bit će to grozan alibi. FBI-evci će ga uništiti kao od šale.

Larry Gandle prišao je stolu. Rebecca Schaves je podigla pogled i ispustila sablastan zvuk, nešto između povišenog stenjanja i bolnog smijeha.

Pritisnuo joj je pištolj na čelo. Opet je napravila taj zvuk. Opalio je dvaput i cijeli svijet kao da je utihnuo.

Krenuo sam natrag prema kući, ali razmišljao sam o upozorenju. Oni promatraju.

Zašto riskirati? Tri ulice odavde bio je cyber caffe Kinko's. Radi dvadeset četiri sata na dan. Kad sam došao do vrata, vidio sam i zašto. Bila je ponoć, a sve je bilo krcato. Gomila iscrpljenih poslovnih ljudi koji su nosili papire, slajdove i postere.

Stajao sam u krivudavom redu ograđenom uzetom i čekao. Podsjetilo me na posjete banci u dane prije bankomata. Žena ispred mene imala je poslovni kostim – u ponoć – i podočnjake dovoljno velike da je netko zamijeni za hotelskog vratara. Iza mene muškarac s kovrčavom kosom u tamnoj trenirci izvukao je mobitel i počeo stiskati gumbiće.

"Gospodine?"

Netko u kuti s znakom Kinko's pokazao je na Chloe.

"Ne smijete ući s psom."

Htio sam mu reći da upravo jesam, ali predomislio sam se. Žena u kostimu nije reagirala. Kovrčavi tip u tamnoj trenirci udijelio mi je slijegenje ramenima u stilu "a, što se može". Požurio sam van, privezao Chloe za parkirni automat, vratio se natrag. Kovrčavi tip pustio me da se vratim na svoje mjesto u redu. Bonton.

Deset minuta poslije, bio sam na početku reda. Službenik je bio mlad i pretjerano revan. Odveo me do kompjuterskog terminala i presporo objasnio njihov sustav naplaćivanja po minuti.

Kimao sam tijekom njegova kratkog govora i uključio se na Internet.

Vrijeme za pusu.

Shvatio sam da je to bio ključ. U prvom e-mailu pisalo je: vrijeme za pusu, ne 18:15. Zašto? Očigledno je. To je bila šifra – u slučaju da se krivi ljudi

dočepaju e-maila. Onaj tko ju je poslao znao je da je postojala mogućnost presretanja. Onaj tko ju je poslao znao je da ću samo ja znati što znači vrijeme za pusu.

Tada mi je sinulo.

Prvo, korisničko ime Ulica šišmiš. Kad smo Elizabeth i ja bili mali, vozili bismo se biciklima niz Ulicu Morewood na putu do bejz-bolskog igrališta. Postojala je jedna jeziva starica koja je živjela u izbljedjeloj žutoj kući. Živjela je sama i mrko gledala djecu koja bi prolazila. Svaki grad ima jednu takvu jezivu staricu. Obično ima nadimak. U našem slučaju, zvali smo je: Žena-šišmiš.

Ponovno sam otišao na Bigfoot. Upisao sam Morewood: u okvir za korisničko ime.

Pokraj mene mladi i revni službenik ponavljao je svoju internet-sku reklamu kovrčavom tipu u tamnoj trenirci. Pritisnuo sam tipku za pomicanje i došao do okvira za lozinku.

Lozinka Teen bila je lakša. Prve godine u srednjoj školi otišli smo k Jordanu Goldmanu kasno navečer jednog petka. Možda nas je bilo deset. Jordan je otkrio gdje njegov otac skriva pornić. Nitko od nas ih nikad prije nije gledao. Svi smo gledali, nelagodno se smi-juljili, dobacivali uobičajene prljave dosjetke i osjećali se slasno zločesto. Kad smo trebali ime za svoju školsku softbolsku momčad, Jordan je predložio da upotrijebimo glupo ime filma:

Teen seks pudlice.

Upisao sam seks pudlice kao lozinku. Sporo sam progutao slinu i kliknuo Sign-In ikonu.

Bacio sam pogled na kovrčavog. Bio je usredotočen na Yahoo! tražilicu. Pogledao sam natrag prema pultu. Žena u poslovnom kostimu mrštila se na još jednog službenika, pretjerano raspoloženog u ponoć.

Čekao sam obavijest o grešci. Ali to se ovaj put nije dogodilo. Pojavljivao se ekran dobrodošlice. Na vrhu je pisalo:

Zdravo, Morewood! Ispod toga je bilo:

Imaš jedan e-mail u svom pretincu.

Osjećao sam kao da mi je srce ptica koja se zabija u prsni koš.

Kliknuo sam na ikonicu za novu poštu i noga mi se opet tresla. Nije bilo Shaune da je zaustavi. Kroz izlog sam mogao vidjeti svoju privezanu Chloe. Ugledala me i počela lajati. Stavio sam prst na usne da je ušutkam.

E-mail se pojavio:

Park na VWashington trgu. Naći ćemo se na jugoistočnom uglu.

Sutra u pet sati.

Slijedit će te. /

/

A pri dnu:

Bez obzira na sve, volim te.

Nada, ta zatočena ptica koja jednostavno odbija umrijeti, oslobodila se. Naslonio sam se. Suze su mi preplavile oči, no prvi put u mnogo vremena oslobodio se pravi smiješak.

Elizabeth. Još uvijek je bila najpametnija osoba koju znam.

20

U dva ujutro uvukao sam se u krevet i okrenuo na leđa. Strop mi se počeo vrtjeti od previše alkohola. Uhvatio sam se za rubove kreveta i držao se.

Shauna je prije pitala jesam li ikad bio u kušnji da prevarim nakon vjenčanja. Dodala je taj dio – nakon što smo se vjenčali – zato što je već znala za drugi incident.

Tehnički, prevario sam Elizabeth jednom, iako varanje nije baš odgovarajuća riječ. Varanje označava povređivanje drugoga. Ovo nije povrijedilo Elizabeth – siguran sam u to – no, tijekom svoje prve godine na fakultetu sudjelovao sam u prilično jadnom inicijacijskom obredu poznatom kao studentski jednonoćni provod. Zbog znatiželje, pretpostavljam. Isključivo eksperimentalno i strogo tjelesno. Nije mi se previše sviđjelo. Poštedjet ću vas otrcanih klišeja da je seks bez ljubavi beznačajan. Nije. No, dok smatram da je prilično lako spavati s nekim koga ne poznaješ baš osobito ili ti se ne sviđa, teško je ostati prespavati. Privlačnost je, kako stvari stoje, bila strogo hormonalna. Nakon što se, ovaj, dogodilo olakšanje, htio sam van. Seks je za svakoga; ono što slijedi poslije je za ljubavnike.

Prilično zgodna racionalizacija, ne mislite li?

Ako to nešto znači, slutim da je i Elizabeth vjerojatno učinila nešto slično. Oboje smo se složili da ćemo pokušati "viđati" – "viđati" je tako nejasan, sveobuhvatan izraz – druge ljude kad smo prvi put otišli na fakultete. Svaka nepromišljenost tako se mogla pripisati još jednom testu za našu vezu. Kad god smo došli na tu temu, Elizabeth je poricala da je ikad postojao netko drugi. Ali s druge strane, i ja sam.

Krevet se i dalje vrtio kad sam se zapitao što mogu sad učiniti?

Jedno je sigurno, čekat ću do sutra u pet sati. No nisam mogao samo mirno sjediti do tada. Toga sam se već naradio, hvala na pitanju. Istina je bila – istina koju nisam volio priznati čak ni samomu sebi – da sam oklijevao na jezeru. Zato što sam se bojao. Popeo sam se van iz vode i zastao. To je dalo nekome priliku da me udari. I nisam uzvratio nakon tog prvog udarca. Nisam skočio na svog napadača. Nisam ga zgrabio, nisam čak ni postavio šake. Jednostavno sam pokleknuo. Pokrio sam se i predao i pustio da mi jači čovjek otme ženu.

Ne opet.

Pomišljao sam da opet odem k svomu tastu – mojoj pažnji nije promaklo da je Hoyt mogao biti i susretljiviji tijekom mog prijašnjeg posjeta – ali koje bi koristi bilo od toga? Hoyt je ili lagao ili... ili ne znam što. Ali poruka je bila jasna. Nemoj nikom reći. Jedini način na koji bih ga možda mogao pridobiti da progovori bio bi da mu kažem što sam vidio na uličnoj kameri. No to još nisam bio spreman učiniti.

Izišao sam iz kreveta i skočio za kompjuter. Ponovno sam počeo surfati. Do jutra. Imao sam nekakav plan.

Gary Lamont, suprug Rebecce Schaves, nije odmah paničario. Njegova žena često je radila dokasno, jako kasno, katkad bi provela noć na starom pomoćnom ležaju u desnom kutu svog studija. Kad je otkucalo četiri ujutro, a Rebecca još uvijek nije bila kod kuće, samo se zabrinuo, ali ne i uspaničio.

Barem sije tako rekao.

Gary je nazvao studio, no javila se automatska sekretarica. Ni to nije bila rijetkost. Kad je Rebecca radila, mrzila je prekidanje. Čak nije ni držala telefon u tamnoj komori. Ostavio je poruku i smjestio se natrag u krevet.

San je dolazio na mahove. Gary je razmišljao da napravi još nešto, no to bi samo razljutilo Rebeccu. Bila je osoba slobodna duha i ako je i bilo kakve napetosti u njihovu inače skladnom odnosu, imalo je veze s njegovim relativno "tradicionalnim" stilom života koji je "podrezivao" krila njezinoj kreativnosti. Njezini izrazi.

Tako da joj je dao prostora. Da si oslobodi krila ili što već.

Do sedam ujutro, briga je prešla u nešto bliže pravom strahu. Garvjev poziv probudio je Artura Ramireza, Rebeccina mršavog pomoćnika u crnom.

"Tek sam došao", Arturo se pospano žalio.

Gary je objasnio situaciju. Arturo, koji je zaspao u odjeći, nije se gnjavio s presvlačenjem. Istrčao je kroz vrata. Gary mu je obećao će se naći u studiju. Uskočio je na podzemnu liniju A prema centru.

Arturo je stigao prvi i našao vrata studija odškrinuta. Otvorio ih je. "Rebecca?" Nema odgovora. Arturo ju je još jednom pozvao. I dalje bez odgovora. Ušao je i pretražio studio. Nije bila tamo. Otvorio je vrata tamne komore. Uobičajen opor miris kemikalija za razvijanje još uvijek je prevladavao, no bilo je još nečeg, nečeg jedva zamjetnog od čega mu se svejedno od užasa naježila kosa.

Nečeg izrazito ljudskog.

Gary je zašao za ugao na vrijeme da začuje vrisak.

minuta. Cesta 80 u New Jerseyju prilično je bezličan komad asfalta. Nakon što prođete Saddle Brook ili tu negdje, zgrade više–manje nestanu i suočeni ste s identičnim drvoredima na obje strane ceste. Jedino putokazi razbijaju monotoniju.

Kad sam skrenuo na izlaz 163 kod grada po imenu Gardenville, usporio sam auto i pogledao šikaru vani. Srce mi je počelo lupati. Nikad prije nisam bio ovdje – namjerno sam izbjegavao ovaj dio autoceste zadnjih osam godina – no ovdje je, manje od stotinjak metara od mene, pronađeno Elizabethino tijelo.

Provjerio sam upute koje sam ispisao prošle noći. Ured mrtvo–zornika Okruga Sussex bio je na stranici Mapquest.com, tako da sam znao do u sto metara kako doći do tamo. Zgrada je imala zatvoren izlog bez znakova ili natpisa, pravilan cigleni pravokutnik bez ukrasa, no s druge strane, biste li ih htjeli na mrtvačnici? Stigao sam nekoliko minuta prije osam i trideset i stao odostraga. Ured je još uvijek bio zaključan. Fino.

Žuti Cadillac Seville parkirao se na mjesto s natpisom Timothy Harper, okružni patolog. Čovjek u autu ugasio je cigaretu – nikako da me prestane čuditi koliko puno patologa puši – prije nego što je izišao. Harper je bio moje visine, oko metar i osamdeset, maslinasta tena i rijetke sijede kose. Vidio je da stojim kraj vrata i namjestio facu. Posjećivanje mrtvačnica nije prva stvar koju ljudi čine ujutro kako bi čuli dobre vijesti.

Prišao mi je polako. "Mogu li vam pomoći?" upitao je. "Doktore Harper?"

"Da, ja sam."

"Ja sam doktor David Beck." Doktor. Evo, kolege smo. "Trebao bih vas nakratko."

Nije reagirao na ime. Izvadio je ključ i otključao vrata. "Sjednimo u moj ured."

"Hvala."

Slijedio sam ga niz hodnik. Harper je stisnuo prekidače za svjetlo. Neonske stropne svjetiljke upalile su se nevoljko jedna po jedna. Pod je bio izgrebani linoleum. Mjesto je izgledalo više kao bezličan ured nego kao kuća smrti, no možda je to i bio smisao. Naši koraci su odzvanjali, miješajući se sa zujanjem svjetla kao da drže ritam. Harper je pokupio hrpu pošte i na brzinu je razvrstao dok smo hodali.

Harperov privatni ured također nije imao ukrasa. Imao je isti metalni stol koji se može naći kod učitelja u osnovnoj školi. Stolci su bili od pretjerano lakiranog drva, strogo funkcionalni. Nekoliko diploma prekrivalo je jedan zid. Studirao je medicinu također na Columbiji, primijetio sam, no diplomirao je gotovo dvadeset godina prije mene. Nema obiteljskih fotografija, trofeja iz golfa, ništa osobno. Posjetitelji ovog ureda nisu dolazili na ugodno čavrljanje. Posljednje što su trebali vidjeti bili su nečiji nasmijani unuci.

Harper je prekrižio ruke i stavio ih na stol. "Što mogu učiniti za vas, doktore Beck?"

"Prije osam godina", počeo sam, "moja žena je dovezena ovamo. Bila je žrtva serijskog ubojice poznatijeg kao KillRov."

Nisam osobito dobar u čitanju s lica. Gledanje ljudima u oči nikad mi nije bilo jača strana. Govor tijela malo mi znači. No dok sam promatrao Harpera, nisam mogao a da se ne zapitam zašto bi iskusan patolog, čovjek koji je često boravio u svijetu mrtvih, tako probljedio.

"Sjećam se", rekao je tiho.

"Vi ste napravili autopsiju?" "Da. Zapravo, djelomično." "Djelomično?"

"Da. Savezne vlasti također su bile uključene. Zajedno smo radili na slučaju, iako FBI nema mrtvozornike, pa smo mi preuzeli vodstvo."

"Vratite se unatrag na trenutak", rekao sam. "Recite mi što ste prvo vidjeli kad su donijeli tijelo."

Harper je promijenio položaj. "Smijem li pitati zašto to želite znati?"

"Ja sam ožalošćeni suprug."

"To je bilo prije osam godina."

"Svatko tuguje na svoj način, doktore."

"Da, siguran sam da je tako, ali—"

"Ali što?"

"Ali htio bih znati što želite ovdje."

Odlučio sam se za izravan pristup. "Fotografirate svako tijelo koje se donese ovamo, zar ne?"

Otezao je. Vidio sam to. Vidio je da sam vidio i pročistio je grlo. "Da. Trenutačno se koristimo digitalnom tehnologijom. Digitalnim fotoaparatom, drugim riječima. Tako fotografije i razne slike možemo pohraniti u računalo. To nam je korisno i za dijagnozu i za arhiviranje."

Kimnuo sam, ne mareći. Brbljao je. Kad nije nastavio, upitao sam: "Jeste li fotografirali autopsiju moje žene?"

"Da, naravno. Ali – prije koliko ono ste rekli?"

"Osam godina."

"Onda smo snimali Polaroidom."

"I gdje su ti Polaroidi sada, doktore?"

"U dosjeu."

Pogledao sam visoki metalni ormarić u kutu.

"Ne tamo", dodao je brzo. "Slučaj vaše žene je zatvoren. Njezin je ubojica uhvaćen i osuđen. A i to je bilo prije više od pet godina."

"Pa gdje bi mogao biti?"

140 Harlan Coben

"U skladišnom prostoru. U Laytonu." "Htio bih vidjeti te fotografije, ako mogu."

Našvrljao je nešto i kimnuo prema komadiću papira. "Raspitat ću se."

"Doktore?"

Dignuo je pogled.

"Rekli ste da se sjećate moje žene."

"Pa, da, mislim, ponešto. Nemamo mnogo ubojstava ovdje, pogotovo tako poznatih."

"Sjećate li se u kakvu je stanju bilo njezino tijelo?"

"Ne baš. Mislim, ne pojedinosti ili tako nešto."

"Sjećate li se tko ju je identificirao?"

"Niste vi?"

"Ne."

Harper se počeošao po sljepoočici. "Njezin otac, nije li?"

"Sjećate li se koliko mu je trebalo da je prepozna?"

"Koliko dugo?"

"Je li bilo isti tren? Je li trebalo nekoliko minuta? Pet minuta, deset minuta?"

"Zaista ne bih mogao reći."

"Ne sjećate se je li bilo trenutačno ili ne?"

"Žao mi je, ne."

"Rekli ste da je to bio velik slučaj."

"Da."

"Možda i vaš najveći?"

"Imali smo ono ubojstvo dostavljača pizze prije nekoliko godina", rekao je.

"Ali, da, rekao bih da je taj slučaj bio jedan od najvećih."

"A ipak se ne sjećate je li njezin otac imao problema pri identificiranju tijela?"
To mu se nije sviđalo. "Doktore Beck, uza sve dužno poštovanje, ne vidim na što ciljate."

"Ja sam ožalošćeni suprug. Postavljam jednostavna pitanja." "Vaš ton", rekao je. "Pomalo je neprijateljski."

"Bi li trebao biti?"

"Što bi sad to trebalo značiti?"

"Kako ste znali da je KillRoyeva žrtva?"

"Nisam."

"Pa kako su se FBI-evci uključili?"

"Bilo je prepoznatljivih oznaka--"

"Mislite na to što je bila žigosana slovom K?"

"Da."

Sada mi je išlo i osjećao sam se neobično dobro. "Dakle, policija ju je donijela. Počeli ste je pregledavati. Opazili ste slovo K--"

"Ne, odmah su bili tu. FBI, mislim." "Prije nego što je stiglo tijelo?"

Pogledao je uvis, ili se prisjećajući ili izmišljajući. "Ili odmah nakon. Ne sjećam se."

"Kako su tako brzo doznali za tijelo?" "Ne znam." "Nemate pojma?"

Harper je prekrižio ruke preko prsa. "Mogao bih pretpostaviti da je netko od policajaca na terenu uočio žig i pozvao FBI. Ali to bi samo bilo nagađanje na temelju iskustva."

Beeper mi je zavibrirao uz bok. Pogledao sam. Klinika s oznakom hitnog slučaja.

"Žao mi je zbog vašeg gubitka", rekao je uvježbanim tonom. "Razumijem bol kroz koju prolazite, ali danas imam vrlo pretrpan raspored. Možda možete ugovoriti sastanak neki drugi dan–"

"Koliko dugo će vam trebati da nabavite dosje moje žene?" pitao sam.

"Nisam uopće siguran mogu li to. Mislim, morat ću provjeriti–"

"Zakon o slobodi pripočavanja."

"Molim?"

"Proučio sam to jutros. Slučaj moje žene je sada zatvoren. Imam pravo pogledati njezin dosje."

Harper je to morao znati – nisam bio prva osoba koja je tražila dosje s autopsije – i počeo je kimati malo prejako. "Ipak, postoje određeni kanali koje morate proći, formulari koje treba popuniti."

"Odugovlačite li?"

"Oprostite?"

"Moja žena bila je žrtva užasnog zločina."

"Shvaćam to."

"A ja imam pravo vidjeti dosje svoje žene. Ako budete otezali, zapitat ću se zašto. Nikad nisam medijima govorio o svojoj ženi ili njezinu ubojici. Rado ću to sada učiniti. I svi ćemo se zapitati zašto me lokalni patolog toliko mučio zbog jednog tako jednostavnog zahtjeva."

"To zvuči kao prijatnja, doktore Beck."

Ustao sam. "Vratit ću se sutra ujutro", rekao sam. "Molim vas, neka dosje moje žene bude spreman."

Poduzimao sam nešto. Osjećao sam se prokleta dobro.

22

Detektivi Roland Dimonte i Kevin Krinsky iz Odjela za ubojstva njujorške policije prvi su stigli na mjesto zločina, čak i prije običnih policajaca. Dimonte, čovjek s masnom kosom, jedan od onih koji je volio nositi odvratne čizme od zmijske kože, sa sažvakanom čačkalicom među zubima, preuzeo je vodstvo. Izvikivao je naredjenja. Mjesto zločina odmah je

ograđeno. Nakon nekoliko minuta laboratorijski tehničari iz terenske jedinice došuljali su se i raširili.

"Izolirajte svjedoke", rekao je Dimonte.

Bila su samo dva: muž i nezemaljski čudak u crnom. Dimonte je zapazio da je muž djelovao rastreseno, iako je to mogla biti gluma. Ali, pođimo redom.

Dimonte, još uvijek žvačući čačkalicu, odveo je čudaka – ime mu je, to si je mogao i misliti, bilo Arturo – u stranu. Mladac je izgledao blijed. U normalnim okolnostima Dimonte bi pomislio da se drogira, ali tip se usrao kad je pronašao tijelo.

"Jesi dobro?" pitao je Dimonte. Kao da ga zanima. Arturo je kimnuo.

Dimonte ga je pitao je li se nedavno dogodilo bilo što neobično u vezi sa žrtvom. Da, odgovorio je Arturo. O čemu se radi? Rebecca je jučer primila telefonski poziv koji ju je uznemirio. Tko je zvao? Arturo nije bio siguran, ali nakon sat vremena – možda manje, Arturo nije mogao sigurno reći – neki čovjek je svratio vidjeti Rebeccu. Kad je čovjek otišao, Rebecca je bila skršena.

Sjećaš li se kako se čovjek zvao?

"Beck", rekao je Arturo. "Zvala ga je Beck."

Shauna je stavila Markove plahte u perilicu. Linda joj je prišla s leđa.

"Opet piški u krevet", rekla je Linda. "Imaš odličnu moć zapažanja."

"Ne budi zlobna." Linda je otišla. Shauna je otvorila usta da se ispriča, ali ništa nije izišlo. Kad se odselila prvi put – jedini put – Mark je loše reagirao. Počelo je s mokrenjem u krevet. Kad su Linda i ona ponovno bile skupa, mokrenje je prestalo. Sve dosad.

"Zna što se događa", rekla je Linda. "Može osjetiti napetost."

"Što želiš da napravim u vezi s tim, Linda?"

"Što god trebamo napraviti."

"Neću se ponovno odseliti. Obećala sam."

"Očito to nije dovoljno."

Shauna je ubacila omekšivač u perilicu. Iscrpljenost joj je prekrivala lice. Nije joj ovo trebalo. Bila je skupo plaćeni model. Nije mogla dolaziti na posao s podočnjacima ili nedostatkom sjaja u kosi. Nije joj trebalo ovo sranje.

Bila je sita svega. Sita uloge kućanice koja joj nije dobro pristajala. Sita pritiska prokletih naivaca koji bi mijenjali svijet. Zaboravite nesnošljivost, to je lako. Ali pritisak na lezbijski par s djetetom – i to navodno dobronamjernih simpatizera – više je nego gušio. Ako veza propadne, to je neuspjeh za cjelokupno lezbijstvo ili takvo nekakvo sranje, kao da hetero parovi nikad ne prekidaju. Shauna nije htjela voditi sveti rat. Znala je to. Sebično ili ne, njezina sreća neće biti žrtvovana na oltaru "višeg cilja".

Pitala se osjeća li Linda isto. "Volim te", rekla je Linda. "I ja tebe volim."

Pogledale su se. Mark je ponovno mokrio krevet. Shauna se neće žrtvovati za viši cilj. Ali hoće za Marka.

"Pa što ćemo onda?" pitala je Linda. "Srediti to." "Misliš da možemo?" "Voliš me?"

"Znaš da volim", rekla je Linda.

"Misliš li još uvijek da sam najuzbudljivije, najdivnije stvorenje na ovome svijetu?"

"O, da", rekla je Linda.

"Ja isto." Shauna joj se nasmiješila. "Ja sam narcisoidna gnjavatorica."

"O, da."

"Alija sam tvoja narcisoidna gnjavatorica."

"Prokleta točno."

Shauna se približila. "Nije mi suđen život u mirnim vezama. Prevrtljiva sam."

"Užasno si seksi kad si prevrtljiva", rekla je Linda. "A čak i kad nisam." "Ušuti i poljubi me."

Zazvonio je portafon. Linda je pogledala Shaunu. Shauna je slegnula ramenima. Linda je pritisnula gumb i rekla: "Da?"

"Je li to Linda Beck?" "Tko je to?"

"Ja sam specijalna agentica Kimberly Green iz FBI-a. Sa mnom je moj partner, specijalni agent Rick Peck. Htjeli bismo ući i postaviti vam nekoliko pitanja."

Shauna se nagnula prije nego je Linda uspjela odgovoriti. "Ime naše odvjetnice je Hester Crimstein", zaderala se u portafon. "Možete nju nazvati."

"Niste osumnjičeni ni za kakav zločin. Samo vam želimo postaviti neka pitanja--"

"Hester Crimstein", prekinula ju je Shauna. "Sigurna sam da imate njezin broj. Želim vam posebno ugodan dan."

Shauna je pustila gumb. Linda ju je pogledala. "Koji je ovo vrug bio?"

"Brat ti je u nevolji."

"Što?"

"Sjedni", rekla je Shauna. "Moramo razgovarati."

Raisa Markov, njegovateljica koja se brinula za djeda doktora Bečka, otvorila je vrata nakon odlučnog kucanja. Specijalni agenti Carlson i Stone, sada u suradnji s detektivima njujorške policije Dimonteom i Krinskvm, predali su joj dokument.

"Savezni nalog", objavio je Carlson.

Raisa je stala u stranu ne reagirajući. Odrasla je u Sovjetskom Savezu. Upad policije nije ju uznemiravao.

Osmero Carlsonovih ljudi nahrupilo je u Beckov dom i raspršilo se. "Želim sve snimljeno", rekao je Carlson. "Bez grešaka."

Brzo su se kretali u nadi da će ostati pola koraka ispred Hester Crimstein. Carlson je znao da će se Crimstein, poput mnogih šminkerskih branitelja u

eri nakon OJ Simpsona, hvatati za tvrdnje o policijskoj neovlaštenosti i/ili nezakonitu postupku poput očajnog parničara. Carlson, i sam popriličan šminker u službi provođenja zakona, neće dopustiti da se to dogodi ovdje. Svaki korak/pokret/udisaj bit će dokumentiran i potkrijepljen.

Kad su Carlson i Stone prvi put upali u studio Rebecce Schaves, Dimonte nije bio sretan što ih vidi. Bilo je mačističkog teritorijalnog šepirenja uobičajenog za situaciju lokalni policajci protiv FBI-evaca. Malo stvari može ujediniti FBI i lokalne vlasti, posebno u velikome gradu poput New Yorka.

No, Hester Crimstein bila je jedna od tih stvari.

Obje su strane znale da je Crimstein vrhunska opsjenarka željna publiciteta. Svijet će promatrati. Nitko nije htio zabrljati. To je ovdje bila pokretačka snaga. Tako da su sklopili savezništvo s količinom povjerenja palestinsko-izraelskog rukovanja, jer, na kraju krajeva, obje su strane znale da trebaju brzo skupiti snage i dokopati se dokaza – prije nego što Crimstein sve pokvari.

FBI-evci su nabavili nalog za premetačinu. Za njih je to bila jednostavna šetnja od njihove zgrade do saveznog suda južnog okruga. Da su Dimonte i njujorška policija htjeli nabaviti nalog, morali bi ići u općinski sud u New Jerseyju – previše posla dok im je Hester Crimstein za petama.

"Agente Carlson!"

Povik je došao s ulice. Carlson je istrčao van, Stone se gegao iza njega. Dimonte i Krinskvi su ih slijedili. Na pločniku je mladi savezni agent stajao uz otvorenu kantu za smeće.

"Što je?" upitao je Carlson.

"Možda ništa, gospodine, ali..." Mladi savezni agent pokazao je prstom na nešto što je izgledalo kao u žurbi odbačen par gumениh rukavica.

"Stavi ih u vrećicu", rekao je Carlson. "Želim da se smjesta obavi test na ostatke baruta." Carlson je preletio okom do Dimontea. Vrijeme za još suradnje – ovaj put preko konkurencije. "Koliko će trajati da se obavi u vašem laboratoriju?"

"Jedan dan", rekao je Dimonte. Sad je imao svježu čačkalicu u zubima i fino ju je obrađivao. "Možda dva."

"Ne valja. Morat ćemo avionom poslati uzorke u naš laboratorij u Quanticu."

"Hoćete vruga", odbrusio je Dimonte.

"Složili smo se da ćemo se koristiti najbržim rješenjima."

"Ostati ovdje je najbrže", rekao je Dimonte. "Ja ću se pobrinuti za to."

Carlson je kimnuo. Kao što je i očekivao. Ako želiš da lokalnim policajcima neki slučaj bude najvažnija stvar, zaprijeti da ćeš im ga oduzeti. Konkurencija. Dobra stvar.

Pola sata poslije začuli su još jedan povik, ovaj put iz garaže. Ponovno su otrčali u tom smjeru.

Stone je tiho fućnuo. Dimonte je zurio. Carlson se sagnuo da bolje pogleda. Tamo, ispod novina u kanti za reciklažu ležao je devetmilimetarski pištolj. Njuh im je otkrio da je iz njega nedavno pucano. Stone se okrenuo Carlsonu. Uvjerio se da kamera ne hvata njegov smiješak. "Imamo ga", rekao je Stone. Carlson nije ništa rekao. Gledao je tehničara kako stavlja oružje u vrećicu. Onda se, mozgajući o svemu tome, počeo mrštiti.

23

Hitan poziv na beeperu bio je zbog TJ-a. Ogrebao je ruku na okvir vrata. Za većinu djece to je značilo peckavi dezinfekcijski sprej za rane; za TJ-a je značilo noć u bolnici. Kad sam stigao tamo, već su ga spojili na infuziju. Hemofilija se liječi davanjem krioprecipitata ili smrznute plazme u krv. Pobrinuo sam se da sestra odmah počne.

Kao što sam prije spomenuo, prvi put sam sreo Tvresea prije šest godina kad je bio u lisicama i izvikivao psovke. Sat vremena prije toga doveo je svog tada devetomjesečnog sina, TJ-a, na odjel za hitne slučajeve. Bio sam tamo, ali nisam radio na akutnim slučajevima. Odgovarajući liječnik pobrinuo se za TJ-a.

TJ nije odgovarao na podražaje i bio je letargičan. Slabo je disao. Tvrese, koji se, kako je pisalo na kartonu, ponašao bezglavo (pitao sam se kako bi se otac koji donosi malo dijete na odjel za hitne slučajeve trebao ponašati?), rekao je liječniku da je dječaku cijeli dan sve lošije. Liječnik je uputio znakovit pogled sestri. Sestra je kimnula i otišla telefonirati. Za svaki slučaj. Pregled fundusa otkrio je da je dijete imalo višestruko krvarenje mrežnice oba oka – odnosno, popucale su krvne žile iza oba oka. Kad je liječnik sve zbrojio – krvarenje mrežnice, teška letargija i, ovaj, otac – postavio je dijagnozu:

Sindrom zlostavljanog djeteta.

Naoružani čuvari stigli su u velikom broju. Stavili su Tvresea lisice i tada sam začuo psovke. Došao sam vidjeti što se zbiva. Stigla su dva uniformirana policajca. Kao i socijalna radnica zadužena za djecu. Tvrese se pokušavao obraniti. Svi su odmahivali glavama kao da žele reći "Kamo ide ovaj svijet?"

Mnogo sam puta vidio takve scene u bolnici. Zapravo, vidio sam i puno gore. Liječio sam trogodišnje djevojčice sa spolnim bolestima. Jednom sam tražio znakove silovanja na četverogodišnjem dječaku s unutarnjim krvarenjem. U oba slučaja – kao i u svim sličnim slučajevima zlostavljanja u koje sam bio uključen – počinitelj je bio ili član obitelji ili najnoviji majčin ljubavnik.

Zli striček ne vrebava na igralištu, dječice. On živi u vašoj kući.

Također sam znao – a ta bi me statistika uvijek ponovno prene–razila – da je zlostavljanje uzrok u više od devedeset pet posto slučajeva ozbiljnih intrakranijalnih ozljeda kod male djece. Zbog toga je bilo vrlo vjerojatno, ili nevjerojatno, ovisi koliko ste skloni predrasudama, da se i ovdje radilo o zlostavljanju.

Na ovom odjelu za hitne slučajeve čuli smo sve moguće isprike. Dijete je palo s kauča. Vrata od pećnice pala su na djetetovu glavu. Stariji brat je ispuatio igračku na dijete. Ako radite ovdje dovoljno dugo, postanete ciničniji od najistrošenijega gradskog policajca. Istina je da zdrava djeca dobro podnose takve slučajne udarce. Vrlo je rijetko da, recimo, samo pad s kauča izazove krvarenje mrežnice.

Nisam imao teškoća s dijagnozom zlostavljanja djeteta. Bar ne na prvi pogled.

No nešto mi se učinilo neobično u načinu na koji se Tvrese branio. Nije da sam mislio da je nevin. Nisam imun na donošenje brzih procjena na temelju nečijeg izgleda – ili, da upotrijebim politički korektniji izraz, rasno profiliranje. Svi to činimo. Ako prijedete ulicu da izbjegnute skupinu crnih tinejdžera, profilirate prema boji kože; ako ne prijedete jer se bojite da ćete ispasti rasist, profilirate prema boji kože; ako ugledate tu istu skupinu i ne pomislite baš ništa, onda ste s nekog planeta koji još nisam posjetio.

Ono što me natjeralo da zastanem bila je nepodudarnost. Vidio sam zastrašujuće sličan slučaj tijekom svoje nedavne zamjene u bogatom predgrađu Short Hills u New Jerseyju. Majka i otac, bijelci, oboje besprijekorno odjeveni, s dobro opremljenim Range Roverom, doveli su šestomjesečnu kćer u sobu na odjelu za hitne slučajeve. Kći, njihovo treće dijete, imala je iste simptome kao i TJ.

Nitko nije okovao oca.

Približio sam se Tvreseu. Zabuljio su u mene u geto–stil. To bi me zabrinulo na ulici; ovdje je bilo kao kad strašni vuk puše u kuću od cigle. "Je li tvoj sin rođen u ovoj bolnici?" pitao sam.

Tvrese nije odgovorio.

"Je li ti sin rođen ovdje, da ili ne?"

Primirio se dovoljno da izusti "Aha."

"Je li obrezan?"

Tvrese je ponovno planuo. "Ti si neka vrsta pедера?"

"Misliš, postoji više od jedne vrste?" uzvratio sam. "Je li obrezan tu, da ili ne?"

Tvrese je preko volje rekao, "Da".

Našao sam TJ–ev broj osiguranja i ubacio ga u računalo. Pojavili su se njegovi podaci. Provjerio sam pod obrezivanje. Normalno. K vragu. Ali onda sam ugledao još jedan unos. Ovo nije bio TJ–ev prvi posjet bolnici. U dobi od dva tjedna otac ga je doveo zbog krvarenja iz pupka – krvarenja pupkovine.

Neobično.

Tad smo proveli neke pretrage krvi, iako je policija inzistirala da zadrže Tvresea u pritvoru. Tvrese se nije prepirao. Htio je samo da se obave pretrage. Pokušao sam ih ubrzati, ali nemoćan sam u ovoj birokraciji. Kao i većina. Ipak, u laboratoriju se na temelju uzoraka krvi moglo ustanoviti da je parcijalno protrombinsko vrijeme produljeno, a da su protrombinsko vrijeme i broj trombocita normalni. Da, da, no izdržite još malo.

Ono najbolje – i najgore – potvrđeno je. Dječaka nije zlostavljao njegov otac unaprijed osuđen zbog svog geto porijekla. Hemofilija je uzrokovala krvarenje mrežnice. Koje je također oslijepilo dječaka.

Čuvari su uzdahnuli, oslobodili Tvresea i odšetali se bez riječi. Tvrese je protrljao zglobove. Nitko se nije ispričao ovom čovjeku koji je bio lažno optužen za zlostavljanje svog sada slijepog sina, ili pokazao da suosjeća s njim.

Zamislite to u bogatom predgrađu. TJ je od tada moj pacijent.

Sada, u njegovoj bolničkoj sobi, gladio sam TJ–evu glavu i gledao u njegove slijepe oči. Malci me obično gledaju s iskrenim strahopoštovanjem, žestokom mješavinom straha i obožavanja. Moje kolege vjeruju da djeca bolje razumiju ono što im se događa nego odrasli. Mislim da je odgovor vjerojatno jednostavniji. Djeca vide svoje roditelje kao neustrašive i svemoćne – a evo tih istih roditelja tu, bulje u mene, liječnika, sa strahom i čežnjom koja obično prati vjerski zanos.

Sto može biti strasnije malom djetetu?

Nekoliko minuta poslije TJ–eve su se oči zatvorile. Utonuo je u san.

"Samo se zabio u rub vrata", rekao je Tvrese. "To je sve. Slijep je. Događa se, je l'?"

"Moramo ga zadržati preko noći", rekao sam. "Ali bit će dobro."

"Kako?" Tvrese me pogledao. "Kako će ikada biti dobro kad ne može prestati krvariti?"

Nisam imao odgovor. "Moram ga izvući odavde." Nije mislio na bolnicu.

Tvrese je posegnuo u džep i počeo prebirati po novčanicama. Nisam bio raspoložen. Podigao sam ruku i rekao: "Doći ću ga pogledati poslije."

"Hvala što ste došli, doktore. Cijenim to."

Htio sam ga podsjetiti da sam došao zbog njegova sina, a ne njega, ali odlučio sam se za šutnju.

Pažljivo, mislio je Carlson, dok mu se puls ubrzavao. Budi oprezan.

Njih četvorica – Carlson, Stone, Krinskvi i Dimonte – sjedili su za stolom za sastanke s pomoćnikom okružnog tužitelja Lanceom Feinom. Fein, ambiciozni lukavac s konstantno nakrivljenim obrvama i voštanim licem, koje je izgledalo kao da će se rastopiti na jakoj vrućini, složio je facu za lov.

Dimonte je rekao: "Idemo ga baciti u buksu."

"Još jednom", rekao je Lance Fein. "Prikažite mi to tako da bi ga svatko poželio zatvoriti."

Dimonte je kimnuo svom partneru. "Naprijed, Krinsky. Zapali me."

Krinsky je izvadio svoj notes i počeo čitati:

"Rebecca Schaves pogođena je dvaput u glavu s vrlo male razdaljine devetmilimetarskim automatskim pištoljem. Premetačinom na temelju saveznog naloga devetmilimetarski pištolj pronađen je u garaži doktora Davida Bečka."

"Otisci na pištolju?" Fein je pitao.

"Nema ih. Ali, balistička analiza je potvrdila da je devetmili-metarac nađen u garaži doktora Bečka oružje kojim je počinjeno ubojstvo."

Dimonte se nasmiješio i podignuo obrve. "Ukrućuju li se još komu bradavice?"

Feinove obrve nabrale su se i spustile. "Molim nastavi", rekao je.

"Pod istim saveznim nalogom, par gumenih rukavica nađen je u kanti za smeće ispred kuće doktora Davida Bečka. Trag baruta pronađen je na desnoj rukavici. Doktor Beck je dešnjak."

Dimonte je podignuo svoje čizme od zmijske kože i vrtio čačkalicu po ustima. "O, da, mali, jače, jače. Tako mi se sviđa."

Fein se namrštio. Krinsky, ne dižući pogled s notesa, liznuo je prst i okrenuo stranicu.

"Na istoj desnoj rukavici u laboratoriju je otkrivena dlaka za koju se pokazalo da pripada Rebeci Schaves."

"O, Bože! O, Bože!" Dimonte je počeo vrištati u odglumljenom orgazmu. Ilije možda bio stvaran.

"Za konačnu analizu DNK trebat će još vremena", nastavio je Krinsky.

"Nadalje, otisci prstiju doktora Davida Bečka pronađeni su na mjestu zločina, iako ne u tamnoj komori gdje je pronađeno tijelo."

Krinsky je zatvorio notes. Sve oči bile su uprte u Lancea Feina.

Fein je ustao i protrljao bradu. Usprkos Dimonteovu ponašanju, svi su potiskivali malu vrtoglavicu. Soba je frcala iskrama uoči uhićenja, tim opojnim transom koji je stvarao ovisnost, a dolazio je sa stvarno opakim slučajevima. Slijede konferencija za tisak, pozivi političara i fotografije u novinama.

Samo je Nick Carlson bio malčice zabrinut. Sjedio je ravnajući i savijajući i ponovno ravnajući spjalicu. Nije mogao prestati. Nešto se ušuljalo u njega, držeći se po strani, još uvijek izvan vidika, ali već unutra i dosadno kao vrag. Naprimjer, u kući doktora Bečka bilo je prislušnih uređaja. Netko ga je bio prisluškiavao. I telefon isto. Izgleda da nitko nije znao ili mario zašto.

"Lance?" Bio je to Dimonte.

Lance Fein se nakašljao. "Znate li gdje je doktor Beck sada?" pitao je.

"U svojoj klinici", Dimonte je rekao. "Imam dva policajca koji ga paze."

Fein je kimnuo.

"Hajde, Lance", Dimonte je rekao. "Daj mi, frajeru."

"Nazovimo prvo gospodičnu Crimstein", rekao je Fein. "Iz pristojnosti."

Shauna je rekla Lindi većinu. Izostavila je onaj dio da je Beck "vidio" Elizabeth na kompjuteru. Ne zato što je imalo vjerovala priči. Više-manje je dokazala da je to bila digitalna varka. Ali Beck je bio neumoljiv. Nikom ni riječi. Nije voljela imati tajne pred Lindom, ali bolje i to nego iznevjeriti Beckovo povjerenje.

Linda je cijelo vrijeme gledala u Shaunine oči. Nije kimala, ni progovarala, čak se ni pomaknula. Kad je Shauna završila, Linda je upitala: "Jesi li vidjela fotografije?"

"Ne."

"Otkud one policiji?"

"Ne znam."

Linda je ustala. "David nikad ne bi povrijedio Elizabeth."

"Znam to."

Linda je obavila ruke oko sebe. Počela je duboko udisati. Nestala joj je boja s lica.

"Jesi dobro?" upitala je Shauna.

"Zašto mi ne kažeš?"

"Zašto misliš da ti nešto tajim?"

Linda ju je samo pogledala.

"Pitaj svoga brata", rekla je Shauna.

"Zašto?"

"Nije moje da ti govorim."

Opet se začulo zvono portafona. Ovaj put se javila Shauna.

"Da?"

Kroz zvučnik: "Hester Crimstein je."

Shauna je pritisnula gumb za otvaranje i ostavila otvorena vrata stana. Dvije minute poslije, Hester je dojurila u sobu.

"Poznajete li vas dvije fotografkinju po imenu Rebecca Scha-yes?"

"Naravno", rekla je Shauna. "Mislim, nisam je dugo vidjela. Linda?"

"Prošlo je puno godina", Linda se složila. "Ona i Elizabeth su dijelile stan u centru. Zašto?"

"Ubijena je prošle noći", Hester je rekla. "Misle da ju je Beck ubio."

Obje su se ukočile kao da ih je netko upravo pljusnuo. Shauna se prva pribrala.

"Alija sam bila s Bečkom prošle noći", rekla je. "Kod njega." "Do koliko sati?"

"Do koliko trebaš?"

Hester se namrštila. "Ne igray se sa mnom, Shauna. U koliko sati si otišla iz kuće?"

"Deset, deset i trideset. U koliko sati je ubijena?"

"Ne znam još. Ali imam izvor iznutra. Rekao je da imaju jako čvrst slučaj protiv njega."

"To je ludo."

Zazvonio je mobitel. Hester Crimstein zgrabila je svoj i stavila ga na uho. "Što?"

Osoba s druge strane govorila je prilično dugo. Hester je tiho slušala. Njezino lice počelo je poprimati izraz nečega sličnog porazu. Minutu ili dvije poslije, bez pozdrava, bijesno je zaklopila mobitel.

"Poziv iz pristojnosti", promumljala je.

"Molim?"

"Uhitit će ti brata. Imamo sat vremena da ga predamo vlastima."

24

Sve o čemu sam mogao misliti bio je park na VWashingtonovu trgu.

Istina, nisam tamo trebao biti još četiri sata. Ali bez obzira na hitne slučajeve, danas je bio moj slobodan dan. Slobodan kao ptica, što bi rekli Lynyrd Skynyrd – a ova ptica htjela je sletjeti u park na Washingtonovu trgu.

Bio sam na putu iz klinike kad mi je beeperjoš jednom zapjevao svoju tužaljku. Uzdahnuo sam i pogledao broj. Bio je mobitel Hester Crimstein. I imao je oznaku hitno.

To nisu mogle biti dobre vijesti.

Trenutak ili dva razmišljao sam da joj se ne javim – samo da nastavim letjeti – ali koji bi bio smisao toga? Povukao sam se do svoje sobe za preglede. Vrata su bila zatvorena, a crvena poluga na mjestu. To je značilo da se drugi liječnik koristi sobom.

Krenuo sam niz hodnik, skrenuo lijevo i našao praznu sobu u porodiljsko-ginekološkom dijelu klinike. Osjećao sam se kao špijun u neprijateljskom kampu. Soba se sjajila od previše metala. Okružen stremenima i drugim napravama koje su izgledale zastrašujuće srednjovjekovno, nazvao sam broj. Hester Crimstein nije se trudila pozdraviti: "Beck, imamo velik problem. Gdje ste?"

"U klinici sam. Što se događa?"

"Odgovorite mi na jedno pitanje", rekla je Hester Crimstein. "Kad ste zadnji put vidjeli Rebeccu Schaves?"

Srce mi je počelo muklo i polako udarati. "Jučer. Zašto?"

"A prije toga?"

"Prije osam godina."

Crimstein je ispustila tihu psovku.

"Što se događa?" pitao sam.

"Rebecca Schaves ubijena je jučer u svom studiju. Netko joj je dvaput pucao u glavu."

Osjećao sam se kao da tonem, kao nekoliko trenutaka prije sna. Noge su mi teturale. Srušio sam se na stolac. "O Bože..."

"Beck, slušajte me. Slušajte pažljivo." Sjetio sam se kako je Rebecca izgledala jučer. "Gdje ste bili sinoć?"

Odmaknuo sam telefon i uzeo zraka. Mrtva. Rebecca je bila mrtva. Čudno, stalno mi se vraćala slika sjaja u njezinoj prekrasnoj kosi. Mislio sam na njezina muža. Mislio sam na ono što će mu donositi noći, ležanje u tom krevetu, razmišljanje o tome kako bi se njezina kosa raširila preko jastuka.

"Beck?"

"Kod kuće", rekao sam. "Bio sam kod kuće sa Shaunom."

"A poslije toga?"

"Prošetao sam se."

"Gdje?"

"Uokolo."

"Uokolo?"

Nisam odgovorio.

"Slušajte me, Beck, dobro? Kod vaše kuće našli su oružje kojim je počinjen zločin."

Čuo sam riječi, ali njihovo značenje nikako da mi dopre do mozga. Soba se najednom učinila skučenom. Nije bilo prozora. Bilo je teško disati.

"Čujete li me?"

"Da", rekao sam. Onda, pomalo shvaćajući, rekao sam: "To nije moguće."

"Gledajte, nemamo sad vremena za to. Uhitit će vas. Razgovarala sam s okružnim tužiteljem zaduženim za slučaj. On je kretenčina i pol, ali pristao je pustiti vas da se predate."

"Uhititi?"

"Slušajte što govorim, Beck."

"Nisam ništa napravio."

"To je sad nebitno. Uhitit će vas. Podići će optužnicu protiv vas. Onda ćemo vas izvući uz jamčevinu. Ja sam sad na putu u kliniku. Da vas pokupim. Budite mirni. Nemojte ništa nikom reći, čujete li me? Ni murjacima, ni FBI-vcima, ni svom novom kompiću u zatvoru. Razumijete?"

Buljeći, oko mi je zapelo za sat iznad stola za preglede. Bilo je dva i nekoliko minuta. Washingtonov trg. Mislio sam na Washingtonov trg. "Ne smijem biti uhićen, Hester."

"Bit će sve u redu." "Koliko dugo?" rekao sam. "Koliko dugo što?" "Dok ne izađem uz jamčevinu."

"Ne mogu reći sigurno. Ne mislim da će jamčevina sama po sebi biti problem. Nemate policijski dosje. Ugledan ste član zajednice s korijenima i vezama. Vjerojatno ćete morati predati putovnicu–"

"Ali koliko dugo?"

"Koliko dugo do čega, Beck? Ne razumijem."

"Dok ne iziđem."

"Gledajte, pokušat ću ih pritisnuti, dobro? Ali čak i ako se požure – a ne kažem da hoće – još uvijek trebaju poslati vaše otiske u Albany. To je pravilo. Ako budemo imali sreće – mislim, jako puno sreće – možemo vas izvesti pred sud do ponoći."

Ponoći?

Strah mi se omotao oko prsa poput čeličnih okova. Zatvor je značio propustiti sastanak u parku na Washingtonovu trgu. Moja veza s Elizabeth bila je tako prokleta krhka, kao muransko staklo. Ako ne budem na Washingtonovu trgu u pet sati...

"Ne valja", rekao sam. "Što?"

"Morate otezati, Hester. Neka me uhite sutra."

"Šalite se? Gledajte, vjerojatno su već tamo, motre na vas."

Nagnuo sam glavu kroz vrata i pogledao po hodniku. Mogao sam vidjeti samo dio recepcije iz ovog kuta, desni ugao, no bilo je dovoljno.

Tamo su bila dva murjaka, možda i više.

"O Isuse", rekao sam, uzmaknuvši natrag u sobu.

"Beck?"

"Ne mogu u zatvor", ponovio sam. "Ne danas."

"Nemojte mi sada prolupati, Beck, dobro? Samo ostanite tamo. Ne mičite se, ne govorite, ne radite ništa. Sjedite u svom uredu i čekajte. Na putu sam."

Prekinula je.

Rebecca je bila mrtva. Mislili su da sam je ja ubio. Smiješno, dakako, ali moralo je biti povezano. Posjetio sam je jučer prvi put nakon osam godina. Te iste noći je ubijena.

Što se to, do vraga, događa?

Otvorio sam vrata i promolio glavu. Murjaci nisu gledali u mom smjeru. Iskrao sam se i krenuo niz hodnik. Postojao je stražnji izlaz za nuždu. Mogao sam se išuljati tim putem. Mogao sam biti na putu do parka na Washingtonovu trgu.

Je li ovo bilo stvarno? Jesam li stvarno namjeravao pobjeći policiji?

Nisam znao. Ali kad sam stigao do vrata, riskirao sam jedan pogled natrag. Jedan od policajaca me spazio. Pokazao je rukom i pojurio prema meni.

Gurnuo sam vrata i potrčao.

Nisam mogao vjerovati. Bježao sam od policije.

Izlazna vrata tresnula su u mračnu ulicu direktno iza klinike. Ulica mi je bila nepoznata. Možda čudno zvuči, ali ovo nije bila moja četvrt. Došao bih, odradio svoje i otišao. Svoje sam radno vrijeme provodio unutar zgrade, u radnom okruženju bez ijednog prozora, bolestan od nedostatka sunčeve svjetlosti poput neke mrke sove. Jedna ulica paralelno od one u kojoj radim i bio sam na posve nepoznatu teritoriju.

Skrenuo sam desno bez nekog posebnog razloga. Iza sebe začuo sam otvaranje vrata.

"Stani! Policija!"

Zbilja su to viknuli. Nisam posustao. Hoće li pucati? Sumnjao sam. Ne uza sve moguće posljedice pucanja u nenaoružanog čovjeka koji je bio u bijegu. Nije nemoguće – bar ne u ovoj četvrti – ali nije vjerojatno.

Nije bilo mnogo ljudi u ovoj ulici, no i oni malobrojni samo su bacili letimičan pogled na mene, kao da vrte po TV kanalima. Nastavio sam trčati. Sve oko mene bilo je kao u magli. Protrčao sam kraj čovjeka opasna izgleda s rotvajlerom opasna izgleda. Starci su sjedili na uglu i cviljeli o današnjem danu. Žene su nosile previše vrećica. Klinci koji su vjerojatno trebali biti u školi naslanjali su se na sve što im je bilo dostupno, sve jedan više cool od drugog.

Ja, ja sam bježao od policije.

Mozgu mi je bilo teško prihvatiti tu pomisao. Noge su mi već tr-nule, ali slika Elizabeth kako gleda u onu kameru vukla me naprijed i davala mi snagu.

Prebrzo sam disao.

Čuli ste za adrenalin, kako vas pokreće i da je vam nevjerojatnu snagu, no tu je i druga strana medalje. Osjećaj je nagao, izvan kontrole. Podiže vam svijest do točke paralize. Trebate obuzdati moć ili će vas zagušiti.

Naglo sam skrenuo u jednu uličicu – to uvijek rade na televiziji –ali završavala je u hrpi najprljavijih kontejnera na planetu. Smrad me natjerao da se zaustavim kao konj. Jednom, možda dok je LaGuardia³ bio gradonačelnik, kontejneri su vjerojatno bili zeleni. Sve što je preostalo bila je hrđa. Na mnogim mjestima potpuno je izjela metal, pomažući brojnim štakorima koji su se slijevali kroz rupe kao mulj kroz cijev.

Potražio sam nekakav izlaz, vrata ili nešto, no nije bilo ničeg. Nikakva stražnjeg izlaza. Pomišljao sam na razbijanje prozora, ali su svi donji imali rešetke.

Jedini izlaz bio je put kojim sam došao – gdje bi me policija nesumnjivo vidjela.

Bio sam u zamci.

Pogledao sam lijevo, desno, pa onda, začudo, gore.

³ Gradonačelnik New Yorka od 1933. do 1945.

Požarne stube.

Bilo ih je nekoliko iznad moje glave. Još uvijek crpeći svoju unutarnju adrenalinsku infuziju, skočio sam svom snagom, visoko istegnuo obje ruke i stropoštao se na guzicu. Pokušao sam ponovno. Čak ni blizu. Ljestve su bile previsoko.

Što sad?

Možda bih mogao nekako dovući kontejner, stati na njega i opet skočiti. Ali poklopci kontejnera bili su posve izjedeni. Čak i kad bih mogao čvrsto stajati na hrpi smeća, još uvijek bi bilo prenisko.

Uzeo sam zraka i pokušao razmisliti. Smrad me ubijao; zavukao mi se kroz nos i kao da se ugnijezdio. Odšetao sam se na početak uličice.

Krčanje. Kao nešto što se može čuti s policijskog radija. Prislonio sam leda uza zid i slušao. Sakriti. Moram se sakriti.

Signali su postali glasniji. Čuo sam glasove. Murjaci su se približavali. Bio sam posve izložen. Stisnuo sam se bliže zidu, kao da će to pomoći. Kao da će zaci za ugao i zamijeniti me za mural.

Sirene su parale zrak. Sirene zbog mene.

Koraci. Definitivno su se približavali. Bilo je samo jedno mjesto za skrivanje.

Brzo sam procijenio koji bi kontejner mogao biti najmanje prljav, zatvorio oči i uskočio.

Ukiseljeno mlijeko. Jako ukiseljeno mlijeko. To je bio prvi miris koji je dopro do mene. Ali nije bio jedini. Nešto blizu bljuvotini, još gore. Sjedio sam u tome. Nečemu mokrom i odvratnom. Lijepilo se za mene. Grlo mi je odlučilo napraviti onaj refleks na povraćanje. Želudac mi se dizao.

Čuo sam kako je netko protrčao kraj ulaza u uličicu. Ostao sam pognut.

Štakor mi je prešao preko noge.

Gotovo sam vrisnuo, ali nešto u podsvijesti zadržalo je glas u grkljanu. Bože, ovo je nestvarno. Držao sam dah. Nije dugo trajalo.

Pokušao sam disati na usta, ali opet mi se povraćalo. Pritisnuo sam si košulju na nos i usta. Pomoglo je, ali ne puno.

Radiosignali su nestali. Kao i koraci. Jesam li ih zavarao? Ako jesam, ne zadugo. Još više policijskih sirena pridružilo se, u višeglasju s drugima, pravoj rapsodiji u plavom. Murjaci sad već sigurno imaju pojačanje. Netko će se uskoro vratiti. Provjerit će uličicu. Što onda?

Primio sam se za rubove kontejnera da se podignem van. Hrđa mi je porezala dlan. Ruka mi je poletjela prema ustima. Krvarenje. Pedijatar u meni odmah je zarogoborio o opasnostima od tetanusa; ostatak mene primijetio je da bi mi tetanus bio zadnja briga.

Osluhnuo sam.

Nema koraka. Nema buke od krčanja s radija. Sirene su zavijale, ali što sam očekivao? Još pojačanja. Ubojica je bio na slobodi u našem krasnom gradu. Dobri momci će nahrupiti. Zatvorit će područje i rasporediti se.

Koliko daleko sam pretrčao?

Nisam znao. Ali znao sam jedno. Morao sam nastaviti dalje. Morao sam napraviti razmak između klinike i sebe.

To je značilo izići iz ove uličice.

Ponovno sam se odšuljao na početak. Još uvijek nikakvih koraka ili radija. Dobar znak. Pokušao sam razmisliti na tren. Bijeg je bio odličan plan, ali odredište bi ga učinilo još boljim. Nastaviti prema istoku, odlučio sam, iako je to značilo manje sigurne četvrti. Sjetio sam se da sam gore vidio tračnice.

Podzemna.

To bi me izvuklo odavde. Sve što sam trebao učiniti bilo je ući u vlak, nekoliko puta iznenada presjesti i vjerojatno bih uspio nestati. Ali gdje je najbliži ulaz?

Pokušavao sam prizvati svoju kartu podzemne željeznice kad je jedan policajac skrenuo u uličicu.

Izgledao je tako mlad, tako uredan, svježije opran i ružičast u licu. Plavi rukavi bili su mu uredno zavrnuti, kao dva podveza za žile oko njegovih nabreklih bicepsa. Kad me ugledao, trgnuo se – iznenađen što me vidi koliko i ja.

Obojica smo se ukočili. Ali on se ukočio djelić sekunde duže.

Da sam mu prišao kao boksač ili kung-fu stručnjak, vjerojatno bih završio vadeći zube iz lubanje kao špranje. Ali nisam. Uspaničario sam se. Radio sam na čisti strah.

Bacio sam se ravno u njega.

Brade čvrsto stisnute uz tijelo, spustio sam glavu i naciljao ravno u njega, kao raketa. Elizabeth je igrala tenis. Jednom mi je rekla da je, kad ti je protivnik na mreži, često najbolje nabiti lopticu ravno u tijelo jer on ili ona neće znati na koju stranu da se pomaknu. Smanji im se vrijeme reakcije.

To se ovdje dogodilo.

Moje tijelo tresnulo je o njegovo. Uhvatio sam se za njegova ramena kao majmun koji se drži za ogradu. Prevrnuli smo se. Stisnuo sam koljena i zabio ih u njegova prsa. Brada mi je ostala pognuta, tjeme ispod vilice mladog murjaka.

Srušili smo se uz mukao udarac.

Začuo sam krckanje. Oštra bol odskočila je s mjesta gdje se moja lubanja spojila s njegovom vilicom. Mladi murjak ispustio je tihi "pluuu" zvuk. Zrak mu je izišao iz pluća. Vilica mu je, mislim, slomljena. Panika je sad posve preuzela kontrolu. Hitro sam se podigao s njega kao da me stresla struja.

Napao sam policajca.

Nemam vremena zadržavati se na tome. Samo sam se htio maknuti od njega. Uspio sam stati na noge i upravo sam se htio okrenuti i potrčati kad sam osjetio njegovu ruku na gležnju. Pogledao sam dolje i pogledi su nam se sreli.

Boljelo ga je. Bol koju sam ja nanio.

Držao sam ravnotežu i izbacio udarac. Spojio se s njegovim rebrima. Ovaj put je "pluuu" nekako grgljavo zazvučao. Krv mu je curila iz usta. Nisam mogao vjerovati što činim. Opet sam ga udario. Tek toliko da olabavim njegov stisak. Oslobodio sam se.

I onda sam otrčao.

25

Hester i Shauna uzele su taksi do klinike. Linda je otišla podzemnom broj 1 do njihova financijskog savjetnika u Svjetskom financijskom centru da se raspita oko unovčavanja imovine za jamčevinu.

Desetak policijskih automobila bilo je ispred Beckove klinike, razbacani u različitim smjerovima kao pikado strelice koje je bacio pijanac. Svjetla su im se okretala u punoj crveno-plavoj uzbuni. Sirene su zavijale. Zaustavilo se još policijskih auta.

"Što se, do vraga, događa?" pitala je Shauna.

Hester je uočila pomoćnika okružnog tužitelja Lancea Feina, no ne prije negoli je on uočio nju. Jurišao je prema njima. Lice mu je bilo grimizno i kucala mu je vena na čelu.

"Kučkin sinje pobjegao", Fein je ispljunuo bez uvoda.

Hester je primila udarac i uzvratila: "Tvoji su ga ljudi sigurno prestravili."

Stigla su još dva policijska auta. Kao i kombi ekipe vijesti Kanala 7. Fein je tiho opsovao. "Novinari. K vragu, Hester. Znaš kako ću sada ispasti?"

"Gledaj, Lance–"

"Kao prokleti karijerist koji ima poseban tretman za bogate, eto tako. Kako si mi to mogla napraviti, Hester? Znaš što će mi građonačelnik napraviti? Pit će mi krv na slamku, s užitkom. A Tucker", Tucker je bio okružni tužitelj na Manhattanu, "Isuse Kriste, možeš li zamisliti što će on napraviti?"

"Gospodine Fein!"

Jedan od policajaca pozvao ga je. Fein ih je obje još jednom odmjerio prije nego što se hitro okrenuo.

Hester je brzo okrenula Shauni. "Je li Beck poludio?" "Uplašen je", rekla je Shauna.

"Bježi od policije", derala se Hester. "Shvaćaš li to? Shvaćaš što to znači?" Pokazala je prema kombiju s novinarima. "Mediji su ovdje, zaboga. Pričat će

o ubojici u bijegu. To je opasno. Izgledat će kao da je kriv. Pokvarit će šanse kod porote."

"Smiri se", rekla je Shauna.

"Da se smirim? Shvaćaš li što je napravio?"

"Pobjegao je. To je sve. Kao OJ, je li tako? Njemu nije naštetilo kod porote."

"Ovdje se ne radi o OJ-u, Shauna. Radi se o bogatom liječniku bijelcu."

"Beck nije bogat."

"Nije stvar u tome, k vragu. Svatko će ga htjeti srediti nakon ovog. Zaboravi jamčevinu. Zaboravi pošteno suđenje." Udahnula je, prekrižila ruke. "A Fein nije jedini čiji će ugled biti ugrožen."

"Što ti to znači?"

"Znači moj!" vrisnula je Hester. "Jednim jedinim udarcem Beck je uništio moj kredibilitet u Uredu javnog tužitelja. Ako obećam da ću dostaviti tipa, moram ga dostaviti."

"Hester?"

"Što?"

"Trenutačno mi se živo fućka za tvoj ugled."

Iznenadna provala buke obje ih je uzdrimala. Okrenule su se i ugledale kola hitne pomoći kako jure ulicom. Netko je viknuo. Zatim još jedan povik. Murjaci su počeli skakati uokolo kao previše kuglica u fliperu odapetih u isto vrijeme.

Kola hitne su uklizala. Bolničari – jedno muško, jedno žensko – iskočili su iz vozačke kabine. Brzo. Prebrzo. Otvorili su stražnja vrata i izvukli nosila.

"Ovamo!" netko se derao. "Ovdje je!"

Shauna je osjetila kako joj je srce preskočilo jedan otkucaj. Dotrčala je do Lancea Feina. Došla je i Hester. "Što ne valja?" Hester je upitala. "Sto se dogodilo?"

Fein ju je ignorirao. "Lance?"

Napokon se okrenuo prema njima. Mišići na njegovu licu podrhtavali su od bijesa. "Tvoj klijent."

"Što s njim? Je li ozlijeđen?" "Upravo je napao policajca."

Ovo je bila ludnica.

Već sam prešao granicu bježanjem, ali napad na onog mladog murjaka... Nema više povratka. Pa sam otrčao. Trčao sam svom snagom.

"Ozlijeđen policajac!"

Netko je to stvarno uzviknuo. Uslijedilo je još vike. Još krčanja s radija. Još sirena. Sve se vrtjelo prema meni. Srce mi je skočilo u grlo. Nastavio sam tjerati dalje. Noge su mi postajale ukočene i teške, kao da se mišići i ligamenti pretvaraju u kamen. Nisam bio u formi. Sluz mi je počela curiti iz nosa. Pomiješala se sa svom prljavštinom koja mi se nakupila na gornjoj usni i tekla mi u usta.

I dalje sam skretao iz ulice u ulicu kao da će to prevariti policiju. Nisam se okretao da vidim slijede li me. Znao sam da me slijede. To su mi govorile sirene i krčanje.

Nisam imao šanse.

Projurio sam kroz četvrti kroz koje se inače ne bih ni vozio. Preskočio sam ogradu i pretrčao kroz zaraslu travu po nečemu što je nekad moglo biti igralište. Ljudi su razgovarali o porastu cijene nekretnina na Manhattanu. Ali ovdje, nedaleko od Harlem River Drivea, bilo je napuštenog zemljišta punog razbijenog stakla i hrđavih ruševina koje su nekad bile ljuljačke i penjalice i vjerojatno auti.

Ispred bloka sirotinjskih nebodera skupina crnih tinejdžera, svi paradirajući na reperski način i u odgovarajućim kostimima, mjerkala me kao sočan ostatak obroka. Baš su nakanili učiniti nešto – nisam znao što – kad su shvatili da me goni policija.

Počeli su navijati. "Ajmo, bijeli!"

Lagano sam kimnuo kad sam projurio kraj njih, kao maratonac zahvalan na malo poticaja iz publike. Jedan od njih je viknuo "Diallo!" Nastavio sam trčati, ali znao sam, dakako, tko je bio Amadou Diallo. Svatko u New Yorku je znao. Policajci su ga upucali četrdeset jedan put – a bio je nenaoružan. Na trenutak sam pomislio da je to bilo nekakvo upozorenje da bi policija mogla pucati u mene.

Ali to uopće nije bilo to.

Obrana u slučaju Amadoua Dialloa tvrdila je da su policajci pomislili da Diallo vadi pištolj kad je posegnuo za novčanikom. Od tada su ljudi prosvjedovali tako da bi brzo posegnuli u džep, izvadili novčanik i uzviknuli "Diallo!" Ulični policajci pričali su da još uvijek osjete nalet straha svaki put kad bi nečija ruka tako skliznula u džep.

To se sad dogodilo. Moji novi saveznici – savezništvo građeno na činjenici da su vjerojatno mislili da sam ubojica – izvukli su novčanike. Dvojica policajaca na mom tragu zastala su. Bilo je dovoljno da mi se poveća prednost.

Pa što onda?

Grlo me je peklo. Uvlačio sam previše zraka. Moje visoke tenisice bile su mi kao olovne čizme. Ulijenio sam se. Palac mi se vukao, pa sam se spotaknuo. Izgubio sam ravnotežu, pao preko pločnika i ogulio dlanove, lice i koljena.

Uspio sam se dignuti, ali noge su mi se tresle.

Znoj mi je zalijepio košulju za kožu. U ušima mi je fijukalo kao na uzburkanom moru. Uvijek sam mrzio trčanje. Preporođeni džogeri pričaju kako su postali ovisni o zanosu trčanja, kako postižu nirvanu u transu trčanja. Baš. Uvijek sam čvrsto vjerovao – kao i za trans kod autoasfiksije – da je to blaženstvo više posljedica nedostatka kisika u mozgu nego bilo kakvog naleta endorfina.

Vjerujte mi, ovo nije bilo blaženstvo.

Umoran. Preumoran. Nisam mogao vječno trčati. Bacio sam pogled iza sebe. Nije bilo murjaka. Ulica je bila napuštena. Pokušao sam otvoriti jedna vrata. Nisam uspio. Pokušao sam s drugima. Pucketanje radija opet se začulo. Potrčao sam. Prema kraju ulice ugledao sam lagano odškrinuta podrumška vrata. Također zahrđala. Sve je ovdje bilo zahrđale.

Sagnuo sam se i potegnuo metalnu ručku. Vrata su popustila uz škripu nezadovoljstva. Zavirio sam u tamu.

Murjak se zaderao: "Presijeci ga na drugoj strani!"

Nisam se trudio pogledati iza sebe. Brzo sam sišao u rupu. Došao sam do prve prečke. Klimavo. Pružio sam nogu da dosegnem drugu. Ali nije je bilo.

Ostao sam lebdjeti u zraku na sekundu, kao onaj kojot iz crtica kad padne sa stijene, prije nego što sam se bespomoćno sunovratio u mračnu jamu.

Pad vjerojatno nije bio dulji od tri metra, ali činilo mi se da mi je dugo trebalo da se strovalim. Mahao sam rukama. Nije pomoglo. Tijelo mi se srušilo na beton, od udarca su mi zacvokotali zubi.

Sad sam bio na leđima, gledajući prema gore. Vrata su se zalupila za mnom. Dobra stvar, pretpostavljam, ali tama je sad bila više-manje potpuna. Na brzinu sam se opipao, bio sam liječnik koji je doslovno obavljao internu pretragu. Sve je boljelo.

Ponovno sam čuo murjake. Sirene nisu popustile, ili mi je taj zvuk sada samo zvonio u ušima. Puno glasova. Puno krčanja radija.

Opkoljavali su me.

Zakotrljao sam se na bok. Oslonio sam se na desnu ruku, posjekotine na dlanovima zapekle su me i tijelo se počelo pridizati. Pustio sam glavu da zaostane; vrisnula je iz protesta kad sam se digao na noge. Zamalo sam opet pao.

A što sad?

Da se samo sakrijem ovdje? Ne, to ne bi upalilo. Na koncu, početak će ići od kuće do kuće. Uхватili bi me. A čak i ako ne bi, nisam pobjegao s namjerom da se krijem u vlažnom podrumu. Pobjegao sam da mogu otići na sastanak s Elizabeth na Washingtonovu trgu.

Moram se maknuti. Ali kamo?

Oči su mi se počele privikavati na tamu, dovoljno da vidim obrise sjena. Kutije su bile nabacane bez reda. Bilo je hrpa dronjaka, nekoliko barskih stolaca, razbijeno zrcalo. Uхватиo sam svoj odraz u staklu i gotovo ustuknuo od tog prizora. Imao sam rasjekotinu preko čela. Hlače su mi bile poderane na oba koljena. Košulja mi je bila rastrgana kao da sam Hulk. Bio sam zamrljan s dovoljno čađe da radim kao dimnjačar.

Kamo krenuti?

Stube. Morale se postojati ovdje negdje. Napipavao sam si put, krećući se kao u nekakvom grčevitom plesu, vodeći lijevom nogom kao da je bijeli štap. Noga mi je zahrskala preko nekog slomljenog stakla. Nastavio sam dalje. Začuo sam nekakvo mumljanje i golema hrpa prnja isprijčila mi se na putu. Nešto što je moglo biti ruka ispružilo se prema meni kao iz groba. Zaustavio sam vrisak.

"Himmler voli odreske od tune!" vikao mi je.

Čovjek je – da, sad sam mogao vidjeti da je to očigledno čovjek –zastao. Bio je visok i crn i imao tako bijelosijedu i vunastu bradu da je izgledalo kao da jede ovcu.

"Čuješ me?" Čovjek je vikao. "Čuješ što ti kažem?" Zakoračio je prema meni. Povukao sam se. "Himmler! Voli odreske od tune!"

Bradati je očito bio nezadovoljan zbog nečeg. Stisnuo je šaku i naciljao prema meni. Stao sam u stranu bez razmišljanja. Šaka mu je prošla kraj mene s dovoljno zamaha – ili možda dovoljno alkohola –da se prevrne. Pao je na lice. Nisam kanio čekati. Pronašao sam stube i potrčao uz njih.

Vrata su bila zaključana.

"Himmler!"

Bio je glasan, preglasan. Gurao sam vrata. Nije išlo.

"Čuješ me? Čuješ što kažem?"

Začuo sam škripu. Pogledao sam iza sebe i ugledao nešto što mi je utjeralo strah ravno u kosti.

Sunčeva svjetlost.

Netko je otvorio ista vrata kroz koja sam ušao.

"Tko je dolje?"

Glas autoriteta. Baterijska svjetiljka počela je plesati po podu. Došla je do bradatog čovjeka.

"Himmler voli odreske od tune!" "To se ti dereš, stari?" "Čuješ me?"

Gurao sam vrata ramenom, upirući svom snagom. Okvir je počeo popuštati. Pojavila se Elizabethina slika – ona koju sam vidio na računalu – podignuta ruka, oči koje dozivaju. Gurnuo sam malo jače.

Vrata su popustila.

Pao sam u prizemlje, nedaleko od ulaznih vrata u zgradu.

Što sad?

Ostali policajci bili su blizu –još sam mogao čuti krčanje radija –a jedan od njih još uvijek je razgovarao s Himmlerovim biografom. Nisam imao puno vremena. Trebao sam pomoć.

Ali otkud?

Nisam mogao zvati Shaunuu. Policija joj ne bi dala mira. Ista stvar je s Lindom. Hester bi navaljivala da se predam.

Netko je otvorio ulazna vrata.

Otrčao sam niz hodnik. Pod je bio prekriven linoleumom i prljav. Sva su vrata bila metalna i zatvorena. Motiv je bio oguljena boja. Bučno sam otvorio požarna vrata i počeo se penjati uz ljestve. Izišao sam na trećem katu.

Neka je starica stajala u hodniku.

Bila je, na moje iznenađenje, bjelkinja. Nagadam da je vjerojatno čula komešanje i izišla vidjeti što se događa. Zastao sam na mjestu. Stajala je dovoljno daleko od svojih otvorenih vrata da bih mogao proći mimo nj e...

Bih li napravio to? Bih li išao tako daleko da se izvučem? Pogledao sam je. Ona je pogledala mene. Onda je izvukla pištolj. O, Isuse... "Što hoćeš?" pitala je.

I začuo sam se kako odgovaram: "Molim vas, smijem li se poslužiti vašim telefonom?"

Nije ni trepnula. "Dvadeset dolara."

Izvadio sam novčanik i iskopao gotovinu. Starica je kimnula i pustila me unutra. Stanje bio malen i dobro održavan. Bilo je čipke po tapecirungu i stolovima od tamnoga drva.

"Tamo", rekla je.

Telefon je imao brojčanik. Gurao sam prst u rupice. Čudna stvar. Nikad prije nisam zvao ovaj broj – nikad nisam ni htio – ali znao sam ga napamet. Psihijatri bi se vjerojatno raspisali o tome. Završio sam okretanje i čekao.

Nakon što je dvaput zazvonilo, glas se javio: "Yo". "Tvrese? Ovdje doktor Beck. Trebam tvoju pomoć."

26

Shauna je odmahнула glavom. "Beck nekoga ozlijedio? Nemoguće."

Vena pomoćnika okružnog tužitelja Feina ponovno je počela treperiti. Približio joj se dok mu lice nije bilo tik uz njezino. "Napao je policajca u uličici. Vjerojatno je čovjeku slomio vilicu i nekoliko rebara." Fein se prislonio malo bliže, pljuvačka mu je prskala Shaunine obraze. "Čujete li što vam govorim?"

"Čujem te", rekla je Shauna. "A sada odbij, smrade, ili ću te šut-nuti tako da će ti jaja otići u grlo."

Fein je trenutak ostao na mjestu u pozi koja kaže "jebi se" prije nego što se okrenuo i otišao. Hester Crimstein učinila je isto. Krenula je natrag prema Broadwayu. Shauna ju je lovila.

"Kamo ideš?"

"Dajem otkaz", rekla je Hester.

"Molim?"

"Nađi mu drugog odvjetnika, Shauna."

"Ne misliš valjda ozbiljno."

"Mislim."

"Ne možeš ga samo tako ostaviti."

"Gledaj me."

"To nije dobro."

"Dala sam im riječ da će se predati", rekla je.

"Jebeš tvoju riječ. Beck je ovdje najvažniji, ne ti."

"Možda tebi."

"Stavljaš sebe ispred klijenta?"

"Neću raditi s čovjekom koji bi tako nešto učinio."

"Koga zavaravaš? Branila si serijske silovatelje."

Mahnula je rukom. "Odlazim odavde."

"Ti si samo prokletačastohlepna licemjerka."

"Srce mi se para, Shauna."

"Idem k njima."

"Molim?"

"Idem k novinarima."

Hester je stala. "I što ćeš reći? Da sam ostavila nepoštenog ubojicu? Super, samo naprijed. Otkrit ću toliko sranja o Bečku, da će prema njemu najokorjeliji serijski ubojica izgledati kao dobar kandidat za spoj."

"Nemaš što otkriti", rekla je Shauna.

Hester je slegnula ramenima. "To me nikad prije nije spriječilo."

Obje su se gledale. Nijedna nije skrenula pogled.

"Možeš misliti da je moj ugled nebitan", rekla je Hester, odjednom tišim glasom. "Ali nije. Ako se Ured okružnog tužitelja ne može pouzdati u moju riječ, beskorisna sam ostalim svojim klijentima. Također sam beskorisna Bečku. Vrlo jednostavno. Ne želim da moja praksa – i moji klijenti – padnu u vodu jer se tvoj momak ponaša nepredvidivo."

Shauna je odmahнула glavom. "Samo mi se miči s očiju." "Još nešto."

"Što?"

"Nevini ljudi ne bježe, Shauna. Tvoj dragi Beck? Sto prema jedan da je ubio Rebeccu Schayes."

"Vrijedi", rekla je Shauna. "I tebi također još nešto, Hester. Kažeš li jednu riječ protiv Bečka, metlom će skupljati tvoje ostatke. Jasno?"

Hester nije odgovorila. Otišla je još korak od Shaune. I tada se pucanj prolomio zrakom.

Bio sam u polučučnju, gmižući niz zahrđale protupožarne ljestve, kad sam se od pucnja gotovo srušio. Stropoštao sam se na rešetkasti pod i čekao.

Još pucnjeva.

Čuo sam viku. Trebao sam to očekivati, ali ipak je gadno opalilo. Tyrese mi je rekao da se popnem ovdje i pričekam ga. Pitao sam se kako me je planirao izvući. Sad sam počeo shvaćati.

Diverzija.

U daljini sam čuo kako netko viče: "Bijelac puca uokolo!" Zatim drugi glas: "Bijelac s pištoljem! Bijelac s pištoljem!"

Još pucnjave. Ali – a naćulio sam uši – nije više bilo policijskog radija. Ostao sam ležati i pokušao ne razmišljati puno. Mozak mi je, čini se, doživio kratki spoj. Prije tri dana bio sam predani liječnik koji je mjesečario kroz vlastiti život. Odonda sam vidio duha, dobio e-mail od mrtve osobe, postao osumnjičeni ne zajedno nego za dva ubojstva, bio u bijegu pred zakonom, napao policajca i zatražio pomoć poznatog dilera droge.

Baš divlja sedamdeset dva sata. Gotovo sam se nasmijao. "Yo, doktore."

Pogledao sam dolje. Tvrese je bio tamo. A i još jedan crnac, rane dvadesete, tek malko manji od ove zgrade. Gromada se zabaljio u mene svojim kulerskim jebačkim sunčanim naočalama koje su savršeno odgovarale uz njegovo bezizražajno lice.

"Ajmo, doktore. Bjež'mo."

Sjurio sam se niz stube. Tvrese je stalno gledao lijevo i desno. Gromada je stajao savršeno miran, s rukama prekriženim preko prsa. Zastao sam prije zadnjih ljestvi, pokušavajući skužiti kako da ih otkvačim da bih mogao dosegnuti tlo.

"Yo, doktore, poluga nalijevo."

Našao sam je, povukao i ljestve su skliznule dolje. Kad sam dotaknuo dno, Tvrese je složio facu i odmahnuo rukom pred nosom. "Smrdiš, doktore."

"Nisam se stigao otuširati, žalim." "Ovim putem."

Tvrese je brzo prehodao stražnje dvorište. Slijedio sam ga, ali trebao sam malo potrčati da bih držao korak. Gromada se šuljao iza nas u tišini. Uopće nije okretao glavu lijevo ili desno, no ipak sam imao dojam da ne propušta puno.

Crni BMW sa zatamnjanim staklima, kompliciranom antenom i okvirom od lanaca na stražnjoj registracijskoj pločici bio je upaljen. Sva vrata su bila zatvorena, ali mogao sam osjetiti rap muziku. Bas mi je vibrirao u prsima kao glazbena viljuška.

"Auto", rekao sam namrštivši se. "Nije li malo upadljiv?"

"Ako si murja i tražiš liječnika bjelčića, koje bi bilo zadnje mjesto na kojem ćeš tražiti?"

Imao je pravo.

Gromada je otvorio stražnja vrata. Muzika je treštala glasnoćom koncerta Black Sabbatha. Tvrese je ispružio ruku u stilu vratara. Ušao sam. Uvukao se kraj mene. Gromada se šćućurio na vozačkom sjedalu.

Nisam baš puno razumio ono što je rapper na CD-u govorio, ali očito ga je netko razljutio. Što sam mogao razumjeti.

"Ovo tu je Brutus", rekao je Tvrese.

Mislio je na vozača gromadu. Pokušao sam uhvatiti njegov pogled u retrovizoru, ali nisam mogao kroz naočale.

"Drago mi je", rekao sam.

Brutus nije odgovorio.

Prebacio sam pažnju na Tvresea. "Kako ste ovo izveli?"

"Nekoliko mojih dečki malo puca dolje kod 147. ulice."

"Neće li ih murjaci naći?"

Tvrese će: "Mo'š mislit."

"Tako je lako?"

"Od tamo, da, lako je. Imamo to mjesto, znaš, u zgradi 5 u Hobart Houses. Dam stanarima deset dolara mjesečno da stave smeće ispred stražnjih vrata. Blokira ih, kužiš. Murjaci ne mogu proći. Dobro mjesto za voditi biznis. Pa moji dečki malo opale s prozora, kužiš me. Dok se murjaci probiju, puf, nestali su."

"A tko se derao o bijelcu s pištoljem?"

"Nekoliko mojih drugih dečki. Samo su trčali po ulici i derali se o ludom bijelcu."

"Teoretski, o meni", rekao sam.

"Teoretski", Tvrese je ponovio sa smiješkom. "To je lijepa duga riječ, doktore."

Naslonio sam glavu. Umor je teško sjeo na moje kosti. Brutus je vozio prema istoku. Prešli smo onaj plavi most kod stadiona Yankeeja – nikad nisam znao ime tog mosta – a to je značilo da smo u Bronxu. Neko vrijeme sam bio sagnut u slučaju da netko zaviri u auto, ali onda sam se sjetio da su stakla zatamnjena. Pogledao sam van.

Područje je bilo ružno kao vrag, poput jedne od onih scena koje vidite u apokaliptičnim filmovima nakon što bomba eksplodira. Bilo je ostataka nečega što su nekad možda bile zgrade, sve u raznim stupnjevima raspadanja. Građevine su se urušile, da, ali kao da se to dogodilo iznutra, kao da su izjedeni nosivi zidovi.

Još smo se neko vrijeme vozili. Pokušavao sam pohvatati što se zbiva, ali mozak mi je neprestano stekao. Dio mene je prepoznao da sam u stanju blizu šoka; ostatak nije htio ni čuti o tome. Koncentrirao sam se na okolicu. Dok smo se još malo vozili – dok smo tonuli dublje u raspadnutost – nastanjive nastambe su iščezavale. Iako smo vjerojatno bili manje od tri, četiri kilometra od klinike, nisam imao pojma gdje smo. Još uvijek Bronx, pretpostavljao sam. Vjerojatno Južni Bronx.

Istrošene gume i izderani madraci ležali su nasred ceste kao ranjenici u ratu. Veliki komadi betona virili su iz šikare. Bilo je demoliranih auta i iako nigdje nije gorjela nikakva vatra, možda je trebala.

"Često ovamo svraćaš, doktore?" pitao je Tvrese uz lagano smi–juljenje.

Nisam se trudio odgovoriti.

Brutus je zaustavio auto ispred još jedne zgrade osuđene na propast. Mrežasta žičana ograda okruživala je sumorno zdanje. Preko prozora zakucana je šperploča. Mogao sam vidjeti komad papira nalijepljen na vrata, vjerojatno upozorenje o rušenju. I vrata su bila od šperploče. Vidio sam kako su se otvorila. Neki je čovjek istetirao van, podignutih ruku da zaštiti oči od sunca, posrćući kao Drakula pred sunčevim napadom.

Sve mi se komešalo. "Idemo", rekao je Tvrese.

Brutus je prvi izašao iz auta. Otvorio mi je vrata. Zahvalio sam mu. Brutus se i dalje držao kao stoik. Imao je lice koje ne biste mogli zamisliti – a vjerojatno ni htjeli vidjeti – da se smije.

Na desnoj strani ograda je bila odrezana i odmaknuta. Prošuljali smo se kroz nju. Teturajući tip je prišao Tvreseu. Brutus se ukočio, ali Tvrese mu je mahnuo da se opusti. Teturajući tip i Tvrese toplo su se pozdravili i izveli složeno rukovanje. Onda je svaki krenuo svojim putem.

"Uđi", rekao mi je Tvrese.

Upao sam unutra, još uvijek u stanju omamljenosti. Prvo nas je zapahnuo smrad, kiseo zadah urina i nepogrešivo prepoznatljiv vonj fekalija. Nešto je gorjelo – mislim da sam znao što – a vlažni miris znoja kao da je dolazio iz zidova. No još je nešto bilo ovdje. Miris, ne smrti, nego predsmrti, poput gangrene, poput nečega što umire i raspada se dok još uvijek diše.

Zagušljiva vrućina bila je kao u visokoj peći. Ljudska tijela –možda njih pedeset, možda sto – bila su porazbacana po podu kao prazni kuponi u kladionici. Bilo je mračno unutra. Činilo se da nema struje, vode, nikakvog namještaja. Kako su daske zaklanjale većinu sunca, jedino osvjetljenje dopiralo je kroz pukotine kroz koje se sunce probijalo poput žeteočeve kose. Mogle su se razaznati sjene, obrisi i ne puno više od toga.

Priznajem da sam naivan što se tiče drogeraške scene. Na odjelu za hitne slučajeve mnogo sam puta vidio posljedice. No droga me nikad nije osobno zanimala. Alkohol je bio moj izbor otrova, pretpostavljam. Ipak, probijalo se dovoljno opojnih sredstava da sam čak i ja mogao zaključiti da smo u pušionici cracka.

"Ovuda", rekao je Tvrese.

Počeli smo se probijati između tijela, kao da hodamo bojnim poljem nakon bitke. Brutus je vodio. Oni poluonesviješteni su se pomicali u stranu da mu oslobode put kao da je Mojsije. Postrojio sam se iza Tyresea. Krajevi lula upalili bi se, trepereći kroz tamu. Podsjetilo me na odlazak u cirkus kad sam bio mali i plesanje onih malih blještavih svjetala po mraku. Tako je ovo izgledalo. Vidio sam mrak. Vidio sam sjene. Vidio sam bljeskove svjetla.

Nrje bilo muzike. Nije bilo ni puno razgovora. Čuo sam mumljanje. Čuo sam zvuk sisanja lula. Zrak su svako malo parali krici, koji nisu zvučali baš ljudski.

Također sam čuo stenjanje. Ljudi su izvodili najraskalašenije spolne radnje, na otvorenom, bez srama, bez pokušaja osiguranja privatnosti.

Jedan prizor – poštedjet ću vas detalja – natjerao me da zastanem od užasa.

Tvrese je promatrao moj izraz lica gotovo kao da ga to zabavlja.

"Ostanu bez novaca, mijenjaju ovo", Tvrese je pokazao, "za šut."

Žuč mi je našla put do usta. Okrenuo sam se prema njemu. Slegnuo je ramenima.

"Trgovina, doktore. Pokreće svijet."

Tvrese i Brutus nastavili su hodati. Teturao sam uz njih. Većina unutarnjih zidova urušila se. Ljudi – stari, mladi, crni, bijeli, muškarci, žene – ležali su posvuda, kao beskičmeni, klonuli poput Dalijevih satova.

"Jesi li ovisnik o cracku, Tvrese?" upitao sam.

"Bio sam. Navukao sam se kad sam imao šesnaest godina."

"Kako si prestao?"

Tvrese se nasmiješio. "Vidiš mog Brutusa?"

"Teško ga je promašiti."

"Rekao sam mu da ću mu dati tisuću dolara za svaki tjedan koji ostanem čist. Brutus se uselio k meni."

Kimnuo sam. To se činilo mnogo učinkovitije nego tjedan dana kod Betty Ford.

Brutus je otvorio vrata. Ova soba, iako ne baš elegantna, bar je imala stolove i stolce, čak i svjetiljke i hladnjak. Primijetio sam prenosivi generator u kutu.

Tvrese i ja ušli smo unutra. Brutus je zatvorio vrata i ostao u hodniku. Ostavljeni smo sami.

"Dobro došao u moj ured", rekao je Tyrese. "Pomaže li ti Brutus još uvijek da se ne drogiraš?" Odmahnuo je glavom. "Ne, sad to radi TJ. Kužite što hoću reć?" Kužio sam. "I nemaš problema s ovim što radiš ovdje?"

"Imam puno problema, doktore." Tvrese je sjeo i pozvao me da učinim isto. Oči su mu bljesnule prema meni i nije mi se sviđalo ono što vidim u njima.

"Nisam baš dobar dečko."

Nisam znao što da kažem na to pa sam promijenio temu. "Moram biti u parku na Washingtonovu trgu do pet sati."

Naslonio se. "Recite mi što ima." "Duga priča."

Tvrese je izvadio tup bodež i počeo čistiti nokte. "Moj mali oboli, idem stručnjaku, zar ne?"

Kimnuo sam.

"Ako si u frci sa zakonom, i ti trebaš napraviti isto."

"Dobra usporedba."

"Nešto gadno ti se događa, doktore." Raširio je ruke. "Gadno je moj svijet. Ja sam najbolji vođa koji postoji."

I tako sam mu ispričao priču. Gotovo cijelu. Puno je kimao, ali sumnjam da mi je vjerovao kad sam rekao da nemam ništa s ubojstvima. Sumnjam da ga je uopće bilo briga.

"O. K.", rekao je kad sam završio, "idemo te pripremiti. A onda trebamo o još nečem popričati."

"O čemu?"

Tvrese nije odgovorio. Otišao je do nečeg što je izgledalo kao pojačani metalni ormarić u kutu. Otvorio ga je ključem, nagnuo se unutra i izvadio pištolj.

"Glock, frajeru, Glock", rekao je, dodajući mi pištolj. Ukočio sam se. Slika mraka i krvi bljesnula mi je pred očima i brzo nestala; nisam je lovio. Prošlo je dugo vremena. Pružio sam ruku i uzeo pištolj s dva prsta, kao da je vruć. "Pištolj šampiona", dodao je.

Mislio sam ga odbiti, ali to bi bilo glupo. Već sam bio sumnjiv zbog dva ubojstva, napada na policajca, opiranja uhićenju i vjerojatno još mase stvari zbog bježanja od zakona. Što je optužba za posjedovanje oružja povrh svega toga?

"Napunjen je", rekao je. "Je li zakočen ili nešto?"

"Ne više."

"A", rekao sam. Polako sam ga preokretao, prisjećajući se kad sam zadnji put držao oružje u ruci. Dobro sam se osjećao ponovno držeći pištolj. Nešto u vezi s osjećajem moći, pretpostavljam. Sviđao mi se dodir, hladnoća čelika, način na koji je savršeno sjedao u moj dlan, težina. Nije mi se sviđalo to sviđanje.

"Uzmi i ovo." Pružio mi je nešto nalik na mobitel. "Što je to?" pitao sam.

Tvrese se namrštitio. "A na što sličí? Mobitel. Ali ima ukradeni broj. Ne može ti se ući u trag, kužiš?"

Kimnuo sam, osjećajući se prilično izvan svog elementa.

"Kupaonica je iza tih vrata", rekao je Tvrese, pokazujući na moju desnu stranu. "Nema tuša, ali ima kada. Operi svoju smrdljivu guzicu. Nabavit ću ti neku čistu odjeću. Onda ćemo te Brutus i ja odvesti na Washingtonov trg."

"Rekao si da imaš nešto o čemu želiš da razgovaramo." "Kad se obučeš", rekao je Tvrese. "Onda ćemo razgovarati."

27

Eric Wu zurio je u stablo s raštrkanim granama. Lice mu je bilo mirno, brada lagano podignuta.

"Eric?" Glas je pripadao Larryju Gandleu.

Wu se nije okretao. "Znate li kako se /ove ovo drvo?" pitao je.

"Ne."

"Krvnikov brijest."

"Dražesno."

Wu se nasmiješio. "Neki povjesničari smatraju da su tijekom osamnaestog stoljeća u ovom parku izvođena javna smaknuća."

"To je sjajno, Eric." "Je."

Projurila su dva do pojasa gola muškarca na rolama. Na kaseto-fonu su svirali Jefferson Airplane. Park na Washingtonovu trgu –nazvan po, nije iznenađenje, Georgeu Washingtonu – bio je jedno od onih mjesta koja su se pokušavala držati šezdesetih iako im je to sve manje polazilo za rukom. Obično je bilo nekakvih prosvjednika, ali izgledali su više kao glumci u nostalgичnoj novoj postavi nego istinski revolucionari. Ulični umjetnici malo su prestidljivo zauzeli pozornicu. Beskućnici su bili toliko slikoviti da su djelovali pomalo umjetno.

"Siguran si da smo pokrili sve?" pitao je Gandle.

Wu je kimnuo, još uvijek okrenut prema stablu. "Šest ljudi. Plus dvojica u kombiju."

Gandle je pogledao iza sebe. Kombi je bio bijel s magnetskim znakom na kojem je pisalo B&T boje, broj telefona i slatki logo s čovječuljkom koji je izgledao kao onaj iz Monopolvja, samo što je ovaj držao ljestve i četku. Da ih se pita da opišu kombi, svjedoci bi se sjetili ako ičega, onda imena tvrtke i možda broja telefona.

Nijedno nije postojalo.

Kombi je bio parkiran iza drugog već parkiranog vozila. Na Manhattanu propisno parkiran kombi prije bi pobudio sumnju nego neki ovako parkiran. Ipak, bili su na oprezu. Ako bi se približio policajac, odvezli bi se. Odvezli bi kombi na parkiralište u Ulici Lafayette. Promijenili bi registracijske tablice i magnetske natpise. Onda bi se vratili.

"Trebali biste se vratiti u kombi", rekao je Wu. "Misliš da će Beck uopće stići?"

"Sumnjam", rekao je Wu.

"Pretpostavio sam da će je njegovo uhićenje izvući van", rekao je Gandle.

"Nisam mislio da će dogovoriti sastanak."

Jedan od njihovih operativaca – kovrčavi tip koji je imao trenirku prošle noći u cyber caffeu – vidio je kad se pojavila poruka na računalu. No dok je stigao prenijeti poruku, Wu je već podmetnuo dokaze kod Beckove kuće.

Nema veze. Sredit će se.

"Moramo ih oboje ščepati, ali ona je prioritet", rekao je Gandle. "Ako dođe do najgoreg, ubit ćemo ih. Ali, bilo bi najbolje da ih imamo žive. Tako da možemo otkriti što znaju."

Wu nije odgovorio. Još uvijek je zurio u stablo.

"Eric?"

"Moju su majku objesili za ovakvo drvo", rekao je Wu.

Gandle nije bio siguran što bi odgovorio pa se odlučio za: "Žao mi je."

"Mislili su da je špijunka. Šestorica muškaraca su je svukli dogola i bičevali. Šibali su je satima. Posvuda. Čak joj je i meso na licu bilo rasporeno. Cijelo je vrijeme bila pri svijesti. Stalno je vrištala. Dugo je trebalo da umre."

"Isuse Kriste", Gandle je tiho rekao.

"Kad su bili gotovi, objesili su je za veliko drvo." Pokazao je na krvnikov brijest. "Baš poput ovog. To je trebala biti lekcija, dakako. Da nitko drugi ne bi špijunirao. Ali ptice i zvijeri su je se dočepale. Nakon dva dana samo su kosti ostale na tom drvu."

Wu je vratio walkman na uši. Okrenuo se od stabla. "Zbilja se trebate maknuti izvan vidokruga", rekao je Gandleu.

Larry je teško odvratio pogled s masivnog brijesta, ali je uspio kimnuti i otići svojim putem.

28

Obukao sam crne traperice sa strukom prosječnog promjera kamionske gume. Preklopio sam dio koji je visio i stegnuo pojas. Crni dres White Soxa stajao mi je kao havajska suknjica. Crna šilterica – imala je neki logo koji nisam prepoznao – već je bila iznošena za mene. Tvrese mi je dao i naočale kakve voli Brutus.

Tvrese se zamalo nasmijao kad sam izišao iz kupaonice. "Dobro izgledaš, doktore."

"Mislim da je riječ koju tražiš mrak."

Zasmijuljio se i odmahnuo glavom. "Bijelci." Onda mu se lice uozbiljilo. Gurnuo je neke listove papira prema meni. Podigao sam ih. Na vrhu je pisalo "Posljednja volja i oporuka". Upitno sam ga pogledao.

"Htio sam popričat' s tobom o ovom", rekao je Tvrese.

"O svojoj oporuci."

"Imam još dve godine u planu."

"Kakvom planu?"

"Da se bavim ovim još dve godine, skupim dosta novca da maknem TJ-a odavde. Mislim da su mi šanse za uspjeh možda šezdeset-četrdeset."

"Kako misliš, uspjeh?"

Tvrese je upro pogled u mene. "Znaš."

Znao sam. Preživjeti, mislio je. "Kamo ćeš ići?"

Pružio mi je razglednicu. Na slici je bilo sunce, plava voda, palme. Razglednica je bila nabrana od previše diranja. "Dolje na Floridu", rekao je

blago pjevušeći. "Znam ovo mjesto. Mirno je. Ima bazen i dobre škole. Ni'ko se neće početi pitati otkud mi lova, kužiš?"

Pružio sam mu sliku natrag. "Ne razumijem kakve ja imam veze s tim."

"Ovo je", držao je sliku, "plan ako se dogodi šezdeset posto. Ono", pokazao je na oporuku, "ono je ako ispadne četrdeset."

Rekao sam mu da još uvijek ne razumijem.

"Otišao sam u centar prije šest mjeseci, kužiš. Našao otmjenog odvjetnika. Došlo me dva sata za nekoliko sati s njim. Zove se Joel Marcus. Ako umrem, moraš otići k njemu. Ti si izvršitelj moje oporuke. Imam zaključane neke papire. Tamo ti piše gdje je lova."

"Zašto ja?"

"Stalo ti je do mog sina."

"Što je s Latishom?"

Posprdno me pogledao. "Ona je žensko, doktore. Čim otegnem papke, tražit će si novi kurac, kužiš me? Vjerojatno će je opet na-pumpati. Možda se vrati na drogu." Ponovno je sjeo i prekrižio ruke. "Ne može se vjerovati ženama, doktore. To bi ti trebao znati."

"Ona je TJ-eva majka."

"Točno."

"Ona ga voli."

"Da, znam. AT ona je samo žena, kužiš? Daš joj tu količinu kesa, spiskat će je isti dan. Zato sam otvorio zaklade i takva sranja. Ti si izvršitelj. Ako ona hoće novac za TJ-a, ti trebaš odobriti. Ti i taj Joel Marcus."

Inače bih započeo raspravu da je to seksistički i da je on neander-talac, ali nije baš bilo najbolje vrijeme. Vrpeljio sam se na stolcu i gledao ga. Tvrese je možda imao dvadeset pet godina. Vidio sam toliko takvih kao on. Uvijek sam ih svodio na jedno, zamutio im lica u mračnu hrpu zla. "Tvrese?"

Pogledao me. "Otiđi odmah." Namrštio se.

"Uzmi novac koji imaš. Nađi posao na Floridi. Ja ću ti posuditi još ako trebaš. Ali uzmi svoju obitelj i idi odmah."

Odmahnuo je glavom.

"Tvrese?"

Ustao je. "Ajde, doktore. Najbolje da krenemo."

"Još uvijek ga tražimo."

Lance Fein je kiptio od bijesa, njegovo voštano lice samo što nije iscurilo. Dimonte je žvakao. Krinsky je pisao bilješke. Stone je popravljao hlače.

Carlson je bio rastresen, nagnut preko faksa koji je upravo stigao u auto.

"Što je s pucnjevima?" Lance Fein je ispalio.

Uniformirani policajac – agent Carlson nije se trudio saznati njegovo ime – slegnuo je ramenima. "Nitko ništa ne zna. Mislim da vjerojatno nisu povezani."

"Nisu povezani?" Fein je zakriještao. "Kakav si ti to nesposobni idiot, Benny? Trčali su po ulici i vikali o nekom bijelcu."

"Pa sad više nitko ništa ne zna."

"Pritisni ih", rekao je Fein. "Jako ih pritisni. Mislim, za ime Božje, kako do vraga ovakav tip uspije pobjeći?"

"Sredit ćemo ga."

Stone je potapšao Carlsona po ramenu. "Što je, Nick?"

Carlson se namrštiio na ispis. Nije govorio. Bio je uredan čovjek, do točke opsesivno-kompulzivnog. Prečesto je prao ruke. Cesto je zaključavao i otključavao vrata desetak puta prije nego što bi izišao iz kuće. I dalje je buljio jer nešto ovdje jednostavno nije štimalo.

"Nick?"

Carlson se okrenuo prema njemu. "Tridesetosmica koju smo našli u pretincu Sarah Goodhart?"

"Onom do koje nas je doveo ključ na tijelu?"

"Tako je."

"Što s tim?" pitao je Stone.

Carlson se samo mrštio. "Tu ima puno rupa."

"Rupa?"

"Za početak", nastavio je Carlson, "pretpostavljamo da je pretinac Sarah Goodhart bio od Elizabeth Beck, je li tako?"

"Tako je."

"Ali netko je plaćao račun za pretinac svake godine proteklih osam godina", Carlson je rekao. "Elizabeth Beck je mrtva. Mrtve žene ne plaćaju račune."

"Možda njezin otac. Mislim da zna više nego što kaže."

Carlsonu se to nije sviđalo. "A što je s onim prislušnim uređajima koje smo našli u Beckovoj kući? O čemu se tu radi?"

"Ne znam", odgovorio je Stone uz slijeganje ramenima. "Možda je još netko u odjelu također sumnjao na njega."

"Već bismo čuli dosad. A ovaj izvještaj o toj tridesetosmici koju smo našli u pretincu." Pokazao je prema njemu. "Jesi vidio što je poslao ADVO?"

"Ne."

"Bulletproof nije izbacio ništa, ali to ne iznenađuje s obzirom na to da podaci ionako ne sežu osam godina unatrag." Bulletproof, modul za analizu metaka kojim se koristi Ured za alkohol, duhan i vatreno oružje, upotrebljavao se za povezivanje podataka iz prošlih zločina s novootkrivenim oružjem. "Ali NCP je imao pogodak." NCP je značilo Nacionalni centar za praćenje. "Pogodi tko je zadnji registrirani vlasnik."

Dodao je Stoneu ispis. Stone ga je i pronašao. "Stephen Beck?" "Otac Davida Bečka." "On je umro, zar ne?" "Točno."

Stone mu je vratio papir. "Znači, njegov je sin vjerojatno naslijedio oružje", rekao je. "To je Beckov pištolj."

"Zašto bi ga onda njegova žena držala zaključanog u sigurnosnom pretincu s onim fotografijama?"

Stone je razmišljao minutu. "Možda se bojala da bi ga on upotrijebio protiv nje."

Carlson se još namrštitio. "Nešto nam izmiče."

"Gledaj, Nick, nemojmo ovo još dodatno komplicirati. Bečka smo dobro sredili za ubojstvo Rebecce Schaves. To će biti pravedno uhićenje. Ajmo jednostavno zaboraviti Elizabeth Beck, može?"

Carlson ga je pogledao. "Zaboraviti je?"

Stone je pročistio grlo i raširio ruke. "Suočimo se s tim. Srediti Bečka za Schavesicu, to će biti mačji kašalj. Ali za njegovu ženu – Isuse, taj je slučaj star osam godina. Imamo neke mrvice, dobro, ali nećemo ga uhvatiti na temelju toga. Prekasno je. Možda", slegnuo je ramenima predramatično, "možda je najbolje pustiti lava da spava."

"O čemu ti, do vruga pričaš?"

Stone je prišao bliže i dao Carlsonu znak da se nagne. "Neki ljudi u Birou bi radije da ne kopamo po svemu tome."

"Tko ne želi da kopamo što?"

"Nije bitno, Nick. Svi smo na istoj strani, zar ne? Ako otkrijemo da KillRov nije ubio Elizabeth Beck, samo diramo u osinje gnijezdo, zar ne? Njegov odvjetnik će vjerojatno tražiti novo suđenje–"

"Nikad mu nisu sudili za Elizabeth Beck."

"Ali otpisali smo je kao KillRovev ručni rad. Pobudilo bi sumnju, to je sve. Ovako je zgodnije."

"Ne želim zgodno", rekao je Carlson. "Želim istinu."

"Svi to želimo, Nick. Ali još više od toga želimo pravdu, zar ne? Beck će dobiti doživotnu kaznu za Rebeccu Schaves. KillRoy će ostati u zatvoru. Tako treba biti."

"Ima rupa, Tom."

"Stalno to govoriš, ali ja ih ne vidim. Ti si prvi došao s idejom da je Beck dobar izbor za ubojstvo svoje žene."

"Točno", rekao je Carlson. "Za ubojstvo svoje žene. Ne Rebecce Schaves."

"Ne razumijem što hoćeš reći." "Ubojstvo Schaves se ne uklapa."

"Zafrkavaš me? Još i učvršćuje sve. Schaves je znala nešto. Počeli smo se približavati. Beck ju je morao ušutkati."

Carlson se ponovno namrgodio.

"Što?" Nastavio je Stone. "Misliš da je Beckov jučerašnji posjet studiju – točno nakon što smo ga pritisnuli – bio samo slučajnost?"

"Ne", rekao je Carlson.

"Što onda, Nick? Zar ne vidiš? Ubojstvo Schayes krasno se uklapa."

"Malo previše krasno", rekao je Carlson. "Ah, ne počinji s tim sranjem."

"Da te pitam nešto, Tome. Koliko je dobro Beck isplanirao i izveo ubojstvo svoje žene?"

"Prokleta dobro."

"Točno. Ubio je sve svjedoke. Riješio se tijela. Da nije bilo kiše i medvjeda, ne bismo imali ništa. I prihvatimo to. Čak i s tim, još uvijek nemamo dovoljno da podignemo optužnicu, a kamoli da ga osudimo."

"Pa?"

"Pa zašto je Beck odjednom tako glup? Zna da smo mu za petama. Zna da će Rebeccin pomoćnik moći posvjedočiti da je vidio Rebeccu Schaves na dan ubojstva. Zašto bi onda bio toliko glup da drži pištolj u svojoj garaži? Zašto bi bio toliko glup da ostavi one rukavice u vlastitoj kanti za smeće?"

"Jednostavno", rekao je Stone. "Ovaj put se žurio. Sa ženom je imao dostatno vremena za planiranje."

"Jesi li vidio ovo?"

Pružio je Stoneu izvještaj o uhođenju.

"Beck je jutros posjetio patologa", rekao je Carlson. "Zašto?"

"Ne znam. Možda je htio znati ima li što inkriminirajuće u dosjeu s autopsije."

Carlson se ponovno namrštitio. Ruke su mu čeznule za još jednim pranjem.

"Nešto nam izmiče, Tom."

"Ne vidim što, ali hej, kako god, ionako ga moramo privesti. A onda to možemo riješiti, dobro?"

Stone je krenuo prema Feinu. Carlson je pustio da se sumnje slegnu. Ponovno se sjetio Beckova posjeta uredu patologa. Izvadio je mobitel, obrisao ga rupčićem i pritisnuo znamenke. Kad se glas javio, rekao je: "Dajte mi patologa okruga Sussex."

29

U stara vremena – prije deset godina barem – imala je prijatelje koji su živjeli u hotelu Chelsea u Zapadnoj 23. ulici. Hotel je bio ispunjen napola turistima, a napola stalnim gostima, sve samim ekscentricima: umjetnici, pisci, studenti, ovisnici o metadonu svih vrsta i uvjerenja. Crni nokti, gotički obojena bijela lica, krvavo crven ruž, potpuno ravna kosa – sve u danima prije nego što je to postalo main-stream.

Malo se promijenilo. Bilo je to dobro mjesto da se ostane anonimnan.

Nakon što je kupila krišku pizze prekoputa ulice, uzela je sobu i još nijedanput nije izašla. New York. Nekad je ovaj grad zvala domom, ali ovo joj je tek drugi posjet u osam godina.

Nedostajao joj je.

Izvrježbanim pokretom, uvukla je kosu pod periku. Današnja boja bit će plava s tamnim izrastom. Stavila je naočale s tankim metalnim okvirom i ugurala umetke u usta. Mijenjali su joj izgled lica.

Ruke su joj drhtale.

Dvije avionske karte stajale su na kuhinjskom stolu. Večeras će uhvatiti let British Airwaysa broj 174 s JFK-a za londonsku zračnu luku Heathrow, gdje će ih čekati njezina veza s novim identitetima.

Onda će uhvatiti vlak za Gatwick i otići popodnevnim letom za Nairobi u Keniji. Džip će ih odvesti blizu podnožja planine Meru u Tanzaniji i uslijedit će trodnevno hodanje.

Jednom kad tamo stignu – na jedno od malobrojnih mjesta na ovom planetu bez radija, televizije, struje – bit će slobodni.

Imena na kartama bila su Lisa Sherman. I David Beck.

Još je malo popravila periku i promatrala svoj odraz. Zamutilo joj se u očima i na trenutak je bila opet na jezeru. Nada joj se probudila u prsima i jednom za promjenu nije učinila ništa da je zatomi. Uspjela se nasmiješiti i okrenula se.

Otišla je dizalom do predvorja i skrenula desno u 23. ulicu.

Odavde se moglo fino prošetati do parka na Washingtonovu trgu.

Tvrese i Brutus su me izbacili na uglu Zapadne 4. i Ulice Lafa-yette, otprilike četiri ulice istočno od parka. Dovoljno dobro sam poznao područje. Elizabeth i Rebecca dijelile su stan na Washing-tonovu trgu, osjećajući se tako divno avangardno u svojoj rupi u West Villageu – fotografkinja i socijalno angažirana odvjetnica, žudile su za boemštinom dok su se družile s nadobudnim kolegama iz predgrađa i revolucionarima iza kojih su stajale obiteljske zaklade. Iskreno, nikad nisam padao na to, ali to je u redu.

Pohađao sam medicinski fakultet na Columbiji u to vrijeme i zapravo živio u centru u Aveniji Haven blizu bolnice sada poznate pod imenom New York-Presbyterian. Ali, naravno, provodio sam puno vremena ovdje dolje.

To su bile dobre godine. Pola sata do susreta.

Išao sam niz Zapadnu 4. ulicu kraj Tovver Recordsa i zašao u područje grada gusto zaposjednuto Sveučilištem New York. Sveučilište je htjelo da to znate. Označavali su svoj teritorij posvuda postavljajući ljubičaste zastavice sa svojim logom. Ružna kao vrag, ova drečava ljubičasta namjerila se na diskretnu ciglu Greenwich Villagea. Vrlo posesivno i okupatorski također, mislio sam, za tako liberalnu enklavu. Ali eto.

Srce mi je lupalo u grudima kao da se želi osloboditi.

Hoće li već biti tamo? Nisam trčao.

Bio sam miran i pokušao odvratiti misli od onog što će donijeti idućih otprilike sat vremena. Ozljede koje sam zadobio u nedavnim okršajima bile su u onom stanju između opekline i svrbeža. Ugledao sam svoj odraz u

prozoru zgrade i nisam mogao ne primijetiti da izgledam krajnje smiješno u svom posuđenom ruhu. Yo.

Hlače su mi stalno klizile. Podizao sam ih jednom rukom i pokušavao držati korak.

Elizabeth bi mogla biti u parku.

Sada sam mogao vidjeti trg. Jugoistočni dio bio je samo ulicu odavde. Kao da je bilo šuštanja u zraku, možda početak oluje, ali to se vjerojatno samo moja mašta zahuktavala. Hodao sam pognute glave. Je li mi slika već dospjela na televiziju? Jesu li voditelji već prekinuli program zbog priopćenja o oprezu. Sumnjao sam. Ali pogled mi je svejedno ostao prikovan na pločnik.

Ubrzao sam korak. Trg Washington mi je uvijek bio prenaporan tijekom ljetnih mjeseci. Previše se trudio – previše događaja na malčice preočajnički način. Pozerska subkultura, tako sam to zvao. Moje omiljeno mjesto bila je velika gomila ljudi kraj betonskih stolova za igre. Katkad sam tamo igrao šah. Bio sam prilično dobar, ali u ovom parku šah je bio moćan izjednačitelj. Bogati, siromašni, bijeli, crni, beskućnici, podstanari, stanari otmjenih nebodera, kao i stanari državnih stanova – svi združeni u skladu iznad drevnih crnih i bijelih figura. Najbolji igrač kojeg sam ikad vidio ovdje bio je crnac koji je provodio većinu svojih predgiulianijevskih popodneva gnja–veći vozače za sitniš svojom spužvicom za pranje stakla.

Još nije bilo Elizabeth. Sjeo sam na klupu. Još petnaest minuta.

Napetost u mojim prsima učeterostručila se. U cijelom svom životu nisam se još ovako bojao. Razmišljao sam o Shauninoj tehnološkoj demonstraciji. Varka? Ponovno sam se zapitao. Što ako je sve ovo bila varka? Što ako je Elizabeth doista mrtva? Što ću onda?

Beskorisna nagađanja, rekao sam si. Trošenje energije.

Morala je biti živa. Nije bilo drugog izbora. Naslonio sam se i čekao.

"On je tu", Eric Wu je rekao u mobitel.

Larry Gandle je pogledao van kroz zatamnjeno staklo kombija. David Beck je zbilja bio gdje je trebao biti, odjeven poput ulične propalice. Lice mu je bilo prekriveno ogrebotinama i cvatućim masnicama.

Gandle je odmahnuo glavom. "Kako li je samo to izveo, do vraga?"

"Pa," rekao je Eric Wu tim svojim pjevnim glasom, "uvijek ga možemo pitati."

"Ovo mora teći glatko, Eric."

"Dakako."

"Jesu li svi na svojim mjestima?"

"Naravno."

Gandle je pogledao na svoj sat. "Ona bi trebala stići svaki čas."

Smješten između ulica Sullivan i Thompson, najupadljivija građevina na Washingtonovu trgu bio je visoki neboder od isprane smeđe cigle na južnoj strani parka. Većina je mislila da je neboder još uvijek dio memorijalne crkve

Judson. Ali nije. Zadnja dva desetljeća u neboderu su bile studentske sobe i uredi Sveučilišta New York. Vrh nebodera bio je dostupan svakomu tko je izgledao kao da zna kamo ide.

Odavde je mogla vidjeti cijeli park. A kad je i vidjela, počela je plakati.

Beck je došao. Bio je užasno čudno prerušen, međutim, e-mail ga je upozorio da će ga možda slijediti. Mogla ga je vidjeti kako sjedi na klupi, sam, čeka, a desna noga mu se sva tresla. Uvijek se tako tresla kad je bio nervozan.

"Ah, Beck..."

Mogla je čuti bol, gorku agoniju u svom vlastitom glasu. I dalje je buljila u njega.

Što je to učinila?

Tako glupo.

Prisilila se da se okrene. Noge su popustile i spuštala se leđima uza zid dok nije došla do poda. Beck je došao po nju.

Ali došli su i oni.

Bila je sigurna u to. Uočila ih je trojicu, najmanje. Vjerojatno više. Također je uočila kombi B&Tboje. Nazvala je broj s natpisa na kombiju, ali nije bio ukopčan. Provjerila je u imeniku. Nisu postojale B&T boje.

Pronašli su ih. Unatoč svim njezinim mjerama opreza, bili su ovdje.

Zatvorila je oči. Glupo. Tako glupo. Misliti da može ovo izvesti. Kako je mogla dopustiti da se to dogodi? Čežnja je pomutila njezino rasuđivanje. Znala je to sad. Nekako se zavarala vjerovanjem da može pretvoriti razornu katastrofu – otkriće onih dvaju tijela kraj jezera – u neku vrstu božanskog dara s neba.

Glupo.

Digla se i riskirala još jedan pogled na Bečka. Srce joj je potonulo kao kamen u bunar. Izgledao je tako sam tamo dolje, tako malen i krhak i bespomoćan. Je li se Beck priviknuo na njezinu smrt? Vjerojatno. Je li prebrodio ono što se dogodilo i izgradio si život? Opet vjerojatno. Je li se oporavio od udarca samo zato da bi ga njezina glupost opet tresnula po glavi?

Definitivno. Suze su se vratile.

Izvadila je dvije avionske karte. Priprema. To je uvijek bio ključ njezina preživljavanja. Pripremiti se za svaku mogućnost. Zato je isplanirala sastanak ovdje, u javnom parku koji je tako dobro poznavala, gdje će imati tu prednost. To si nije priznala, ali znala je da ova mogućnost – ne, ova vjerojatnost – postoji.

Bilo je gotovo.

Prilika je propuštena, ako je uopće i postojala.

Vrijeme je da krene. Sama. I ovaj put zauvijek.

Pitala se kako će reagirati kad se ne pojavi. Hoće li nastaviti pretraživati računalo tražeći e-mail koji nikada neće stići? Hoće li pretraživati lica

stranaca i zamišljati da je vidio njezino? Hoće li jednostavno zaboraviti i krenuti dalje – i, kad je stvarno posegnula u dubinu za svojim pravim osjećajima, je li to uopće htjela?

Nema veze. Prvo je preživljavanje. Barem njegovo. Ona nije imala izbora. Morala je ići.

Uz velik trud odvratila je pogled i požurila se niz stube. Postojao je stražnji izlaz koji je vodio van na Zapadnu 3. ulicu, tako da uopće nikad nije ni trebala ući u park. Gurnula je teška metalna vrata i izišla. U Ulici Sullivan našla je taksi na uglu Bleeckera.

Naslonila se i zatvorila oči. "Kamo?" pitao je vozač. "Zračna luka JFK", rekla je.

30

Previše je vremena prošlo.

Ostao sam na klupi i čekao. U daljini sam mogao vidjeti glasoviti slavluk u parku. Navodno ga je "dizajnirao" Stanford White, slavni arhitekt s prijelaza stoljeća koji je ubio čovjeka u napadu ljubomore zbog petnaestogodišnje djevojčice. To mi nije bilo jasno. Kako možeš dizajnirati nešto što je replika tuđeg djela? Činjenica da je slavluk na Washingtonovu trgu izravna kopija Slavoluka pobjede u Parizu nije bila tajna. Njujorčani su se uzbuđivali oko nečeg što je zapravo bilo kopija. Nisam imao pojma zašto.

Više niste mogli dotaknuti slavluk. Žičana ograda, pomalo nalik na one koje sam upravo vidio u Južnom Bronxu, okruživala ga je tako da obeshrabri "umjetnike grafita". Park se furao na ograde. Gotovo su sve travnate površine bile okružene labavom ogradom –podvostručenom na većini mjesta.

Gdje je?

Golubi su se gegali na onaj nadmeni način svojstven političarima. Mnogi su se sjatili prema meni. Ključali su moje tenisice i onda pogledali prema gore kao da su razočarani jer nisu jestive.

"Ty obično sjedi ovdje."

Glas je dopro od nekog beskućnika koji je imao kapu s malim propelerom na vrhu i uši poput Spocka. Sjeo je prekoputa mene.

"A", rekao sam.

"Ty ih hrani. Vole Tya."

"A", rekao sam opet.

"Zato su tako navalili na tebe. Nije da te vole ili nešto. Misle da si možda Ty. Ili Tyeov prijatelj."

"A-ha."

Pogledao sam na sat. Sjedio sam ovdje već dobrih dva sata. Neće doći. Nešto je pošlo po zlu. Opet sam se zapitao je li sve bilo varka, ali brzo sam je

otklonio. Bolje nastaviti misliti da su poruke bile od Elizabeth. Ako je sve varka, pa dobro, saznat ću to na kraju.

Bez obzira na sve, volim te...

Tako je pisalo u poruci. Bez obzira na sve. Kao da bi nešto moglo poći po zlu. Kao da bi se nešto moglo dogoditi. Kao da bih jednostavno trebao zaboraviti i krenuti dalje.

K vragu i to.

Osjećao sam se čudno. Da, bio sam slomljen. Policija me gonila. Bio sam iscrpljen i pretučen i blizu granice ludila. A opet sam se osjećao jače nego godinama. Nisam znao zašto. Ali znao sam da neću odustati. Samo je Elizabeth znala sve one stvari – vrijeme za pusu, ženu–šišmiša, teen seks pudlice. Dakle, Elizabeth je bila ta koja je poslala e–mailove. Ili netko tko ju je tjerao da ih pošalje. U oba slučaja, bila je živa. Morao sam ići za tim. Nije bilo drugoga puta.

Dakle, što dalje?

Izvadio sam svoj novi mobitel. Trljao sam bradu minutu, a onda dobio ideju. Utipkao sam znamenke. Čovjek koji je sjedio prekoputa – čitao je tu novine jako dugo – krišom me pogledao. To mi se nije sviđalo. Bolje spriječiti nego liječiti. Ustao sam i udaljio se da me ne može čuti.

Shauna se javila na telefon. "Halo?" "Telefon starog Teddyja", rekao sam. "Beck? Što k vragu–?" "Tri minute."

Prekinuo sam. Pretpostavljao sam da će Shaunin i Lindin telefon biti prisluškivan. Policija će moći čuti svaku riječ koju kažemo. Ali jedan kat ispod njih živio je stari udovac po imenu Theodore Malone. Shauna i Linda bi svratile k njemu tu i tamo. Imale su ključ od njegova stana. Zvat ću tamo. FBI–evci ili policajci, ili tko već, neće prisluškivati taj telefon. Bar ne na vrijeme.

Nazvao sam broj.

Shauna je bila bez daha. "Halo?"

"Trebam tvoju pomoć."

"Imaš li ti pojma što se događa?"

"Pretpostavljam da je u tijeku masovna potjera za mnom." I dalje sam bio začuđujuće miran – tako sam barem djelovao, pretpostavljam.

"Beck, moraš se predati."

"Nisam nikoga ubio."

"Znam to, ali ako ostaneš vani–"

"Hoćeš li mi pomoći ili ne?" prekinuo sam.

"Reci", rekla je.

"Jesu li već odredili vrijeme ubojstva?"

"Oko ponoći. Vrijeme im je malo nategnuto, ali pretpostavljaju da si krenuo čim sam ja otišla."

"Dobro", rekao sam. "Trebaš mi nešto napraviti."

"Može."

"Za početak, trebaš otići po Chloe."

"Tvog psa?"

"Da."

"Zašto?"

"Kao prvo", rekao sam, "treba je prošetati."

Eric Wu je razgovarao na mobitel. "Telefonira, ali moj čovjek mu se ne može dovoljno približiti."

"Je li prokužio tvog tipa?"

"Moguće."

"Možda onda otkazuje sastanak."

Wu nije odgovorio. Gledao je kako doktor Beck sprema svoj mobitel u džep i kreće kroz park.

"Imamo problem", rekao je Wu.

"Što?"

"Čini se da napušta park."

Na drugom kraju linije bila je tišina. Wu je čekao.

"Već smo ga prije izgubili", rekao je Gandle.

Wu nije odgovorio.

"Ne smijemo riskirati, Eric. Zgrabi ga. Zgrabi ga sad, otkrij što zna i završi s tim."

Eric je kimnuo u smjeru kombija. Počeo je hodati prema Bečku. "Sređeno."

Prolazio sam kraj Garibaldijeva kipa koji izvlači mač. Začudo, imao sam određite na umu. Ništa od posjeta KillRovu, to zasad otpada. Ali P. F. iz Elizabethina rokovnika, odnosno Peter Flannery, sudski progonitelj liječnika, bio je druga stvar. Još uvijek mogu stići do njegova ureda na razgovor. Nisam imao pojma što ću saznati. Ali poduzimat ću nešto. To je početak.

S desne strane smjestilo se igralište, ali bilo je manje od desetero djece na njemu. Na lijevoj strani, "Georgeov pseći park", proslavljeni pseći poligon, bio je dupkom pun pasa s rupcima oko vrata i njihovih roditeljskih alternativa. Na pozornici parka dva su muškarca žonglirala. Prošao sam kraj grupe studenata koji su u pončima sjedili u polukrugu. Izblajhni Azijac građen kao trokrilni ormar šuljao mi se zdesna. Bacio sam pogled iza sebe. Čovjek koji je čitao novine je nestao.

Čudio sam se tomu.

Bio je tamo gotovo cijelo vrijeme kad i ja. Sada, nakon nekoliko sati, odlučio je otići u isto vrijeme kad i ja. Slučajnost? Vjerojatno.

Slijedit će te...

Tako je pisalo u e-mailu. Nije pisalo možda. Činilo se, sad kad gledam unatrag, prilično sigurno. Nastavio sam hodati i još malo mislio o tome.

Nema šanse. Najbolja uhoda na svijetu ne bi mi ušla u trag nakon onog što sam danas prošao.

Tip s novinama nije me mogao slijediti. Barem to nisam mogao zamisliti.

Jesu li mogli presresti e-mail?

Nije mi bilo jasno kako. Izbrisao sam ga. Nikad nije bio na mom privatnom kompjuteru.

Prešao sam zapadnu stranu Washingtonova trga. Kad sam došao na pločnik, osjetio sam ruku na ramenu. Isprva nježno. Kao da mi se došuljao stari prijatelj. Okrenuo sam se i imao dovoljno vremena vidjeti da je to onaj Azijac s izblajhanom kosom.

Onda mi je stisnuo rame.

31

Prsti su mu uronili u udubinu zgloba kao oštrice koplja.

Bol – paralizirajuća bol – ošinula mi je lijevu stranu tijela. Noge su me izdale. Pokušao sam vrisnuti ili boriti se, ali nisam se mogao pomaknuti. Bijeli kombi skrenuo je k nama. Otvorila su se bočna vrata. Azijac je premjestio ruku na moj vrat. Pritiskao mi je osjetljive točke s obje strane i počeo sam prevrtati očima. Drugom rukom igrao se mojom kralježnicom pa sam se prignuo. Osjetio sam kako se lomim.

Gurnuo me prema kombiju. Ruke su provirile iz unutrašnjosti stražnjeg dijela i povukle me unutra. Pao sam na hladan metalni pod. Nije bilo sjedala. Vrata su se zatvorila. Kombi se vratio u promet.

Cijela epizoda – otkad me dotakla ruka do trenutka kad je kombi krenuo – trajala je možda pet sekundi.

Glock, pomislio sam.

Pokušao sam ga dosegnuti, ali netko mi je skočio za leđa. Prikliještio mi je ruke. Začuo sam škljocaj i desna ruka mi je lisicom pričvršćena za pod. Preokrenuli su me, gotovo mi iščašivši rame. Dvojica. Sad sam ih mogao vidjeti. Dva muškarca, oba bijelci, u dobi od tridesetak godina. Jasno sam ih mogao vidjeti. Prejasno. Mogao sam ih identificirati. Morali su to znati.

Ovo nije bilo dobro.

Vezali su mi i drugu ruku pa sam ležao raširenih ruku i nogu na podu. Onda su mi sjeli na noge. Sad sam bio prikovan i posve nemoćan.

"Što hoćete?"

Nitko nije odgovorio. Kombi je na brzinu stao iza ugla. Nabijeni Azijac uvukao se i kombi je ponovno krenuo. Sagnuo se i piljio u mene s, činilo se, blagom radoznalošću.

"Zašto si bio u parku?" pitao me.

Njegov glas me zbunio. Očekivao sam nekakvo rezanje ili prijetnje, ali njegov ton bio je nježan, visok i jezivo djetinjast.

"Tko ste vi?"

Zabio je šaku u moj trbuh. Udario me tako jako da sam bio siguran da su mu šake ostrugale pod kombija. Pokušao sam se saviti ili sklupčati, ali bilo je nemoguće zbog lisica i tipova koji su mi sjedili na nogama. Zraka. Samo sam htio zraka. Mislio sam da bih mogao povraćati.

Slijedit će te...

Sav taj oprez – nepotpisani e-mailovi, šifre, upozorenja – sad je sve imalo smisla. Elizabeth se bojala. Još nisam imao sve odgovore –vraga, jedva da sam išta imao – ali napokon sam shvatio da su njezine tajnovite poruke posljedica straha. Straha da je ne pronađu.

Daje ne pronađu ovi momci.

Gušio sam se. Svaka stanica u mom tijelu žudjela je za kisikom. Napokon, Azijat je kimnuo drugoj dvojici. Digli su se s mojih nogu. Trznuo sam koljenima prema prsima. Pokušao sam udahnuti zraka, bacajući se kao epileptičar. Nakon nekog vremena ponovno sam normalno disao. Azijat je polako kleknuo bliže meni. Netremice sam ga gledao u oči. Ili sam barem pokušavao. To nije bilo kao gledati u oči drugog ljudskog bića ili čak životinje. Ove oči bile su oči nečeg neživog. Da ste mogli pogledati ormaru u oči, to bi ovako izgledalo.

Ali nisam trepnuo.

I on je bio mlad, moj otimač – ne više od dvadeset, najviše dvadeset pet. Uhvatio me za unutarnju stranu ruke, točno iznad lakta. "Zašto si bio u parku?" ponovno je pitao na svoj monotoni način.

"Volim park", rekao sam.

Jako je pritisnuo. Samo s dva prsta. Zadahtao sam. Prsti su se probijali kroz moje meso do snopa živaca. Oči su mi iskočile. Nisam poznavao ovakvu bol. Sve se ugasilu. Njihao sam se kao umiruća riba na kraju udice. Pokušao sam udarati nogama, ali bile su kao gumice. Nisam mogao disati.

Nije puštao.

Stalno sam očekivao da će me pustiti ili malo olabaviti stisak. Nije. Počeo sam tiho cviljeti. Ali on je nastavio, s izrazom dosade na licu.

Kombi je i dalje vozio. Pokušao sam nadvladati bol, raščlaniti je na intervale ili nešto. Ali nije djelovalo. Trebao sam odahnuti. Samo na sekundu. Trebalo mi je da me pusti. Ali i dalje je bio poput stijene. Samo je zurio u mene onim praznim očima. Stvarao mi se pritisak u glavi. Nisam mogao govoriti – čak i da sam mu htio reći ono što je želio znati, grlo mi se osušilo. I on je to znao. Pobjeći od boli. To je sve na što sam mogao misliti. Kako pobjeći od boli? Činilo mi se da se cijelo moje biće skupilo i stopilo u taj sklop živaca u ruci. Osjećao sam kao da mi tijelo gori, a pritisak u lubanji raste.

Nekoliko sekundi prije nego što bi mi eksplodirala glava, iznenada me pustio. Ponovno sam zadahtao, ovaj put od olakšanja. Ali bilo je kratkotrajno. Njegova ruka odgmizala je do donjeg dijela mog trbuha i stala je.

"Zašto si bio u parku?"

Pokušao sam misliti, smisliti dobru laž. Ali nije mi dao vremena. Pričepio je duboko i bol se vratila, nekako gora nego prije. Njegov prst probijao mi je jetru kao bajuneta. Počeo sam se ritati. Usta su mi ispustila tih vrisak.

Trgnuo sam glavom naprijed i natrag. I u tom trenu ugledao sam vozačev zatiljak. Kombi je stao, vjerojatno na semaforu. Vozač je gledao ravno pred sebe – na cestu, pretpostavljam. A onda se sve odigralo jako brzo.

Vidio sam kako se vozačeva glava okreće prema prozoru kao da je začuo nešto. Ali zakasnio je. Nešto ga je pogodilo u sljepoočnicu. Srušio se kao umjetna patka u streljani. Prednja vrata kombija otvorila su se.

"Ruke gore!"

Pojavili su se pištolji. Dva. Ciljajući prema otraga. Azijat me pustio. Ljosnuo sam unatrag, nesposoban da se pomaknem.

Iza pištolja sam ugledao dva poznata lica i gotovo sam zaplakao od sreće.

Tyrese i Brutus.

Jedan od bijelaca se pomaknuo. Tvrese je ležerno zapucao. Čovjekova prsa su se razletjela. Srušio se s otvorenim očima. Mrtav. Nije bilo sumnje u to. Naprijed je vozač zastenjao, počevši dolaziti k sebi. Brutus ga je snažno opalio laktom u lice. Vozač je ponovno utihnuo.

Drugi bijelac je držao ruke u zraku. Moj azijski mučitelj uopće nije mijenjao izraz lica. Promatrao je kao iz daljine i nije dignuo ni spustio ruke. Brutus je sjeo na mjesto vozača i ubacio u brzinu. Tvrese je držao pištolj uperen ravno u Azijca.

"Oslobodi ga", rekao je Tvrese.

Bijeli tip je pogledao Azijta. Azijat je kimnuo u znak odobravanja. Bijeli tip me oslobodio. Pokušao sam ustati. Osjećao sam se kao da se u meni nešto zdrobilo a krhotine mi se zabijaju u tkivo.

"Jesi O. K.?" pitao je Tvrese. Uspio sam kimnuti. "Hoćeš da ih koknem?"

Okrenuo sam se prema bijelcu koji je još uvijek disao. "Tko vas je unajmio?"

Bijelac je kliznuo pogledom prema mladom Azijcu. Ja sam učinio isto.

"Tko vas je unajmio?" pitao sam ga.

Azijat se konačno nasmiješio, ali to mu nije promijenilo oči. A onda se sve, još jednom, odigralo prebrzo.

Uopće nisam vidio kad mu je ruka poletjela, jedino što pamtim jest da me Azijat drži za vrat. Bez imalo muke bacio me na Tvresea. Stvarno sam uzletio, mlatio sam nogama kao da bi me to moglo usporiti. Tvrese me vidio, ali nije se mogao izmaknuti. Pao sam na njega. Pokušao sam se brzo otkotrljati, ali dok smo se sredili, Azijat je pobjegao kroz bočna vrata kombija.

Nestao je.

"Jebeni Bruce Lee na steroidima", rekao je Tyrese. Kimnuo sam.

Vozač se opet uskomešao. Brutus je pripremio šaku, ali Tyrese ga je odvratio.

"Ova dvojica kurac znaju", rekao mi je.

"Znam."

"Možemo ih ubiti ili pustiti." Kao da je bilo svejedno što, pismo ili glava.

"Pusti ih", rekao sam.

Brutus je našao mirnu ulicu, vjerojatno negdje u Bronxu, nisam siguran. Bijeli tip koji je još uvijek disao izišao je sam. Brutus je vozača i mrtvog tipa iskrcao kao staro smeće. Ponovno smo krenuli. Nekoliko minuta nitko nije progovorio.

Tyrese je stavio ruke iza vrata i naslonio se. "Dobro da smo se motali u blizini, ha, doktore?"

Kimnuo sam i pomislio da bi to mogao biti eufemizam tisućljeća.

32

Stari dosjei s autopsija bili su pohranjeni u skladištu u Lavtonu, u New Jerseyju, nedaleko od granice s Pennsylvanijom. Specijalni agent Nick Carlson stigao je sam. Nije baš volio skladišta. Ježio se od njih. Otvorena dvadeset četiri sata na dan, bez čuvara, tek sigurnosna kamera na ulazu... sam Bog zna što se krije pod lokotom u tim betonskim kućama. Carlson je znao da su mnoga natrpana drogom, novcem i krijumčarenom robom svih vrsta. To ga nije osobito uznemiravalo. Ali sjetio se kad je prije nekoliko godina otet jedan direktor naftne tvrtke i zatvoren u sanduk u nekom skladištu. Direktor se ugušio. Carlson je bio tamo kad su ga našli. Od tada je zamišljao i žive ljude ovdje, upravo sada, neobjašnjivo nestale, samo nekoliko metara od njega, zavezane u mraku, kako se naprežu začepjenih usta.

Ljudi često primjećuju da ovaj svijet ide k vragu. Nemaju pojma.

Timothy Harper, okružni patolog, izišao je iz prostorije nalik na garažu, držeći veliku omotnicu zavezanu konopcem. Dodao je Carlsonu dosje autopsije s imenom Elizabeth Beck.

"Morate se potpisati", rekao je Harper.

Carlson je potpisao formular.

"Beck vam nije rekao zašto ga želi vidjeti?" pitao je Carlson.

"Govorio je o tome kako je ožalošćeni suprug i nešto o pravu uvida, ali osim toga..." Harper je slegnuo ramenima.

"Je li vas pitao još što o slučaju?" "Ništa sumnjivo." "A nesumnjivo?"

Harper se zamislio na trenutak. "Pitao je sjećam li se tko je identificirao tijelo?"

"Jeste se sjetili?"

"Ne, isprva ne."

"Tko ju je identificirao?"

"Njezin otac. Onda me pitao koliko dugo je trajalo."

"Koliko dugo je trajalo što?"

"Identifikacija."

"Ne razumijem."

"Nisam ni ja, da budem iskren. Htio je znati je li ju otac odmah prepoznao ili je trebalo nekoliko minuta."

"Zašto bi to htio znati?" "Nemam pojma."

Carlson je pokušavao smjestiti to nekamo, ali ništa mu nije padalo na pamet.

"Što ste mu odgovorili?"

"Istinu, u stvari. Ne sjećam se. Pretpostavljam da je trajalo uobičajeno dugo inače bih bolje pamtio."

"Bilo što drugo?"

"Zapravo i ne", rekao je. "Gledajte, ako smo gotovi, čekaju me dva klinca koji su se Hondom Civic zabili u telefonski stup."

Carlson je stisnuo dosje u ruci. "Da", rekao je. "Gotovi smo. A ako vas budem trebao?"

"Bit ću u uredu."

PETER FLANNERY, ODVJETNIK, pisalo je izbljedjelim zlatnim slovima na staklu na vratima. Na staklu je bila rupa veličine šake. Netko ju je zakrpao sivom ljepljivom vrpcom. Vrpca je izgledala staro.

Držao sam šilt kape spušten nisko. Utroba me boljela nakon okršaja s nabijenim Azijatom. Čuli smo moje ime na radiostanici koja je obećavala cijeli svijet u zamjenu za dvadeset dvije minute. Službeno sam bio tražena osoba.

To je starom mozgu bilo teško probaviti. Bio sam u velikoj nevolji, a opet mi se sve činilo čudno udaljeno, kao da se događa nekome koga jedva poznajem. Ovoga tipa ovdje, mene, to nije previše zanimalo. Imao sam jedan jedini fokus: naći Elizabeth. Sve ostalo izgledalo je kao kulisa.

Tvrese je bio sa mnom. Pet-šest ljudi bilo je raštrkano po čekaonici. Dvoje je nosilo Šancove ovratnike. Jedan je imao pticu u krletki. Nisam imao pojma zašto. Nitko nas nije ni letimice pogledao, kao da su procijenili trud podizanja pogleda prema nama i mogući dobitak pa odlučili, hej, pa ne isplati se.

Tajnica je nosila groznu periku i gledala nas je kao da smo upravo ispali iz pseće stražnjice.

Zatražio sam da vidim Petera Flannervja.

"S klijentom je." Nije mljackala žvakom dok je govorila, ali bila je blizu.

Tvrese se tada uključio. Kao da izvodi mađioničarski trik, zamahnuo je smotuljkom gotovine debljim od moga zgloba. "Recite da mu nudimo predujam." A onda, cereći se, dodao: "Vama isto, ako odmah uđemo."

Dvije minute poslije, uvedeni smo u radnu sobu gospodina Flannervja. Ured je mirisao po dimu cigare i sredstvu za poliranje s mirisom limuna. Namještaj na sklapanje kakav možete naći u robnim kućama, bio je obojen u tamno, glumeći skupu hrastovinu ili mahagonij, djelujući jednako lažno poput perike na glavi Elvisova dvojnika. Nije bilo fakultetskih diploma po zidu, samo one foli-rantske gluposti koje ljudi objese da zadive lakovjerne. Imao je spomenicu članstva u Međunarodnoj udruzi enologa. Druga je kiće-no izvještavala da je bio na Pravnoj konferenciji na Long Islandu 1996. Vau. Bilo je od sunca izbljedjelih fotografija mlađeg Flannervja s ljudima za koje sam pretpostavljao da su ili slavne ličnosti ili lokalni političari, ali nisam nikoga prepoznao. Glavni ures ureda, fotografija četvorice golfera uokvirena poput drvene plakete zauzimala je počasno mjesto iza stola.

"Izvolite", rekao je Flannery mahnuvši rukom. "Sjednite, gospodo."

Sjeo sam. Tvrese je ostao stajati, prekrižio je ruke i naslonio se na zid.

"Pa", rekao je Flannery, razvlačeći riječ kao dobar zalogaj, "što mogu učiniti za vas?"

Peter Flannery imao je izgled ocvalog sportaša. Njegovi nekad zlatni uvojci prorijedili su se i nestajali. Imao je gipke crte lica. Nosio je trodijelno sintetičko odijelo – već dugo nisam vidio takvo – a prsluk je čak imao džepni sat na lancu od lažnoga zlata.

"Želim vas pitati nešto o jednom starom slučaju", rekao sam.

Oči su mu još uvijek bile mladenački ledeno plave i uperio ih je u mene. Na stolu sam opazio fotografiju Flannervja s debeljuškastom ženom i djevojčicom od možda četrnaest godina koja je definitivno bila u pubertetskim mukama. Svi su se smiješili, ali bilo je tu i nekakve ukočenosti, kao da se spremaju primiti udarac.

"Starom slučaju?" ponovio je.

"Moja vas je žena posjetila prije osam godina. Moram znati o čemu se radilo."

Flannery je bacio pogled na Tvresea. Tvrese je još uvijek imao prekrižene ruke i nije mu pokazao ništa više od naočala. "Ne razumijem. Je li to bila brakorazvodna parnica?"

"Ne", rekao sam.

"Onda...?" Podigao je ruke i slegnuo ramenima kao da želi reći 'Rado bih vam pomogao'. "Povjerljivost između odvjetnika i klijenta. Ne vidim kako vam mogu pomoći."

"Mislim da nije bila klijent."

"Zbunjujete me, gospodine—" Pričekao je da popunim prazninu.

"Beck", rekao sam. "I nije gospodin nego doktor."

Podbradak mu je omlitavio na spomen mog imena. Zapitao sam se je li možda čuo vijesti. Ali mislim da nije bila stvar u tome.

"Ime moje žene je Elizabeth." Flannery nije ništa rekao. "Sjećate je se, zar ne?" Ponovno je bacio pogled na Tvresea.

"Je li bila klijent, gospodine Flannery?"

Nakašljao se. "Ne", rekao je. "Ne, nije bila klijent."

"Ali sjećate se da ste je sreli?"

Flannery se promeškoltio na stolcu. "Da."

"O čemu ste razgovarali?"

"Prošlo je puno vremena, doktore Beck."

"Hoćete reći da se ne sjećate?"

Nije izravno odgovorio. "Vaša žena", rekao je. "Ubijena je, zar ne? Sjećam se da sam vidio nešto o tome na vijestima."

Pokušao sam ga vratiti na temu. "Zašto je došla ovamo, gospodine Flannery?"

"Ja sam odvjetnik", rekao je i nadio prsa. "Ali ne njezin."

"Ipak", rekao je, pokušavajući zadobiti nekakvu prednost, "Trebam naknadu za svoje vrijeme." Nakašljao se u ruku. "Spomenuli ste nešto o predujmu."

Pogledao sam preko ramena, ali Tvrese je već bio na potezu. Izvadio je smotuljak s novčanicama i prebirao ih. Bacio je tri stotke na stol, opako preko naočala odmjerio Flannervja i vratio se na svoje mjesto.

Flannery je pogledao novac, ali ga nije dirao. Skupio je prste i spojio dlanove. "A ako vam odbijem reći."

"Ne vidim zašto biste", rekao sam. "Vaš razgovor s njom ne spada pod povjerljivost, zar ne?"

"Ne govorim o tome", rekao je Flannery. Njegov pogled me probo, a on je oklijevao. "Jeste li voljeli svoju ženu, doktore Beck?"

"Jako."

"Jeste li se ponovno oženili?"

"Ne", rekao sam. A onda: "Kakve to veze ima i sa čim?"

Naslonio se natrag. "Otiđite", rekao je. "Uzмите svoj novac i otiđite."

"Ovo je važno, gospodine Flannery."

"Ne shvaćam zašto. Mrtva je osam godina. Njezin ubojica čeka smrtnu kaznu."

"Što mi se to bojite reći?"

Flannery nije odmah odgovorio. Tvrese se ponovno odlijepio od zida. Prišao je bliže stolu. Flannery ga je promatrao i iznenadio me umornim uzdahom. "Učinite mi uslugu", rekao je Tvreseu. "Prestanite s poziranjem, dobro? Branio sam luđake prema kojima izgledate kao Mary Poppins."

Tvrese je izgledao kao da bi mogao uzvratiti, ali to ne bi pomoglo. Obratio sam mu se. Pogledao me. Odmahnuo sam glavom. Tvrese se povukao. Flannery je grizao donju usnicu. Pustio sam ga. Mogao sam čekati.

"Ne želite znati", rekao mi je nakon nekog vremena.

"Da, želim."

"To vam ne može vratiti ženu."

"Možda može", rekao sam.

To mu je privuklo pažnju. Namrštio se, ali nešto u njemu se smekšalo.

"Molim vas", rekao sam.

Odgurnuo je stolac u stranu i zavalio se, zureći u rolete koje su požutjele i skorile se još tamo negdje u doba Watergatea. Prekrižio je ruke i naslonio ih na trbuh. Gledao sam kako se ruke dižu i spuštaju dok diše.

"Tada sam bio javni branitelj", počeo je. "Znate što je to?" "Branili ste siromašne", rekao sam.

"Tako nešto. Zakon kaže da imate pravo na odvjetnika ako si ga ne možete priuštiti. Ja sam bio taj kojeg dobijete kad ne možete."

Kimnuo sam, ali on je još uvijek gledao u rolete.

"Bilo kako bilo, dodijeljeno mi je jedno od najvažnijih suđenja za ubojstvo u državi."

Osjetio sam nešto hladno u želucu. "Čije ubojstvo?" "Brandona Scopea. Milijarderova sina. Sjećate se slučaja?"

Ukočio sam se, prestravljen. Jedva sam mogao disati. Nije ni čudo što mi se Flannervjevo ime učinilo poznato. Gotovo sam odmahnuo glavom, ne zato što se nisam sjećao slučaja, nego zato što sam htio da kaže bilo koje drugo ime.

Kako bih objasnio, dat čuvam novinski izvještaj: Brandon Scope, star trideset tri godine, opljačkan je i ubijen prije osam godina. Da, prije osam godina. Možda dva mjeseca prije Elizabethina ubojstva. Dvaput je ustrijeljen i ostavljen blizu gradilišta u Harlemu. Njegov novac je nestao. Svi su mediji trubili o tome. Pridavali su puno pažnje njegovu dobrotvornom radu. Pričali su kako je pomagao djeci s ulice, kako je radije radio sa siromašnima, nego vodio tatičino poslovno carstvo i takve priče. Bilo je to jedno od onih ubojstava koja su "šokirala naciju" i dovela do mnogih upiranja prstom i kršenja ruku. U spomen mladog Scopea osnovana je dobrotvorna zaklada. Vodi je moja sestra Linda. Ne biste vjerovali kakva dobra djela tamo radi.

"Sjećam se", rekao sam tiho. "Sjećate li se da je došlo do uhićenja?"

"Klinac s ulice" rekao sam. "Jedan od klinaca kojima je pomogao, zar ne?"

"Da. Uhitali su Helija Gonzaleza, tada je imao dvadeset dvije godine. Stanovnik Barker Housea u Harlemu. Imao je dosje dug kao životopis dobitnika nagrade za životno djelo. Oružana pljačka, palež, napad, pravo sunašće taj gospodin Gonzalez."

Usta su mi bila suha. "Nije li tužba konačno odbačena?" pitao sam.

"Da. Nisu zapravo puno imali. Njegovi otisci nađeni su na mjestu zločina, ali i mnogi drugi. Nađeno je Scopeove kose, čak i mrlja odgovarajuće krvi tamo

gdje je Gonzalez živio. Ali Scope je još prije bio u toj zgradi. Mogli smo lako tvrditi da su dokazi tako dospjeli tamo. Usprkos tomu, imali su dovoljno za uhićenje i murjaci su bili sigurni da će se još nešto pojaviti."

"I što se dogodilo?" pitao sam.

Flannery me još uvijek nije htio pogledati. To mi se nije sviđalo. Flannery je bio tip čovjeka koji je živio za svijet ulaštenih cipela i gledanja u oči. Znao sam taj tip. Nisam htio imati posla s njima, ali znao sam ih.

"Policija je znala točno vrijeme smrti", nastavio je. "Patolog je dobio dobro očitavanje temperature jetre. Scope je ubijen u jedanaest. Pola sata više ili manje, ali to je bilo to."

"Ne razumijem", rekao sam. "Kakve to veze ima s mojom ženom?"

Opet je spojio vrške prstiju. "Koliko znam, i vaša je žena radila sa siromašnima", rekao je. "U istom uredu kao i žrtva, zapravo."

Nisam znao kamo ovo vodi, ali znao sam da mi se neće svidjeti. Djelićak sekunde pitao sam se je li Flannery u pravu, jesam li stvarno htio čuti što ima reći, trebam li se jednostavno pokupiti sa stolca i zaboraviti sve. No rekao sam: "Pa?"

"To je plemenito", rekao je lagano kimnuvši glavom. "Raditi s ubogima."

"Drago mi je što to mislite."

"Zato sam isprva i krenuo na pravo. Pomoći siromašnima."

Zatomio sam bijes i malo se uspravio. "Možete li mi reći što moja žena ima s tim?"

"Ona ga je oslobodila."

"Koga?"

"Mog klijenta. Helija Gonzaleza. Vaša žena ga je oslobodila."

Narrištio sam se. "Kako?"

"Dala mu je alibi."

Srce mi je stalo. Kao i pluća. Gotovo sam se udario po prsima da unutarnji mehanizam ponovno proradi.

"Kako?" pitao sam. "Kako mu je dala alibi?"

Tupo sam kimnuo, ali on i dalje nije gledao. Ispustio sam jedno "da".

"Jednostavno", rekao je. "Ona i Helio bili su zajedno u to vrijeme."

Mozak mi je počeo mlatiti rukama, nošen valovima oceana, bez pojasa za spašavanje u blizini. "Nikad nisam vidio ništa o tome u novinama", rekao sam.

"Zataškalo se." "Zašto?"

"Kao prvo, na zahtjev vaše žene. A Ured okružnog tužitelja nije htio da javnost sazna za pogrešno uhićenje. Pa je sve obavljeno što je tiše moguće. Osim toga, bilo je, hm, problema sa svjedočenjem vaše žene."

"Kakvih problema?"

"Na početku je malo lagala."

Još mlataranja. Počinjem tonuti. "O čemu govorite?"

"Vaša je žena tvrdila da je u uredu davala Gonzalezu neke savjete oko zapošljavanja u vrijeme ubojstva. Nitko nije progutao tu priču."

"Zašto ne?"

Sumnjičavo je podigao obrvu. "Savjetovanje o zapošljavanju u jedanaest navečer?"

Tupo sam kimnuo.

"Tako da sam kao odvjetnik gospodina Gonzaleza podsjetio vašu ženu da će policija provjeriti njezin alibi. Naprimjer, da uredi imaju sigurnosne kamere i da postoje snimke s dolascima i odlascima. Tada je priznala istinu."

Zastao je.

"Nastavite", rekao sam. "Očito je, nije li?" "Recite mi svejedno."

Flannery je slegnuo ramenima. "Htjela je poštediti sebe – i vas, pretpostavljam – sramote. Zato je inzistirala na tajnovitosti. Bila je u Gonzalezovu stanu, doktore Beck. Spavali su zajedno dva mjeseca."

Nisam reagirao. Nitko nije ništa rekao. U daljini sam čuo kreš-tanje ptice.. Vjerojatno one u hodniku. Stao sam na noge. Tvrese se povukao korak unatrag.

"Hvala što ste me primili", rekao sam najmirnijim glasom koji ste ikad čuli.

Flannery je kimnuo roletama.

"Nije istina", rekao sam mu.

Nije odgovorio. No, nisam to ni očekivao.

33

Carlson je sjedio u autu. Kravata mu je još uvijek bila uredno svezana. Sako je skinuo i objesio o drvenu vješalicu koju je stavio na kukicu kod stražnjeg sjedala. Klima-uređaj radio je glasno i jako. Carlson je pročitao naslovnicu dosjea s autopsije: Elizabeth Beck, slučaj 94-87002. Prsti su mu počeli otpetljivati konopac. Korice su se otvorile. Carlson je izvukao sadržaj i raširio ga po suvozačkom sjedalu.

Što je doktor Beck htio vidjeti?

Stone mu je već ponudio očigledan odgovor: Beck je htio znati ima li nešto što bi ga moglo ugroziti. To se slagalo s njihovim ranijim teorijama, a, na kraju krajeva, Carlson je bio taj koji je prvi posumnjao u prihvaćeni scenarij ubojstva Elizabeth Beck. On je prvi počeo vjerovati da ubojstvo nije bilo onakvo kakvim se činilo – da je zapravo doktor David Beck, suprug, bio taj koji je isplanirao ubojstvo svoje žene.

Zašto je onda prestao vjerovati u to?

Pažljivo je preispitao rupe koje su sad zjapile u toj teoriji, no Stone je bio jednako uvjerljiv u njihovu krpanju. Svaki slučaj ima rupe. Carlson je to znao. Svaki slučaj ima nelogičnosti. Ako nema, deset prema jedan da vam je nešto promaklo.

I zašto se onda sad kolebao oko Beckove krivnje?

Možda zato što je slučaj postajao previše uredan, svi su se dokazi odjednom poredali i uklopili u njihovu teoriju. Ili su se njegove sumnje možda temeljile na nečem tako nepouzdanom kao što je "intuicija", iako Carlson nikada nije bio veliki obožavatelj tog aspekta istražiteljskog rada. Intuicija je često bila linija manjeg otpora, elegantna tehnika zamjene neoborivih dokaza i činjenica nečim puno neuhvatljivijim i nestalnijim. Najgori istražitelji koje je Carlson znao, pouzdavali su se u takozvanu intuiciju.

Podignuo je list s vrha. Opći podaci. Elizabeth Parker Beck. Njezina adresa, datum rođenja (imala je dvadeset pet godina kad je umrla), bjelkinja, visina metar i sedamdeset, težina četrdeset pet kilograma. Mršava. Vanjska analiza otkrila je da je mrtvačka ukočenost splasnula. Na koži je bilo žuljeva i izlučevina iz tjelesnih otvora. To je značilo da je vrijeme smrti nastupilo najmanje tri dana prije. Uzrok smrti bila je rana od uboda nožem u prsa. Smrt je nastupila zbog gubitka krvi i obilnog krvarenja desne aorte. Također je bilo posjekotina na dlanovima i prstima, teoretski zato što se pokušavala obraniti od napada nožem.

Carlson je izvadio notes i kemijsku olovku Mont Blanc. Zapisao je obrambene ubodne rane?!?! i onda to podcrtao nekoliko puta. Obrambene rane. To nije bio KillRovev stil. KillRov je mučio svoje žrtve. Svezao bi ih uzetom, napravio što god da je radio i kad im više nije bilo spasa ubio bi ih.

Zašto bi bilo rana od obrane od noža na njezinim rukama?

Carlson je nastavio čitati. Preletio je preko boje očiju i kose i onda, na polovici druge stranice, našao još nešto šokantno.

Elizabeth Beck žigosana je nakon smrti.

Carlson je pročitao ponovno. Izvadio je notes i upisao riječ nakon smrti. To se nije slagalo. KillRoy je uvijek žigosao žrtve dok su bile žive. Na suđenju se puno pričalo o tome kako je volio miris cvrčecjeg mesa, kako je uživao u vrištanju žrtava dok ih je žigosao.

Prvo, obrambene rane. Sada ovo. Nešto nije štimalo.

Carlson je skinuo naočale i zatvorio oči. Nered, pomislio je. Nered ga je uzrujavao. Rupe su se mogle očekivati, da, ali ove su se pretvarale u kratere. S jedne strane, autopsija je potvrdila njegovu pretpostavku da je ubojstvo Elizabeth Beck namješteno da izgleda kao KillRoyev rad. Ali sada, ako je to istina, teorija se raspadala s druge strane.

Pokušao je ići korak po korak. Prvo, zašto bi Beck bio tako nestrpljiv da vidi dosje? Na prvi pogled odgovor je sad bio očit. Svatko tko bi pažljivo

pregledao ove rezultate shvatio bi da postoji velika vjerojatnost da KillRov nije ubio Elizabeth Beck. No nije bilo bjelodano. Serijski ubojice, bez obzira na to što ste možda pročitali, nisu robovi navike. KillRov je mogao promijeniti svoj način djelovanja ili je htio malo raznolikosti. Ipak, na temelju ovoga što je Carlson pročitao, bilo je dovoljno da se čovjek duboko zamisli.

Ali sve ovo samo je molećivo upućivalo na veliko pitanje: Zašto tada nitko nije primijetio ove očite nelogičnosti?

Carlson je izlistao mogućnosti. KillRov nikad nije optužen za ubojstvo Elizabeth Beck. Razlozi su sada bili posve jasni. Možda su istražitelji slutili istinu. Možda su shvatili da se Elizabeth Beck ne uklapa, ali objavljivanje te činjenice samo bi pomoglo KillRovevoj obrani. Problem s hvatanjem serijskog ubojice je u tome što mrežu bacite tako široko da nešto mora iskliznuti van. Sve što obrana treba napraviti jest odvojiti jedan slučaj, pronaći mu proturječnosti s jednim od ubojstava i bum, ostali slučajevi ugroženi su zbog moguće asocijacije. Tako da se bez priznanja rijetko sudi za sva ubojstva zajedno. Ide se korak po korak. Istražitelji su vjerojatno, shvativši to, samo željeli ubojstvo Elizabeth Beck što prije pomesti pod tepih.

Ali i s tim scenarijem je bilo velikih problema.

Otac i ujak Elizabeth Beck – dva pripadnika policije – vidjeli su tijelo. Najvjerojatnije su vidjeli i ovaj izvještaj s autopsije. Ne bi li se začudili zbog nelogičnosti? Bi li pustili njezina ubojicu na slobodu samo da osiguraju presudu za KillRova? Carlson je sumnjao.

I što mu je preostalo?

Nastavio je čitati dosje i naletio je na još jedan zapanjujući podatak. Klima u autu sad ga je ozbiljno hladila, sve do kostiju. Carlson je otvorio prozor i izvadio ključ iz paljenja. Na vrhu lista je pisalo: Toksikološki izvještaj. Prema tim testovima, kokain i heroin pronađeni su u krvotoku Elizabeth Beck; štoviše, tragovi su pronađeni i u kosi i tkivu, što je značilo da ih je uživala više nego povremeno.

Je li se to uklapalo?

Razmišljao je o tome, kad mu je zazvonio mobitel. Javio se. "Carlson."

"Imamo nešto", rekao je Stone.

Carlson je spustio dosje. "Što?"

"Beck. Rezervirao je let za London s JFK-a. Polazi za dva sata."

"Stižem."

Tvrese mi je stavio ruku na rame dok smo hodali. "Kuje", rekao je po ne znam koji put. "Ne možeš im vjerovati."

Nisam se trudio odgovoriti.

Najprije me iznenadilo da Tvrese može tako brzo pronaći Helija Gonzaleza, ali ulična mreža razvijena je kao i svaka druga. Zatražite od brokera iz Morgan Stanleva da pronađe kolegu iz Goldman Sachsa i sve će biti sređeno

za koju minutu. Tražite li me da uputim pacijenta na više–manje bilo kojeg liječnika u državi, trebat će mi jedan telefonski poziv. Zašto bi ulični kriminalci bili drukčiji?

Helio je baš odgulio četverogodišnju kaznu na sjeveru države zbog oružane pljačke. Tako je i izgledao. Sunčane naočale, rubac oko glave, bijela majica ispod flannelske košulje zakopčane samo gornjim gumbom tako da je izgledala kao plašt ili šišmišja krila. Rukavi su bili zasukani, otkrivajući sirovu zatvorsku tetovažu urezanu na podlakticu i zatvorske mišiće. Zatvorski mišići mogu se prepoznati bez greške, glatki, gotovo mramorni za razliku od svojih napuhanijih parnjaka iz teretane.

Sjedili smo pred nekom zgradom negdje u Queensu. Ne mogu reći gdje točno. Latino ritam je odzvanjao, uvlačeći mi se u grudi. Crnokose žene lunjale su okolo u previše pripijenim topovima s tankim naramenicama. Tvrese mi je kimnuo. Okrenuo sam se prema Heliju. Samodopadno se smješkao. Obuhvatio sam pogledom cijelo pakiranje i samo mi je jedna riječ padala na pamet: ološ. Nedodirljivi, bezosjećajni ološ. Pogledate ga i znate da će i dalje pustošiti za sobom. Pitanje je samo kolika će biti šteta. Znao sam da ovakvo stajalište baš nije dobrohotno. Znao sam i da bi se, sudeći na prvi pogled, posve isto moglo reći za Tvresea. Nije važno. Elizabeth je mogla vjerovati u iskupljenje otvrdnulih na ulici ili moralno anesteziranih. Ja sam još uvijek radio na tome.

"Prije nekoliko godina bio si uhićen za ubojstvo Brandona Scopea", počeo sam. "Znam da si pušten i ne želim ti stvarati nikakve probleme. Ali moram znati istinu."

Helio je skinuo naočale. Bacio je pogled na Tvresea. "Doveo si mi murjaka?"

"Nisam murjak", rekao sam. "Ja sam muž Elizabeth Beck."

Htio sam reakciju. Nisam je dobio.

"Ona je žena koja ti je dala alibi."

"Znam tko je ona."

"Je li bila s tobom te noći?"

Helio se nije žurio. "Je", rekao je polako, smiješeći mi se žutim zubima. "Bila je sa mnom cijelu noć."

"Lažeš", rekao sam.

Helio je opet pogledao Tvresea. "Što je ovo, čovječe?"

"Moram znati istinu", rekao sam.

"Misliš da sam ubio onog Scopea?"

"Znam da nisi."

To ga je iznenadilo.

"Što se k vragu događa?" rekao je.

"Želim da mi nešto potvrdiš."

Helio je čekao.

"Jesi li bio s mojom ženom te noći, da ili ne?"

"Što hoćeš da kažem, čovječe?"

"Istinu."

"A ako je istina da je bila sa mnom cijelu noć?"

"To nije istina", rekao sam.

"Zašto si tako siguran?"

Tvrese se uključio. "Reci čovjeku što želi znati."

Helio se opet nije žurio. "Tako je kako je rekla. Jesam je, dobro? Žalim, čovječe, ali tako je bilo. Ševili smo se cijelu noć."

Pogledao sam Tvresea. "Ostavi nas same na trenutak, može?"

Tvrese je kimnuo. Ustao je i otišao do auta. Naslonio se navrata, prekriživši ruke, Brutus kraj njega. Vratio sam pogled na Helija.

"Gdje si prvi put upoznao moju ženu?"

"U centru."

"Pokušala ti je pomoći?"

Slegnuo je ramenima, ali nije me htio pogledati.

"Jesi li poznavao Brandona Scopea?"

Tračak nečega što bi mogao biti strah prešao mu je licem. "Odlazim, čovječe."

"Samo smo ti i ja, Helio."

"Želiš da odbacim svoj alibi?"

"Da."

"Zašto bih to napravio?"

"Zato što netko ubija sve povezane s onim što se dogodilo Brandonu Scopeu. Prošle noći prijateljica moje žene ubijena je u svom studiju. Danas su zgrabili mene, ali Tvrese se umiješao. Također žele ubiti moju ženu."

"Mislio sam da je već mrtva."

"Duga priča, Helio. Ali sve se vraća. Ako ne saznam što se stvarno dogodilo, svi ćemo završiti mrtvi."

Nisam znao je li to istina ili preuveličavanje. Nisam puno ni mario.

"Gdje si bio te noći?" navaljivao sam.

"S njom."

"Mogu dokazati da nisi", rekao sam.

"Što?"

"Moja je žena bila u Atlantic Cityju. Imam njezine stare troškovnike. Mogu dokazati. Mogu uništiti tvoj alibi u tren oka, Helio. I napravit ću to. Znam da nisi ubio Brandona Scopea. Ali pustit ću da te smaknu zbog toga ako mi ne kažeš istinu."

Blef. Veliki blef. Ali mogao sam vidjeti da sam ga dirnuo u živac.

"Reci mi istinu i ostaješ slobodan", rekao sam.

"Nisam ubio onog frajera, kunem se, čovječe."

"Znam to", ponovno sam rekao.

Razmislio je. "Ne znam zašto je to napravila, dobro?"

Kimnuo sam, nastojeći ga navesti da i dalje govori.

"Opljačkao sam kuću u Fort Leeju te noći. Tako da nisam imao alibi. Mislio sam da sam gotov. Ona mi je spasila guzicu."

"Jesi je pitao zašto?"

Odmahnuo je glavom. "Pristao sam na sve. Odvjetnik mi je rekao što je rekla. Podržao sam je. Iduće što znam, bio sam vani."

"Jesi li još ikad vidio moju ženu?"

"Ne." Pogledao me. "Kako si tako siguran da tvoja žena nije spavala sa mnom?" "Poznam svoju ženu."

Nasmiješio se. "Misliš da te nikad ne bi prevarila?" Nisam odgovorio.

Helio je ustao. "Reci Tvreseu da mi duguje." Nasmijuljio se, okrenuo se i otišao.

34

Bez prtljage. Kartu je kupila preko Interneta tako da se može čekirati elektronički, radije nego kod žive osobe. Čekala je na susjednom terminalu, pazeći na ekran s odlascima, čekajući poziv za ukrcavanje.

Sjedila je na plastičnom stolcu i gledala van na pistu. Na televizoru je treštalo CNN. "Slijede vijesti iz sporta." Opustila se. Prije pet godina provela je neko vrijeme u malom selu izvan Goe u Indiji. Iako prava rupetina, selo je imalo neku draž zbog stogodišnjeg jogija koji je živio tamo. Provela je dosta vremena s jogijem. Pokušao ju je naučiti tehnike meditacije, pranajama disanje, pročišćenje uma. Ali ništa od toga nije baš uspjelo. Bilo je trenutaka kad je umom mogla odlutati u tamu. No puno češće, kad god je odlutala nekamo, tamo je bio Beck.

Pitala se koji joj je idući potez. Zapravo i nije bilo izbora. Radilo se o preživljavanju. Preživljavanje je značilo bježanje. Izazvala je nered i sada ponovno bježi, puštajući druge da ga počiste. Ali koja je druga mogućnost postojala? Bili su joj na tragu. Bila je vraški oprezna, ali još uvijek su promatrali. Osam godina poslije.

Neki mališan otpuzao je do prozora, veselo ga pljuskajući dlanovima. Njegov preopterećeni otac dojurio je k njemu i podigao ga hihoćući. Gledala je i mislima otpuzala do očiglednih što-bi-bilo-da-je-bilo. Stariji par sjedio joj je zdesna, srdačno čavrljajući ni o čemu. Kao tinejdžeri, ona i Beck promatrali bi gopodina i gospođu Steinberg kako šeću po Dovraing Placeu ruku pod rukom, obvezno svake noći, dugo nakon što su im djeca odrasla i napustila obiteljsko gnijezdo. Takvi bi bili njihovi životi, Beck je obećao. Gospođa Steinberg preminula je u osamdeset drugoj godini. Gospodin Steinberg, koji

je bio izuzetno dobra zdravlja, pošao je za njom četiri mjeseca poslije. Kažu da se to često događa starijima, da – da parafraziramo Spring–steen – dva srca postanu jedno. Kad jedno umre, drugo ga slijedi. Je li tako bilo s njom i Davidom? Nisu bili zajedno šezdeset jednu godinu kao Steinbergovi, ali kad to relativizirate, kad uzmete u obzir da čovjek jedva da ima neke uspomene prije svoje pete godine, kad pogledate da su ona i Beck nerazdvojni od njihove sedme godine, da teško da su mogli iskopati neku uspomenu koja ne bi uključivala i ovoga drugoga, kad o vremenu provedenom zajedno ne razmišljate samo u godinama nego u postocima života, više su pripadali jedno drugom čak i od Steinbergovih.

Okrenula se i pogledala na ekran. Pokraj leta 174 British Airwaysa počela je svjetlucati obavijest ukrcavanje.

Oglašavali su njezin let.

Carlson i Stone, zajedno sa svojim lokalnim drugarima Dimon–teom i Krinskvm, stajali su s poslovođom za rezervacije British Air–waysa.

"Nije se pojavio", rekao im je poslovođa za rezervacije, žena u plavo–bijeloj odori s rupcem, krasnim naglaskom i pločicom na kojoj je pisalo Emily.

Dimonte je opsovao. Krinsky je slegnuo ramenima. Ovo nije bilo neočekivano. Beck je uspješno izbjegavao potragu cijeli dan. Bilo je malo vjerojatno da će biti toliko glup i pokušati se ukrcati na let pod pravim imenom.

"Propala stvar", rekao je Dimonte.

Carlson, koji je još uvijek stiskao dosje o autopsiji uz bok, pitao je Emily: "Koji se vaš zaposlenik najbolje služi računalom?"

"To bih bila ja", rekla je uz siguran smiješak.

"Molim vas, pokažite nam rezervaciju", rekao je Carlson.

Emily je učinila što je tražio.

"Možete li mi reći kad je rezervirao let?"

"Prije tri dana."

Dimonte je poskočio kad je to čuo. "Beck je planirao pobjeći. Kučkin sin."

Carlson je odmahnuo glavom. "Ne." "Kako to misliš?"

"Pretpostavljamo da je ubio Rebeccu Schaves da je ušutka", objasnio je Carlson. "Ali ako kaniš napustiti zemlju, čemu trud? Zašto riskirati tako da čekaš tri dana i pokušavaš se izvući zbog još jednog ubojstva?"

Stone je odmahnuo glavom. "Previše razmišljaš o tome, Nick."

"Propuštamo nešto", Carlson je bio uporan. "Zašto je uopće odjednom odlučio pobjeći?"

"Jer smo mu na tragu." "Nismo mu bili na tragu prije tri dana." "Možda je znao da je to pitanje vremena." Carlson se još mrštio.

Dimonte se okrenuo Krinskom. "Ovo je gubljenje vremena. Bježimo odavde." Pogledao je Carlsona. "Ostavit ćemo nekoliko policajaca za svaki slučaj."

Carlson je kimnuo, slušajući samo jednim uhom. Kad su otišli, pitao je Emily: "Je li putovao s nekim?"

Emily je pritisnula neke tipke. "Bila je solo rezervacija."

"Kako je rezervirao? Osobno? Telefonom? Preko putničke agencije?"

Ponovno je stiskala tipke. "Nije bilo preko agencije. Toliko vam mogu reći jer bismo imali oznaku za plaćanje provizije. Rezervacija je napravljena izravno preko British Airwaysa."

Nikakva pomoć. "Kako je platio?"

"Kreditnom karticom."

"Mogu li dobiti broj, molim vas?"

Dala mu je. Pružio ga je Stoneu. Stone je odmahnuo glavom. "Nije njegova kartica. Barem ne od onih za koje znamo."

"Provjeri", rekao je Carlson.

Stone je već imao mobitel u ruci. Kimnuo je i pritiskao brojeve.

Carlson je protrljao bradu. "Rekli ste da je rezervirao let prije tri dana."

"Točno."

"Znate li u koje doba dana?"

"Zapravo da. Računalo to zabilježi. Šest i četrnaest navečer."

Carlson je kimnuo. "Dobro, sjajno. Možete mi reći je li još netko rezervirao otprilike u isto vrijeme?"

Emily je razmislila. "To nikad nisam pokušala", rekla je. "Pričekajte trenutak, da nešto vidim." Tipkala je. Čekala je. Još malo tipkala. Čekala. "Računalo neće sortirati po datumu rezervacije."

"Ali podaci su unutra?"

"Da. Pričekajte, zastoj." Prsti su joj opet počeli tipkati. "Mogu prebaciti podatke u tablicu. Možemo staviti pedeset rezervacija po stranici. Tako će ići brže."

Prva skupina od pedeset imala je bračni par koji je rezervirao isti dan, ali puno ranije. Nekorisno. Druga skupina nije imala ništa. U trećoj su pak skupini imali pogodak.

"Lisa Sherman", izgovorila je Emily. "Njezin let rezerviranje isti dan, osam minuta poslije."

Samo za sebe nije ništa značilo, naravno, ali Carlson je osjetio kako se naježio.

"Oh, ovo je zanimljivo", dodala je Emily.

"Što?"

"Njezin broj sjedala."

"Što s njim?"

"Raspoređena je da sjedi kraj Davida Bečka. Red šesnaest, sjedala E i F."

Osjetio je kao da ga je nešto tresnulo. "Je li se čekirala?"

Još tipkanja. Slika na ekranu je nestala. Pojavila se druga. "U stvari, jest. Vjerojatno se baš sad ukrcava."

Namjestila je remen torbice i ustala. Korak joj je bio brz, glava visoko. Još uvijek je imala naočale, periku i umetke. Kao i fotografija Liše Sherman u njezinoj putovnici.

Bila je četiri izlaza od svog kad je začula djelić CNN-ova izvještaja. Nakratko je stala. Čovjek koji je gurao golem komad osobne prtljage zabio se u nju. Pokazao je nešto nepristojno rukom kao da mu je presjekla put na autocesti. Nije obraćala pažnju i dalje je gledala u ekran.

Voditeljica je čitala izvještaj. U desnom kutu ekrana bila je fotografija njezine stare prijateljice Rebecce Schaves točno pokraj slike... Beckove slike.

Požurila se bliže ekranu. Ispod slika slovima krvavocrvene boje pisalo je Smrt u tamnoj komori.

"... David Beck, osumnjičen za pokolj. No je li to jedini zločin za koji se smatra da ga je počinio? CNN-ov Jack Turner reći će nam više."

Voditeljica je nestala. Umjesto nje, dva čovjeka u vjetrovkama s oznakama njujorške policije iznosila su na nosilima crnu vreću za tijelo. Odmah je prepoznala zgradu i gotovo ostala bez daha. Osam godina. Prošlo je osam godina, a Rebecca je još uvijek imala studio na istome mjestu.

Muški glas, vjerojatno Jacka Turnera, počeo je reportažu: "To je jezovita priča, to ubojstvo jedne od najpopularnijih njujorških modnih fotografkinja. Rebecca Schaves pronađena je mrtva u svojoj tamnoj komori, dvaput pogođena u glavu s male udaljenosti." Pokazali su sliku nasmiješene Rebecce. "Osumnjičeni je njezin dugogodišnji prijatelj, doktor David Beck, njujorški pedijatar." Sada se na ekranu pojavila Beckova slika, bez osmijeha. Zamalo se srušila.

"Doktor David Beck za dlaku je izbjegao uhićenje ranije danas nakon što je napao policajca. Još uvijek je na slobodi i pretpostavlja se da je naoružan i opasan. Ako imate bilo kakve informacije o njegovu kretanju..." Pojavio se broj telefona u žutom. Jack Turner pročitao je broj telefona prije nego što je nastavio.

"Ali ono što ovoj priči da je dodatan zaplet informacije su koje su procurile iz sjedišta FBI-a na Manhattanu. Navodno, doktor Beck je povezan s ubojstvom dvojice muškaraca čija su tijela nedavno iskopana u Pennsvlaniji, nedaleko od mjesta gdje obitelj doktora Bečka ima vikendicu. A najšokantnije je da je doktor David Beck osumnjičen i za osam godina staro ubojstvo svoje žene, Elizabeth."

Pojavila se fotografija žene koju je jedva prepoznala. Odjednom se osjetila nezaštićenom, stjeranom u kut. Njezina je slika nestala kad se ponovno

pojaviła voditeljica u studiju, koja je rekla: "Jack, ne smatra li se da je Elizabeth Beck žrtva serijskog ubojice Elrova 'KillRova' Kellertona?"

"To je točno, Terese. Vlasti trenutačno ne otkrivaju mnogo, a mjerodavni opovrgavaju glasine. Ali informacije smo primili iz vrlo pouzdanih izvora."

"Je li policija utvrdila motiv, Jack?"

"Još ga nismo čuli. Bilo je nagađanja da bi se moglo raditi o ljubavnom trokutu. Gospodična Schaves bila je udana za Garvja Lamonta, koji svoje poslove i privatni život i dalje drži skrivenim od očiju javnosti. Ali to zasada ostaje tek puka pretpostavka."

Još uvijek zureći u TV ekran, osjetila je kako joj naviru suze. "A doktor Beck je večeras još na slobodi?"

"Da, Terese. Policija moli građane za suradnju i naglašava da mu se nitko ne približava na svoju ruku."

Usljedilo je čavrljanje. Besmisleno čavrljanje.

Okrenula se. Rebecca. O, Bože, ne Rebecca. Još se i udala. Vjerojatno je birala haljine i uzorke porculana i radila sve one stvari kojima su se nekad rugale. Kako? Kako se Rebecca upetljala u sve ovo? Rebecca nije ništa znala.

Zašto su je ubili?

Onda joj je opet palo na pamet: Što sam to učinila?

Vratila se. Počeli su je tražiti. Kako su to radili? Jednostavno. Motreći ljude koji su joj bili najbliži. Glupača. Njezin povratak doveo je svakog do koga joj je stalo u opasnost. Zabrljala je. I sad joj je prijateljica mrtva.

"Let 174 British Airwaysa za London. Ukcrcavanje može početi."

Nije bilo vremena da se sad izjeda. Razmišljaj. Što učiniti? Njezini najmiliji bili su u opasnosti. Beck je – iznenada se sjetila kako je bio smiješno prerušen – u bijegu. Namjerio se na moćne ljude. Ako su mu pokušavali podmetnuti ubojstvo – a to se sad činilo prilično očito – neće imati šanse.

Nije mogla tek tako otići. Ne još. Ne dok ne bude znala da je Beck siguran.

Okrenula se i pošla prema izlazu.

Kad je Peter Flannery napokon vidio vijesti o potjeri za Bečkom, uzeo je telefon i nazvao prijatelja u Uredu okružnog tužitelja.

"Tko vodi Beckov slučaj?" pitao je Flannery. "Fein."

Pravi kreten, mislio je Flannery. "Vidio sam vašeg momka danas."

"Davida Bečka?"

"Aha", rekao je Flannery. "Došao mi je u posjet." "Zašto?"

Flannery se zavalio u svom naslonjaču. "Možda bi me trebao spojiti s Feinom."

Kad je pala noć, Tyrese mi je našao sobu u stanu Latishine rođakinje. Bilo nam je nezamislivo da bi policija mogla otkriti moju vezu s Tvreseom, ali zašto riskirati?

Tvrese je imao laptop. Ukopčali smo ga. Provjerio sam e-mail, nadajući se poruci od svog tajanstvenog pošiljatelja. Ništa na mojoj adresi. Pokušao sam na bigfoot.com. Ni tamo ništa.

Tvrese me čudno gledao otkad smo otišli iz Flannervjeva ureda. "Da te pitam nešto, doktore?"

"Hajde", rekao sam.

"Kad je onaj lajavac rekao za onog tipa koji je ubijen—"

"Brandon Scope", dodao sam.

"Da, on. Izgledao si kao da te grom udario."

Tako sam se bio i osjećao. "Pitaš se zašto?"

Tvrese je slegnuo ramenima.

"Poznavao sam Brandona Scopea. On i moja žena dijelili su ured u dobrotvornoj zakladi u gradu. A moj je otac odrastao s njegovim ocem i radio za njega. U stvari, moj je otac bio zadužen da uči Brandona obiteljskim poslovima."

"A-ha", rekao je Tvrese. "Što još?"

"To nije dovoljno?"

Tvrese je čekao. Okrenuo sam se prema njemu. Pozorno me gledao i na trenutak mi se učinilo da može vidjeti sve do najtamnijih kutaka moje duše. Na svu sreću, trenutak je prošao. Tvrese je rekao: "Onda, što želiš učiniti sljedeće?"

"Obaviti nekoliko telefonskih razgovora", rekao sam. "Siguran si da ih ne mogu hvatati ovdje?"

"Ne vidim kako. Ali, evo ovako. Obavit ćemo to s konferencijskim pozivom na drugi mobitel. Još im više otežati."

Kimnuo sam. Tvrese je sve namjestio. Trebao sam nazvati neki drugi broj i reći nekome koga ne poznam koji broj da bira. Tvrese je pošao prema vratima. "Idem vidjeti TJ-a. Vraćam se za sat vremena."

"Tvrese?"

Osvrnuo se. Htio sam reći hvala, ali nekako nije odgovaralo. Tvrese je razumio. "Trebam da ostaneš živ, doktore. Radi mog klinca, kužiš?"

Kimnuo sam. Otišao je. Pogledao sam na sat prije nego što sam nazvao broj Shaunina mobitela. Javila se čim je zazvonilo. "Halo?"

"Kako je Chloe?" pitao sam.

"Odlično", rekla je.

"Koliko ste kilometara šetali?"

"Bar pet. Prije šest, sedam." Prošao me val olakšanja. "Onda što nam je idući—?"

Nasmiješio sam se i isključio vezu. Nazvao sam svog pomagača za prosljeđivanje poziva i dao mu drugi broj. Promumljao je nešto da nije prokleti telefonist, ali učinio je što sam tražio.

Hester Crimstein javila se kao da će odgristi slušalicu. "Što?"

"Beck je", rekao sam brzo. "Mogu li prisluškovati ili imamo neku vrstu zaštite zbog odnosa odvjetnik–klijent?"

Bila je čudno neodlučna. "Sigurno je", rekla je. "Imao sam razlog za bježanje", počeo sam. "Poput krivnje?" "Molim?"

Opet neodlučnost. "Žao mi je, Beck. Zasrala sam. Kad ste tako pobjegli, poludjela sam. Rekla sam neke gluposti Shauni i dala otkaz kao vaša odvjetnica."

"Nije mi rekla", rekao sam. "Trebam vas, Hester." "Neću vam pomoći da bježite."

"Ne želim više bježati. Želim se predati. Ali pod svojim uvjetima."

"Niste ni u kakvoj poziciji da postavljate uvjete, Beck. Nećete moći ni mrdnuti kad vas zatvore. Možete zaboraviti na jamčevinu."

"Recimo da ponudim dokaz da nisam ubio Rebeccu Schaves."

Još neodlučnosti. "Možete to napraviti?"

"Da."

"Kakav dokaz?"

"Uvjerljiv alibi."

"Nabavljen od koga?"

"E, pa", rekao sam. "Tu sad postaje zanimljivo."

Specijalni agent Carlson podigao je mobitel. "Da." "Imamo još nešto", rekao je njegov partner Stone. "Što?"

"Beck je posjetio jeftinog advokatića po imenu Flannery prije nekoliko sati. S njim je bio crni klinac s ulice."

Carlson se namrštiio. "Mislio sam da mu je Hester Crimstein odvjetnica."

"Nije tražio pravnog zastupnika. Raspitivao se o starom slučaju." "Kakvom slučaju?"

"Neka višenamjenska gnjida po imenu Gonzalez bio je uhićen za ubojstvo Brandona Scopea prije osam godina. Elizabeth Beck je tipu dala vraški dobar alibi. Beck je htio znati sve o tome."

Carlson je osjetio kako mu se dvostruko zavrtjelo u glavi. Kako, do vraga...?

"Još nešto?"

"To je to", rekao je Stone. "Reci, gdje si?"

"Razgovarat ćemo poslije, Tom." Carlson je prekinuo i otipkao drugi broj.

Glas se javio: "Nacionalni centar za praćenje."

"Radiš dokasno, Donna?"

"I pokušavam se izvući odavde, Nick. Što želiš?"

"Jako veliku uslugu."

"Ne", rekla je. A onda uz veliki uzdah: "Što?"

"Još uvijek imate onu tridesetosmicu koju smo našli u sigurnosnom pretincu Sarah Goodhart?"

"Što s njom?"

Rekao joj je što je htio. Kad je završio, rekla je: "Šališ se, zar ne?"

"Znaš mene, Donna. Bez smisla za humor."

"Nije li tako." Uzdahnula je. "Poslat ću zahtjev, ali nema šanse da bude gotovo večeras."

"Hvala, Donna. Najbolja si."

Kad je Shauna ušla u predvorje zgrade, neki ju je glas zazvao. "Oprostite. Gospođice Shauna?"

Pogledala je čovjeka sa zalizanom kosom i skupim odijelom. "A vi ste?"

"Specijalni agent Nick Carlson."

"Noć, gospodine agente."

"Znamo da vas je zvao."

Shauna je prekrila usta glumeći da zijeva. "Mora da ste ponosni."

"Jeste li ikad čuli za pojmove pomaganje, poticanje na zločin i pomaganje u njemu?"

"Prestanite me plašiti", rekla je pretjerano jednoličnim glasom, "ili ću se popiškiti tu, na ovaj jeftini sag."

"Mislite da blefiram?"

Ispružila je ruke i spojila zglobove. "Uhiti me, ljepotane."

Pogledala je iza njega. "Ne idete li vi momci obično u parovima?"

"Sam sam ovdje."

"Vidim i sama. Mogu li sad gore?"

Carlson je pažljivo namjestio naočale. "Mislim da doktor Beck nije nikoga ubio."

To ju je zaustavilo.

"Nemojte me krivo shvatiti. Ima puno dokaza da je to bio on. Svi moji kolege su uvjereni da je kriv. Još uvijek je masovna potjera u tijeku."

"A-ha", Shauna je rekla s više nego nagovještajem sumnjičavosti u glasu. "Ali vi ste to sve nekako prozreli?"

"Jednostavno mislim da je posrijedi nešto drugo."

"Naprimjer?"

"Nadao sam se da mi vi možete reći."

"A ako sumnjam da je ovo trik."

Carlson je slegnuo ramenima. "Ne mogu puno učiniti u vezi s tim."

Mozgala je o tome. "Nema veze", rekla je. "Ne znam ništa."

"Znate gdje se skriva."

"Ne znam."

"A da znate?"

"Ne bih vam rekla. Ali to već znate."

"Znam", rekao je Carlson. "I pretpostavljam da mi nećete reći što je značilo sve ono o šetanju psa."

Odmahnula je glavom. "Ali uskoro ćete otkriti i sami."

"Nastradat će tamo vani, znate. Vaš prijatelj je napao murjaka. To znači da je otvorena sezona na njega."

Shauna je i dalje mirno gledala. "Ne mogu puno učiniti u vezi s tim."

"Ne, pretpostavljam da ne." "Mogu li vas pitati nešto?" "Pucajte", rekao je Carlson. "Zašto mislite da nije kriv?"

"Nisam siguran. Puno sitnica, pretpostavljam." Carlson je nakrivio glavu.

"Jeste li znali da je Beck imao rezervaciju za let u London?"

Shauna je pustila da joj pogled prijeđe hodnikom, pokušavajući dobiti trenutak-dva. Neki čovjek je ušao i nasmiješio se Shauni. Nije obraćala pažnju. "Serete", napokon je rekla.

"Upravo dolazim iz zračne luke", nastavio je Carlson. "Let je rezerviran prije tri dana. Nije se pojavio, naravno. Ali ono što je zbilja čudno jest da je kreditna kartica kojom je karta plaćena izdana na ime Laure Mills. Znači li vam nešto to ime?"

"Bi li trebalo?"

"Vjerojatno ne. Još uvijek radimo na tome, ali to je izgleda pseudonim."

"Za koga?"

Carlson je slegnuo. "Znate li neku Lisu Sherman?"

"Ne. Kako se ona uklapa?"

"Rezervirala je isti let za London. Zapravo, trebala je sjediti pokraj našeg dečka."

"Ni ona se nije pojavila?"

"Ne sasvim. Čekirala se. Ali kada su uputili poziv za let, nije se ukrcala. Čudno, ne mislite li?"

"Ne znam što da mislim", rekla je Shauna.

"Nažalost, nitko nam nije mogao dati podatke o Liši Sherman. Nije prijavila prtljagu i koristila se čekiranjem preko automata. Pa smo počeli malo dublje istraživati. Možete pogoditi što smo otkrili?"

Shauna je odmahнула glavom.

"Ništa", odgovorio je Carlson. "Izgleda još jedan pseudonim. Je li vam poznato ime Brandon Scope?"

Shauna se ukočila. "O čemu se, do vraga, radi?"

"Doktor Beck, u društvu crnca, posjetio je danas odvjetnika po imenu Peter Flannery. Flannery je branio osumnjičenog za ubojstvo Brandona Scopea. Doktor Beck ga je ispitivao o tome i o Elizabethinoj ulozi u puštanju. Imate li ikakva pojma zašto?"

Shauna je počela petljati po torbici. "Tražite nešto?"

"Cigaretu", rekla je. "Imate koju?" "Žao mi je, ne."

"K vragu." Prestala je i pogledala ga u oči. "Zašto mi govorite sve ovo?"

"Imam četiri mrtva tijela. Želim znati što se događa." "Četiri?"

"Rebecca Schaves, Melvin Bartola, Robert Wolf – to su dvojica nađena kod jezera. I Elizabeth Beck."

"KillRoy je ubio Elizabeth."

Carlson je odmahnuo glavom.

"Zašto ste tako sigurni?"

Podignuo je dosje. "Ovo, na primjer."

"Što je to?"

"Dosje o njezinoj autopsiji."

Shauna je progutala. Osjetila je kako joj strah stvara trnce u prstima. Konačni dokaz, na ovaj ili onaj način. Jako se trudila da joj glas ostane miran. "Mogu li pogledati?"

"Zašto?"

Nije odgovorila.

"I još važnije, zašto ga je Beck tako jako htio vidjeti?"

"Ne znam na što mislite", rekla je, ali riječi su šuplje odzvanjale u njezinim i, bila je sigurna, njegovim ušima.

"Je li Elizabeth uzimala drogu?" pitao je Carlson. Pitanje je bilo totalno iznenađenje. "Elizabeth? Nikad." "Sigurni ste?" "Naravno. Radila je s ovisnicima. To joj je bio dio prakse."

"Znam puno murjaka iz Odjela za poroke koji uživaju u nekoliko sati s prostitutkom."

"Nije bila takva. Elizabeth nije bila svetica, ali droga? Nema šanse."

Ponovno je podigao omotnicu. "Toksikološki izvještaj pokazuje da je u njezinu organizmu bilo i kokaina i heroina."

"Onda ju je Kellerton prisilio da ih uzme." "Ne", rekao je Carlson. "Zašto ste tako sigurni?"

"Ima i drugih testova, Shauna. Testovi na tkivu i kosi. Pokazuju učestalost uzimanja barem nekoliko mjeseci unatrag."

Shauna je osjetila kako joj noge popuštaju. Klonula je uza zid. "Slušajte, Carlsons, prestanite se igrati sa mnom. Dajte mi da pogledam izvještaj, dobro?"

Carlson kao da se premišljao. "Što kažete na ovo?" rekao je. "Dat ću vam da pogledate bilo koji list odavde. Bilo koji podatak. Što kažete na to?"

"Koji je ovo vrag, Carlsons?" "Laku noć, Shauna."

"Ho-ho, ček' malo." Obliznula je usne. Pomislila je na čudni e-mail. Pomislila je na Beckovo bježanje od policije. Pomislila je na ubojstvo Rebecce Schaves i nevjerojatan toksikološki izvještaj. I odjednom, njezina uvjerljiva

demonstracija manipulacije digitalnom fotografijom nije se više činila tako uvjerljivom.

"Fotografiju", rekla je. "Dajte da vidim fotografiju žrtve."

Carlson se nasmiješio. "E, to je jako zanimljivo."

"Zašto?"

"Nema nijedne ovdje."

"Ali mislila sam–"

"Ni ja ne razumijem", prekinuo je Carlson. "Zvao sam doktora Harpera. On je bio patolog na ovom slučaju. Pobrinuo sam se da pokušam saznati tko je još potpisao zahtjev za izdavanje ovog dosjea. Već provjerava."

"Hoćete reći da je netko ukrao fotografije?"

Carlson je slegnuo ramenima. "Hajde, Shauna. Recite mi što se događa."

Gotovo i jest. Gotovo mu je rekla za e-mail i link za uličnu kameru. Ali Beck je bio neumoljiv. Ovaj bi čovjek, bez obzira što lijepo govori, još uvijek mogao biti neprijatelj. "Mogu li vidjeti ostatak izvještaja?"

Polako joj ga je približavao. K vragu i blaziranost, pomislila je. Iskoračila je naprijed i uzela mu ga iz ruke. Rastvorila ga je i pronašla prvi list. Dok joj je pogled prelazio preko stranice, osjetila je težinu u želucu. Ugledala je visinu i težinu tijela i prigušila krik.

"Što?" pitao je Carlson. Nije odgovorila.

Zazvonio je mobitel. Carlson ga je iskopao iz džepa na hlačama. "Carlson."

"Ovdje Tim Harper."

"Jeste li našli staru dokumentaciju?"

"Da."

"Je li još tko tražio izvještaj o autopsiji Elizabeth Beck?"

"Prije tri godine", rekao je Harper. "Odmah nakon što je stavljeno u skladište. Jedna osoba je potpisala."

"Tko?"

"Otac preminule. On je isto policajac. Zove se Hoyt Parker."

36

Larry Gandle sjedio je nasuprot Griffinu Scopeu. Bili su vani na vrtnom trijemu iza rezidencije Scopeovih. Duboka noć prekrivala je ušminkani vrt. Zrikavci su pjevušili gotovo ugodnu melodiju, kao da superbogati i time mogu upravljati. Zvonka svirka klavira prelijevala se s pomičnih staklenih vrata. Svjetlost iz kuće pružala je minimum osvjetljenja, bacajući vatreno crvene i žute sjene.

Obojica su nosili kaki hlače. Larry je imao plavu polo majicu. Griffin je imao svilenu košulju od svog krojača iz Hong Konga. Larry je čekao, s pivom u ruci. Promatrao je starčev profil kako sjedi, baš kao silueta s novčića, okrenut

prema svom prostranom dvorištu, s blago nakrenutim nosom i prekriženim nogama. Desna mu je ruka visjela preko naslona stolca, a jantarna tekućina burkala se u čaši za konjak.

"Nemaš pojma gdje je?" pitao je Griffin.

"Nimalo."

"A ta dva crnca koji su ga spasili?"

"Nemam pojma kako su oni uvučeni. Ali Wu radi na tome."

Griffin je ispio gutljaj pića. Vrijeme se vuklo, vruće i ljepljivo. "Stvarno vjeruješ da je još živa?"

Larry se spremao započeti dug govor, u kojem bi ponudio dokaze za i protiv, preispitao sve mogućnosti i vjerojatnosti. Ali kad je otvorio usta, jednostavno je rekao: "Vjerujem."

Griffin je zatvorio oči. "Sjećaš li se dana kad ti je rođeno prvo dijete?"

"Da."

"Jesi li prisustvovao porodu?" "Jesam."

"To nismo radili u moje doba", rekao je Griffin. "Mi očevi šetkali smo se po čekaonici sa starim časopisima. Sjećam se kad je sestra došla po mene. Odvela me niz hodnik i još uvijek se sjećam kad sam skrenuo i iza ugla ugledao Allison kako drži Brandona. Bio je to naj-neobičniji osjećaj, Larry. Nešto se u meni nakupljalo tako da sam mislio da ću se raspuknuti. Osjećaj je bio gotovo predubok, presilan. Nisam ga mogao nigdje svrstati ili razumjeti ga. Pretpostavljam da svi očevi prožive nešto slično."

Zastao je. Larry je pažljivo pogledao. Suze su tekle niz starčeve obraze, cakleći se na slabom svjetlu. Larry je bio miran.

"Možda su najočitiji osjećaji tog dana radost i bojazan – bojazan u smislu da si sad odgovoran za tu malu osobu. Ali bilo je tu još nešto. Nisam mogao točno reći što. Bar ne tada. Ne prije Brandonova prvog dana škole."

Nešto je zapelo u starčevu grlu. Zakašljao se i Larry je mogao vidjeti još suza. Glazba s klavira sad se činila tiša. Zrikavci su utihnuli kao da i oni slušaju.

"Zajedno smo čekali školski autobus. Držao sam ga za ruku. Brandon je imao pet godina. Pogledao me onako kako djeca to čine u tim godinama. Nosio je smeđe hlačice koje su već imale mrlju od trave na koljenu. Sjećam se kad je žuti autobus stao i onog zvuka kad su se otvorila vrata. Onda je Brandon pustio moju ruku i počeo se penjati po stubama. Htio sam pružiti ruke, povući ga natrag i odvesti ga kući, ali samo sam stajao tamo, ukočen. Ušao je u autobus i opet sam čuo onaj zvuk i vrata su se zatvorila. Brandon je sjeo kraj prozora. Mogao sam mu vidjeti lice. Mahao mi je. I ja sam mahao njemu, i dok je autobus odmicao, rekao sam si: "Evo, ode sav moj svijet." Taj rondavi metalni žuti autobus s nepoznatim vozačem odvezio je ono što mi je u stvari bilo sve. I u tom trenu shvatio sam što sam osjetio na dan njegova rođenja. Strah. Ne samo bojazan. Hladan, potpun strah. Možeš se bojati bolesti ili

starosti ili smrti. Ali ništa nije kao onaj mali kamen straha koji mi je stajao na srcu dok sam gledao kako taj autobus odlazi. Razumiješ li što ti govorim?"

Larry je kimnuo. "Mislim da da."

"Znao sam tada, tog trena, da mu se, unatoč svem mom trudu, može dogoditi nešto loše. Neću uvijek biti uz njega da preuzmem udarac. Stalno sam o tome mislio. To svi radimo, prepostavljam. Ali kad se dogodilo ono, kad-" Prekinuo je i napokon se okrenuo prema Larryju Gandleu. "Još uvijek ga pokušavam vratiti", rekao je. "Pokušavam se nagoditi s Bogom, nudim mu sve i svašta ako nekako oživi Brandona. To se neće dogoditi, naravno. Razumijem to. A sada dođeš ti i kažeš mi da dok moj sin, moj cijeli svijet trune u zemlji... ona živi." Počeo je odmahivati glavom. "To ne smije biti, Larry. Shvaćaš?"

"Shvaćam", rekao je.

"Nisam ga uspio zaštititi onda. Neću opet zakazati."

Griffin Scope okrenuo se natrag prema vrtu. Otpio je još jedan gutljaj pića. Larry Gandle je shvatio. Ustao je i odšetao se natrag u noć.

U deset sati Carlson je prišao prednjim vratima kuće u Ulici Goodhart 28. Nije se mnogo brinuo zbog toga što je bilo kasno. Vidio je upaljena svjetla u prizemlju i treperenje televizora, ali čak i bez toga, Carlson je imao mnogo važnijih briga od nečijeg mirnog sna.

Htio je pozvoniti, kad su se vrata otvorila. Bio je to Hoyt Parker. • Za trenutak obojica su stajali kao dva boksača kad se sretnu na sredini ringa i odmjeravaju jedan drugoga dok sudac ponavlja besmislene upute o niskim udarcima i neudaranju za vrijeme prekida.

Carlson nije pričekao zvono. "Je li se vaša kći drogirala?" Hoyt Parker jedva da se trznuo. "Zašto želite znati?" "Smijem li ući?"

"Moja žena spava", rekao je Hoyt, skliznuvši van kroz vrata koja je zatvorio za sobom. "Imate li što protiv da razgovaramo ovdje?"

"Kako hoćete."

Hoyt je prekrižio ruke i lagano cupkao palcima. Bio je kršna ljudina u plavim trapericama i majici kratkih rukava koja mu je bolje stajala prije, dok je imao pet kilograma manje. Carlson je znao da je Hoyt Parker murjak veteran. Lukave zamke i finoća ovdje neće paliti.

"Hoćete li mi odgovoriti na pitanje?" pitao je Carlson. "Hoćete li mi reći zašto vas zanima?" uzvratio je Hoyt.

Carlson je odlučio promijeniti taktiku. "Zašto ste uzeli fotografije s autopsije iz dosjea svoje kćeri?"

"Zašto mislite da sam ih ja uzeo?" Nije bilo bijesnog ispada, glasnih, lažnih poricanja.

"Danas sam pogledao izvještaj s autopsije", rekao je Carlson.

"Zašto?"

"Oprostite?"

"Moja kći je mrtva osam godina. Njezin ubojica je u zatvoru. Pa ipak, vi danas odlučite pogledati izvještaj s njezine autopsije. Želio bih znati zašto."

Ovo nije nikamo vodilo, a kretalo se brzo. Carlson je odlučio popustiti, olabaviti malo, pustiti ga da napadne, vidjeti što će se dogoditi. "Vaš je zet jučer posjetio okružnog patologa. Zahtijevao je da vidi ženin dosje. Nadao sam se da ću otkriti zašto."

"Je li vidio izvještaj s autopsije?"

"Ne", rekao je Carlson. "Znate li zašto ga tako žarko želi vidjeti?"

"Nemam pojma."

"Ali djelovali ste zabrinuto."

"Kao i vama, takvo mi je ponašanje sumnjivo."

"Više od toga", rekao je Carlson. "Htjeli ste znati je li ga se zapravo dočepao. Zašto?"

Hoyt je slegnuo ramenima.

"Hoćete li mi reći što ste učinili s fotografijama s autopsije?"

"Ne znam o čemu govorite", odgovorio je jednoličnim glasom.

"Vi ste jedina osoba koja je potpisala zahtjev da vidi taj izvještaj."

"I što to dokazuje?"

"Jesu li fotografije bile tamo kad ste gledali dosje?"

Hoytove oči su se zaiskrile, ali nije otezao. "Da", rekao je. "Da, bile su."

Carlson nije mogao a da se ne osmjehne. "Dobar odgovor." Bila je to zamka, a Hoyt ju je izbjegao. "Jer da ste odgovorili ne, trebao bih se zapitati zašto to tada niste prijavili, zar ne?"

"Sumnjičavi ste, agente Carlson."

"A-ha. Što mislite gdje bi sada te fotografije mogle biti?"

"Vjerojatno su zametnute."

"Da, svakako. Izgleda da vas to baš i ne uznemiruje."

"Kći mi je mrtva. Njezin slučaj je riješen. Oko čega da se uznemi-ravam?"

Ovo je bio gubitak vremena. A možda i nije. Carlson nije dobivao informacije, ali Hoytovo držanje kazivalo je mnogo.

"Dakle, još uvijek vjerujete da je KillRov ubio vašu kćer?" "Nesumnjivo."

Carlson je podigao izvještaj s autopsije. "Čak i nakon čitanja ovoga?"

"Da."

"Činjenica da joj je toliko rana zadano nakon smrti ne muči vas?" "Daje mi utjehu", rekao je. "Znači da mi je kći manje patila." "Nisam mislio to. Govorim u smislu dokaza protiv Kellertona." "Ne vidim ništa u dosjeu što se protiv tom zaključku." "Ne podudara se s ostalim ubojstvima."

"Ne slažem se", rekao je Hoyt. "Ono što se ne podudara jest snaga moje kćeri."

"Ne slijedim vas."

"Znam da je Kellerton uživao mučiti svoje žrtve", rekao je Hoyt. "I znam da ih je obično žigosao dok su još bile žive. Ali pretpostavili smo da je Elizabeth pokušala pobjeći ili da se u najmanju ruku branila. Kako mi to vidimo, ona ga je natjerala da se prenagli. Morao ju je obuzdati, a da bi to postigao morao ju je ubiti. To objašnjava rane od noža po rukama. To objašnjava zašto ju je žigosao nakon smrti."

"Shvaćam." Iznenadan lijevi kroše. Carlson je pokušao ostati na nogama. Bio je to dobar odgovor – prokleta dobar odgovor. Imao je smisla. Čak i najsitnije žrtve mogu zadati puno teškoća. Njegova objašnjenja zadivljujuće su vratila logičnost svim prividnim nelogičnostima. Ali još uvijek je bilo problema. "A kako objašnjavate toksikološki izvještaj?"

"Nebitno", rekao je Hoyt. "To je kao da pitate žrtvu silovanja za njezinu seksualnu prošlost. Nije bitno je li mi kći bila trezvenjak ili ovisnik o cracku."

"A što je bila?"

"Nebitno", ponovio je.

"Ništa nije nebitno u istrazi o ubojstvu. Vi to dobro znate."

Hoyt se približio za korak. "Budite oprezni", rekao je.

"Prijetite mi?"

"Ni najmanje. Samo vas upozoravam da ne radite tako olako žrtvu od moje kćeri po drugi put."

Stajali su tako. Začulo se zvono za kraj posljednje runde. Sada su čekali odluku koja će biti nepovoljna bez obzira na to komu suci naginju.

"Ako je to sve", rekao je Hoyt.

Carlson je kimnuo i odmaknuo se unatrag. Parker je primio kvaku. •

"Hoyt?"

Hoyt se okrenuo.

"Da ne bi bilo nesporazuma," rekao je Carlson, "ne vjerujem vam ni riječ. Je li jasno?"

"Kristalno", rekao je Hoyt.

37

Kad je Shauna stigla u stan, bacila se na svoje omiljeno mjesto na kauču. Linda je sjela kraj nje i potapšala krilo. Shauna je polegnula glavu. Zatvorila je oči dok joj je Linda gladila kosu.

"Je li Mark dobro?" pitala je Shauna.

"Da", rekla je Linda. "Bi li mi rekla gdje si bila?"

"Duga priča."

"Samo sjedim tu i čekam da čujem što mi je s bratom."

"Nazvao me", rekla je Shauna.

"Molim?"

"Na sigurnom je."

"Hvala Bogu."

"I nije ubio Rebeccu."

"Znam to."

Shauna je okrenula glavu da podigne pogled. Linda je treptala očima. "Bit će sve u redu s njim", rekla je Shauna.

Linda je kimnula i okrenula se u stranu.

"Što je?"

"Ja sam snimila one slike", rekla je Linda.

Shauna se uspravila.

"Elizabeth je došla u moj ured. Bilo je prilično gadno ozlijeđena. Htjela sam da ode u bolnicu. Rekla je da neće. Htjela je to samo zabilježiti."

"Nije bila prometna nesreća?"

Linda je odmahнула glavom.

"Tko ju je ozlijedio?"

"Obećala sam joj da neću nikom reći."

"Prije osam godina", rekla je Shauna. "Reci mi."

"Nije tako jednostavno."

"Vraga nije." Shauna je zapela. "Zašto bi uopće došla k tebi? I kako možeš misliti na čuvanje..." Glas joj je utihnuo. Oštro je pogledala Lindu. Linda nije ustuknula, no Shauna se sjetila što joj Carlson rekao dolje.

"Brandon Scope", rekla je Shauna tihim glasom. Linda nije odgovorila.

"On ju je pretukao. O, Isuse, nije ni čudo da je došla k tebi. Htjela je da to ostane tajna. Ja ili Rebecca, mi bismo je natjerali da ode na policiju. Ali ti ne bi."

"Natjerala me da obećam", rekla je Linda.

"I ti si to jednostavno prihvatila?"

"Što sam trebala napraviti?"

"Odvući joj guzicu u policijsku postaju."

"E pa ne možemo svi biti tako hrabri i jaki kao ti, Shauna."

"Ne seri."

"Nije htjela ići", Linda je navaljivala. "Rekla je da treba još vremena. Da još nema dovoljno dokaza."

"Dokaza za što?"

"Da ju je napao, valjda. Ne znam. Nije me htjela slušati. Nisam je mogla prisiliti."

"Da, baš – ti bi to kao napravila." "Kog ti vraga to znači?"

"Bila si uključena u zakladu koju je financirala njegova obitelj, s njim na čelu", rekla je Shauna. "Što bi se dogodilo da se pročulo da je pretukao ženu?"

"Elizabeth me natjerala da obećam."

"A ti si zapravo bila sretna što možeš držati jezik za zubima, zar ne? Htjela si zaštititi svoju prokletu zakladu."

"To nije fer–"

"To ti je bilo važnije od nje."

"Znaš li koliko dobra činimo?" derala se Linda. "Znaš li kolikim ljudima pomažemo?"

"Po cijenu krvi Elizabeth Beck", rekla je Shauna.

Linda ju je pljusnula preko lica. Pljuska je zaboljela. Gledale su jedna drugu, teško dišući. "Htjela sam reći", rekla je Linda. "Nije mi dopustila. Možda sam bila slaba, ne znam. Ali da se nisi usudila reći tako nešto."

"A kad je Elizabeth oteta na jezeru – što si, zaboga, mislila?"

"Pomislila sam da je možda povezano. Otišla sam Elizabethinu ocu. Rekla sam mu što sam znala."

"Što je rekao?"

"Zahvalio mi je i rekao da zna za to. Također mi je rekao da nikom ništa ne kažem jer je situacija bila osjetljiva. A onda kad je postalo jasno da je ubojica KillRov–"

"Odlučila si šutjeti."

"Brandon Scope je bio mrtav. Što bi dobroga donijelo blaćenje njegova imena?"

Zazvonio je telefon. Linda je podigla slušalicu. Rekla je halo, za–šutjela i onda dodala telefon Shauni. "Za tebe."

Shauna je nije pogledala dok je uzimala slušalicu. "Halo?" "Nađimo se u mom uredu", rekla joj je Hester Crimstein. "A zašto bih?"

"Nisam dobra u isprikama, Shauna. Ajmo se jednostavno složiti da sam veliki debeli idiot i krenuti dalje. Uhvati taksu i dođi ovamo. Moramo spasiti nevina čovjeka."

Pomoćnik okružnog tužitelja Lance Fein banuo je u sobu za sastanke Hester Crimstein izgledajući kao sna lišena lasica na previše amfetamina. Dvojac detektiva iz Odjela za umorstva, Dimonte i Krinskvi, slijedili su ga. Sva trojica imala su lica napeta poput žice klavira.

Hester i Shauna stajale su na drugom kraju stola. "Gospodo," rekla je Hester mahnuvši rukom, "sjednite, molim vas."

Fein ju je mjerkao, a onda uputio pogled pun čistog gađenja Shauni. "Nisam ovdje da me jebete u mozak."

"Ne, sigurna sam da si to sam dovoljno radiš", rekla je Hester. "Sjednite."

"Ako znaš gdje je–"

"Sjedni, Lance. Boli me glava od tebe."

Svi su sjeli. Dimonte je stavio svoje čizme od zmijske kože na stol. Hester ih je gurnula dolje objema rukama, ne skidajući osmijeh s lica. "Gospodo, ovdje

smo s jednim ciljem: da spasimo vaše karijere. Pa primimo se posla, hoćemo li?"

"Želim znati--"

"Sšš, Lance. Ja sad govorim. Tvoj je posao da slušaš, možda kimaš i govoriš stvari kao 'Da, gospođo' i 'Hvala, gospođo'. Inače si, pa, gotov."

Lance Fein ju je ošinuo pogledom. "Ti si ta koja pomaže bjeguncu da izmakne pravdi, Hester."

"Seksi si kad grubo govoriš, Lance. Zapravo, nisi. Dobro slušaj, O. K., jer se ne želim ponavljati. Učinit ću ti uslugu, Lance. Neću pustiti da ispadneš totalni idiot zbog ovog. Idiot, dobro, tu se ništa ne može učiniti, ali možda, ako budeš pažljivo slušao, ne i totalni idiot. Pratiš li me? Dobro. Za početak, koliko shvaćam, sad imate definitivno vrijeme smrti Rebecce Schaves. Ponoć, pola sata više ili manje. Tu se razumijemo?"

"Pa?"

Hester je pogledala Shaunuu. "Želiš mu ti reći?"

"Ne, u redu je."

"Ali ti si ta koja je obavila sav posao."

Fein je rekao: "Skrati, Crimstein."

Vrata iza njih otvorila su se. Hesterina tajnica donijela je svojoj šefici listove papira zajedno s malom kasetom. "Hvala, Cheryl."

"Nema na čemu."

"Možeš kući sada. Sutra dođi kasnije."

"Hvala."

Cheryl je otišla. Hester je izvadila svoje naočale za čitanje. Stavila ih je i počela čitati papire.

"Umara me ovo, Hester." "Voliš pse, Lance?" "Molim?"

"Pse. Ja osobno nisam velika ljubiteljica. Ali ovaj... Shauna, imaš fotografiju?"

"Tu je." Shauna je podigla veliku fotografiju Chloe da svi vide. "Ona je bradati koli."

"Nije li slatka, Lance?"

Lance Fein je ustao. I Krinsky je ustao. Dimonte se nije maknuo s mjesta.

"Dosta mi je."

"Otiđi sada", rekla je Hester, "i ovaj pas će popisati cijelu tvoju karijeru kao da je hidrant."

"O kom vragu pričaš?"

Pružila je dva lista Feinu. "Taj pas dokazuje da je Beck nevin. Bio je u cyber caffeu sinoć. Ušao je s psom. Digao dosta galame, koliko čujem. Ovdje su četiri izjave neovisnih svjedoka koji su prepoznali Bečka. Radio je 4amo na kompjuteru neko vrijeme – točnije, od četiri minute iza ponoći do dvanaest i dvadeset tri, prema njihovim podacima." Nacerila se. "Evo, momci. Kopije za svakog od vas."

"Očekuješ da prihvatim to zdravo za gotovo?" "Ni najmanje. Molim, slijedi još."

Hester je dobacila kopiju Krinskomu i još jednu Dimonteu. Krinsky ju je uzeo i pitao može li telefonirati.

"Svakako", rekla je Crimsteinica. "Ali ako budeš zvao govorne automate, budi ljubazan pa stavi na račun policije." Uputila mu je sladunjavo srdačan osmijeh. "Puno hvala."

Fein je pročitao list, boja lica prešla mu je u neku iz obitelji pe-peljastosivih.

"Razmišljate da malo rastegnute vrijeme smrti?" pitala je Hester. "Slobodno, ali pogodite što? Te noći most je bio zatvoren zbog radova. Alibi mu je osiguran."

Fein se doslovno tresao. Promumljao je ispod brade nešto što se moglo rimovati s "guja".

"No, no, Lance." Hester Crimstein ispustila je c-c zvuk. "Trebao bi mi zahvaljivati."

"Molim?"

"Pomisli samo kako sam ti mogla pomrsiti račune. Već te vidim pred svim tim kamerama, cijela ta krasna medijska pokrivenost, spreman si da objaviš veliko uhićenje ovog strašnog ubojice. Staviš svoju najbolju kravatu, održiš onaj važni govor o tome kako ulice trebaju biti sigurne, o tome kako je hvatanje ove zvijeri bio timski rad, iako bi ti zapravo trebao pokupiti sve zasluge. Bljeskalice počnu raditi. Smiješiš se i zoveš novinare po imenima, dok cijelo vrijeme zamišljaš svoj veliki stol od hrastovine u guvernerovoj rezidenciji – i onda –bum, ja navalim na tebe. Pokažem medijima ovaj neprobojni alibi. Zamisli, Lance. O, koliko mi samo duguješ!"

Fein je bacao ubojite poglede. "Još uvijek ostaje napad na policajca."

"Ne, Lance, nije tako. Razmisli bolje, prijatelju. Činjenica: ti, pomoćnik okružnog tužitelj Lance Fein, zaletio si se s pogrešnim zaključkom. Gonio si nevina čovjeka sa svojim komandosima – i ne samo nevina čovjeka, već liječnika koji radije za manju plaću radi sa siromašnima nego u unosnom privatnom sektoru." Naslonila se, sa smiješkom na usnama. "O, ovo je dobro. Da vidimo. Dakle, zaposlio si na desetke gradskih policajaca uz Bog zna koliki trošak, sve s isukanim pištoljima, u lovu na tog nevinog čovjeka, i jedan policajac, mladi napaljeni snagator, zaskoči ga u uličici i počne ga mlatiti. Nikoga drugog nema u blizini, pa mladi policajac preuzme na sebe zadatak da natjera ovog uplašenog čovjeka da plati. Jadni, progonjeni doktor David Beck – udovac, dodala bih – samo je planuo u samoobrani."

"To nikad neće proći."

"Naravno da hoće, Lance. Ne želim zvučati neskromno, ali tko je bolji u manipuliranju medijima od moje malenkosti? Ali čekaj, nisi me čuo kako filozofiram o usporedbama između ovog i sličnih slučajeva, ili o pretjeranoj

marljivosti Ureda okružnog tužitelja, ili o tome kako su tako gorljivo htjeli smjestiti ovo doktoru Davidu Bečku, junaku potlačenih, da su vjerojatno podmetnuli dokaze u njegovu kuću."

"Podmetnuli?" Fein je bio crven u licu. "Jesi poludjela?"

"Hajde, Lance, znamo da doktor David Beck ne može biti krivac. Svjedočanstvo četvero ljudi pruža nam neoboriv alibi – vruga, ako treba, iskopat ćemo ih više od četiri još prije nego što ovo završi. Neovisni, nepristrani svjedoci koji potvrđuju da on nije kriv. Pa kako su onda svi oni dokazi dospjeli tamo? Vi, gospodine Fein i vaši komandosi. I najpokvareniji murjak će izgledati kao Mahatma Gandhi kad završim s tobom."

Fein je stisnuo šake. Progutao je bijes i prisilio se da se nasloni. "Dobro", počeo je polako. "Pod pretpostavkom da se alibi pokaže istinitim–"

"O, i hoće."

"Podpretpostavkom da će biti tako, što želiš?"

"Pa, sad, to je strašno dobro pitanje. U škripcu si, Lance. Uhiti ga, ispast ćeš idiot. Opozovi uhićenje, ispast ćeš idiot. Nisam sigurna da vidim izlaz." Hester Crimstein je ustala i počela koračati kao da drži završnu riječ. "Proučila sam ovo, razmislila i mislim da sam otkrila način kako ćemo umanjiti štetu. Zanima te?"

Fein je samo bijesno zurio. "Slušam."

"Jednu si stvar u svemu ovome pametno napravio. Samo jednu, ali možda je dovoljno. Držao si njušku podalje od novinara. Pretpostavljam zato što bi ti bilo malko neugodno pokušavati objasniti kako je ovaj liječnik umaknuo tvojoj mreži. Ali to je dobro. Za sve što je objavljeno mogu se okriviti anonimne dojave. I evo što ćeš učiniti, Lance. Sazovi konferenciju za tisak. Reci im da su dojave lažne, da tražite doktora Davida Bečka samo kao svjedoka, ništa više od tog. Nije osumnjičen za ovaj zločin – u stvari, sigurni ste da ga nije počinio – ali doznali ste da je on bio jedna od posljednjih osoba koje su žrtvu vidjele živu i htjeli ste razgovarati s njim."

"To nikad neće upaliti."

"O, upalit će. Možda ne baš lako i istog trena, ali ići će. Ključ sam ja, Lance. Dugujem ti jer je moj momak pobjegao. Pa ću ja, neprijatelj Ureda okružnog tužitelja, poduprijeti tvoju priču. Ispričat ću novinarima kako ste surađivali s nama, brinuli se da se ne ugroze prava mog klijenta, da doktor Beck i ja svim srcem podržavamo vašu istragu i radujemo se suradnji s vama."

Fein je i dalje šutio.

"Kao što sam već rekla, Lance. Mogu igrati za tebe ili protiv tebe."

"A zauzvrat?"

"Odbacit ćeš sve ove glupe tužbe za napad i opiranje."

"Nema šanse."

Hester je pokazala prema vratima. "Vidimo se u novinama."

Feinova ramena su se lagano pognula. Kad je progovorio, glas mu je bio tih. "Ako pristanemo," rekao je, "tvoj momak će surađivati? Odgovorit će mi na sva pitanja?"

"Molim te, Lance, nemoj se pretvarati da si u položaju za pregovaranje. Iznijela sam ponudu. Prihvati je – ili iskušaj sreću s novinarima. Tvoj izbor. Sat otkucava." Pomicala je kažiprst naprijed–na–trag i radila "tik–tak".

Fein je pogledao Dimontea. Dimonte je još malo progrickao svoju čačkalicu. Krinsky je završio telefoniranje i kimnuo Feinu. Fein je kimnuo Hester. "Onda, kako ćemo to izvesti?"

38

Probudio sam se, podigao glavu i zamalo vrisnuo. Mišići ne samo da su mi bili ukočeni i boljeli me; boljeli su me dijelovi tijela za koje nisam ni znao da ih imam. Pokušao sam izbaciti noge iz kreveta. Izbacivanje je bila loša ideja. Jako loša ideja. Polako. To je bila deviza ovog jutra.

Najviše su me boljele noge, podsjećajući me da mi je forma nikakva unatoč mom jučerašnjem kvazimaratonu. Pokušao sam se preokrenuti. Osjećao sam se kao da su mi istrgnuti šavovi na osjetljivim mjestima koja je napao onaj Azijat. Tijelo mi je čeznulo za nekoliko tableta protiv bolova, no znao sam da bih tako upao u još veće sranje, a tu nisam trenutačno htio biti.

Pogledao sam na sat. Šest ujutro. Bilo je vrijeme da nazovem Hester. Odmah se javila.

"Uspjelo je", rekla je. "Slobodan si." Osjetio sam samo blago olakšanje. "Što ćeš napraviti?" pitala je. Vraški dobro pitanje. "Nisam siguran."

"Pričekaj sekundu." Čuo sam još jedan glas u pozadini. "Shauna želi razgovarati s tobom."

Čulo se prtljanje dok su razmjenjivale telefon, a onda je Shauna rekla: "Moramo razgovarati."

Shauna, koja nije tip za ispraznu kurtoaziju i finoću, ipak je zvučala za sebe neuobičajeno suzdržano, možda čak i – teško mi je bilo zamisliti – uplašeno. Srce mi je počelo lupkati.

"Što je?"

"Nije za preko telefona", rekla je. "Mogu biti kod tebe za sat vremena."

"Nisam rekla Lindi za, ovaj, znaš." "Možda je vrijeme da kažeš", rekao sam.

"Da, dobro." Onda je iznenađujuće nježno dodala: "Volim te, Beck."

"I ja tebe."

Napola čučeci, napola puzeći dovukao sam se do tuša. Namještaj mi je pomogao da poduprem svoje ukočeno teturanje i ostanem uspravan. Ostao sam pod mlazom dok nije nestalo tople vode. Ublažilo mi je bol, ali ne puno.

Tvrese mi je našao ljubičastu majicu od velura iz osamdesetih. Gotovo sam ga zatražio veliki zlatni medaljon.

"Kamo ćeš?" pitao me.

"Zasad k sestri."

"A onda?"

"Na posao, valjda."

Tvrese je odmahnuo glavom.

"Što?" pitao sam.

"Naletio si na neke opake tipove, doktore."

"Da, to sam skužio."

"Bruce Lee neće ovo tek tako pustiti."

Razmislio sam o tome. Bio je u pravu. Čak i da sam htio, nisam mogao samo otići kući i čekati da Elizabeth ponovno uspostavi kontakt. Kao prvo, bilo mi je dosta pasivnosti; blago mirovanje jednostavno više nije u Beckovu programu. Ali jednako tako važno, ljudi iz kombija neće zaboraviti što se dogodilo i pustiti me da veselo odem svojim putem.

"Čuvam ti leđa, doktore. I Brutus. Dok ne bude gotovo."

Htio sam reći nešto hrabro poput: "Ne mogu to tražiti od tebe" ili "Imaš svoj vlastiti život", ali kad se bolje razmisli, mogli su ili raditi ovo ili dilati drogu. Tvrese je želio pomoći – možda čak i morao pomoći – i, prihvatimo tu činjenicu, trebao sam ga. Mogao sam ga odbiti upozorenjem, podsjetiti na pogibelnost, ali shvaćao je te konkretne opasnosti mnogo bolje nego ja. Pa sam na kraju samo kimnuo u znak prihvatanja.

Carlson je primio poziv od Nacionalnog centra za praćenje prije nego što je očekivao.

"Već smo uspjeli", rekla je Donna.

"Kako?"

"Jesi čuo za ŠIBI?"

"Da, nešto." Znao je da ŠIBI znači Sustav integrirane balističke identifikacije, novi kompjuterski program kojim se Odjel za alkohol, duhan i vatreno oružje koristio za pohranjivanje metaka i čahura. Dio njihova novog programa protiv posjedovanja oružja.

"Više čak i ne trebamo originalni metak", nastavila je. "Samo su nam trebali poslati skenirane slike. Možemo ih digitalno obraditi i usporediti odmah na ekranu."

"I?"

"Imao si pravo, Nick", rekla je. "Odgovaraju."

Carlson je prekinuo i nazvao drugi broj. Kad se druga strana javila, rekao je: "Gdje je doktor Beck?"

Brutus nam se priključio na pločniku. "Dobro jutro", rekao sam. On nije rekao ništa. Još ga nisam čuo da je progovorio. Sjeo sam na stražnje sjedalo. Tvrese je sjeo kraj mene i nacerio se. Prošle noći je ubio čovjeka. Istina, učinio je to braneći moj život, ali zbog njegova opuštenog ponašanja nisam bio siguran sjeća li se uopće da je potegnuo okidač. Ja sam više nego itko drugi trebao razumjeti kroz što prolazi, ali nisam. Nisam baš sklon moralnim apsolutima. Ne vidim samo crno i bijelo, nego i sivo. Donosim odluke. Elizabeth je bolje slijedila svoj moralni kompas. Užasnua bi je gubitak života. Ne bi joj ništa značilo to što me čovjek pokušao oteti, mučiti i vjerojatno ubiti. Ili možda bi. Više stvarno ne znam. Neugodna istina je da nisam znao sve o njoj. A ni ona sigurno nije znala sve o meni.

Moja medicinska izobrazba nalaže mi da se nikad ne pozivam na moralnost. Pravilo određivanja prioriteta je jednostavno: onaj s najtežom ozljedom prvi je na redu. Nije bitno tko je ili što je učinio. Pomoć se pruža najteže ranjenom. To je lijepa teorija i razumijem potrebu za takvim razmišljanjem. Ali da, recimo, dovedu mog nećaka Marka s ranom od uboda, a u isto vrijeme i nekog serijskog pedofila koji ga je ubo sa za život opasnim metkom u glavi, pa dajte, molim vas. Doneseš odluku i u dubini duše znaš da je bila laka.

Možete prigovoriti da se gnijezdimo na užasno skliskoj strmini. Složit ću se, iako mogu uzvratiti da se većina života odvija tamo. Problem je taj što postoje posljedice života u sivom – ne samo teoretske koje vam okaljaju dušu, nego one od krvi i mesa, nesaglediva šteta koju takvi izbori ostavljaju iza sebe. Pitao sam se što bi se dogodilo da sam govorio istinu od prvog trena. I silno me isprepadalo.

"Nešto smo tihi, doktore." "Aha", rekao sam.

Brutus me odbacio do Lindina i Shaunina stana na Riverside Driveu.

"Bit ćemo iza ugla", rekao je Tvrese. "Ako nešto trebaš, znaš moj broj."

"Dobro." "Imaš Glock?" "Da."

Tvrese mi je stavio ruku na rame. "Oni ili ti, doktore", rekao je. "Samo ti povuci okidač."

Tu nema sivog.

Izišao sam iz auta. Majke i dadilje polako su se šetale, gurajući komplicirana dječja kolica koja se preklope, mijenjaju položaj, ljuljaju, sviraju pjesme, mogu se nagnuti i naprijed i natrag, primaju više od jednog djeteta, plus cijeli asortiman pelena, rupčića, dječje hrane, sokova (za starijeg brata ili sestru), rezervne odjeće, bočica, čak i automobilski pribor za prvu pomoć. Znao sam sve to iz svoje prakse (imati Medicaid nije značilo da si ne možete priuštiti vrhunska Chicco kolica), i ovaj prizor drage normalnosti u suživotu

na istom području s mojim nedavnim iskušenjima djelovao je na mene poput nekakva eliksira.

Okrenuo sam se natrag prema zgradi. Linda i Shauna već su trčale prema meni. Linda je stigla prva. Bacila je ruke oko mene. Zagrlio sam i ja nju. Godilo je.

"Jesi li dobro?" upitala je Linda. "Dobro sam", rekao sam.

Moja uvjerenja nisu spriječila Lindu da ponovi pitanje još nekoliko puta na nekoliko različitih načina. Shauna je stajala malo dalje. Uhvatio sam joj pogled preko sestrina ramena. Brisala je suze iz očiju. Nasmiješio sam joj se. Nastavili smo sa zagrljajima i poljupcima i u dizalu. Shauna je bila manje srdačna nego obično, stojeći malo po strani. Vanjski promatrač mogao bi tvrditi da to ima smisla, da je Shauna davala prostora sestri i bratu tijekom ovog dirljivog sastanka. Vanjski promatrač ne bi razlikovao Shaunu od Cher. Shauna je bila nevjerojatno dosljedna. Bila je razdražljiva, zahtjevna, zabavna, velikodušna i odana iznad svega. Nikad nije stavljala masku ili se pretvarala da je nešto što nije. Da vaš rječnik nudi i antonime i da pogledate pod frazu "drvena Marija", našli biste sliku njezine raskošne pojave. Shauna je živjela život ravno u vaše lice. Ne bi popustila ni da je tres-nete čeličnom šipkom po glavi.

Počeo sam osjećati trnce iznutra.

Kad smo stigli u stan, Linda i Shauna razmijenile su poglede. Lindina ruka spuznula je s mene. "Shauna najprije želi popričati s tobom nasamo", rekla je. "Bit ću u kuhinji. Hoćeš li sendvič?"

"Hvala", rekao sam.

Linda me poljubila i još jednom me stisnula, kao da se želi uvjeriti da sam još uvijek tu i da sam stvaran. Požurila je iz sobe. Pogledao sam Shaunu. Držala se na razdaljini. Rukama sam napravio "Sto hoćeš?" gestu.

"Zašto si pobjegao?" pitala je Shauna.

"Dobio sam još jedan e-mail", rekao sam.

"Na onoj Bigfoot adresi?"

"Da."

"Zašto je stigao tako kasno?"

"Koristila se šifrom", rekao sam. "Trebalo mi je vremena da je skužim."

"Kakvom šifrom?"

Objasnio sam o ženi-šišmišu i Teen seks pudlicama.

Kad sam završio, upitala je: "Zato si se koristio računalom u cybercaffeu? Skužio si za vrijeme šetnje s Chloe?"

"Da."

"Štoje točno pisalo u e-mailu?"

Nisam mogao shvatiti zašto mi Shauna postavlja sva ta pitanja. Povrh svega što sam maloprije rekao, Shauna je bila osoba koja je isključivo voljela kratko

i jasno. Detalji joj nisu bili jača strana; samo su mutili i zbunjivali. "Htjela je da se nađemo u parku na Washingtonovu trgu jučer u pet", rekao sam. "Upozorila me da će me netko slijediti. I onda mi je rekla da me voli, bez obzira na sve."

"I zato si pobjegao?" pitala je. "Da ne propustiš sastanak?"

Kimnuo sam. "Hester je rekla da me ne bi pustili uz jamčevinu bar do ponoći."

"Jesi stigao u park na vrijeme?"

"Da."

Shauna mi se približila. "I?"

"Nije se pojavila."

"A ipak si još uvijek uvjeren da ti je Elizabeth poslala taj e-mail?"

"Nema drugog objašnjenja", rekao sam.

Nasmiješila se kad sam to rekao.

"Što?" pitao sam.

"Sjećaš se moje prijateljice Wendy Petino?"

"Kolegica model", rekao sam. "Luda ko slapa."

Shauna se nasmijala opisu. "Jednom me odvela na večeru sa svojim", pokazala je navodnike prstima, "duhovnim guruom. Tvrdila je da on može čitati misli, predviđati budućnost i sve to. Pomagao joj je da komunicira s mrtvom majkom. Wendyna majka je izvršila samoubojstvo kad joj je bilo šest godina."

Pustio sam je da nastavi, ne prekidajući s očitim "koja je poanta?" Shauna se nije žurila, ali znao sam da će konačno doći do poante.

"I tako završimo večeru. Konobar nam donese kavu. Wendyn guru – zvao se nešto kao Omay – bulji u mene tim sjajnim, radoznalim očima, znaš na što mislim, i počne mi pričati kako ćuti – tako on kaže, ćuti – da sam možda skeptik i da bih trebala reći što mislim. Znaš mene. Kažem mu da je pun govana i da mi je dosta toga da krade novce mojoj prijateljici. Omay se ne naljuti, naravno, što me stvarno raspizdi. No, pruži mi komadić papira i kaže da napišem na njega što god želim – nešto značajno u mom životu, datum, inicijale ljubavnice, što god hoću. Pogledam papirić. Izgleda kao normalan bijeli papir, ali ipak pitam smijem li upotrijebiti svoj. Kaže mi kako hoću. Izvadim posjetnicu i okrenem je. Da mi olovku, ali opet odlučim upotrijebiti svoju – u slučaju da je nekakva prevarantska kemijska ili nešto, što ja znam, je li? Ni to ga ne smeta. I napišem tvoje ime. Samo Beck. Uzme papirić. Promatram njegovu ruku da ne bi zamijenio papire, no on samo doda papirić Wendy. Kaže joj da ga čuva. Uzme moju ruku. Zatvori oči i počne se tresti kao da ima napadaj i kunem se da sam osjetila kako nešto struji kroz mene. Onda Omay otvori oči i kaže: 'Tko je Beck?'"

Spustila se na kauč. Ja isto.

"E, sad. Znam da su ljudi brzi s rukama i to sve, ali bila sam tamo. Gledala sam ga izbliza. I gotovo pala na to. Omay ima posebne sposobnosti. Kao što si rekao, nije bilo drugog objašnjenja. Wendy je sjedila sa zadovoljnim osmijehom koji joj nije silazio s lica. Nije mi bilo jasno."

"Raspitao se o tebi", rekao sam. "Znao je za naše prijateljstvo."

"Bez uvrede, ali ne bi li pretpostavio da sam napisala ime svog sina ili možda Lindino? Kako bi znao da ću odabrati tebe?"

Imala je pravo. "I sada vjeruješ u to?"

"Gotovo, Beck. Rekla sam da sam gotovo pala na to. Stari Omay je imao pravo. Ja sam skeptik. Možda je sve upućivalo na to da je on vidovit, osim što sam ja znala da nije. Zato što vidovnjaci ne postoje – kao što ne postoje ni duhovi." Zastala je. Ne baš spretno, draga moja Shauna.

"Pa sam malo istraživala", nastavila je. "Dobra stvar kad si poznati model je da možeš nazvati bilo koga i razgovarat će s tobom. Pa sam nazvala jednog mađioničara kojeg sam gledala na Broadwayu prije nekoliko godina. Poslušao je priču i nasmijao se. Pitala sam što je tako smiješno. Pitao me je li taj guru to izveo nakon večere? Bila sam iznenađena. Kakve to vražje veze ima? Ali rekla sam da, kako zna? Pitao je jesmo li pili kavu. Opet sam rekla da. Je li njegova bila crna? Još jednom sam rekla da." Shauna se sad smiješila. "Znaš kako je to izveo, Beck?"

Odmahnuo sam glavom. "Nemam pojma."

"Kad je dodavao papirić Wendy, prešao je s njim preko svoje crne kave. Crna kava, Beck. Odražava poput ogledala. Tako je vidio što sam napisala. Bio je to samo glupi trik za pokazivanje.

Jednostavno, zar ne? Prijedeš papirićem iznad svoje šalice crne kave i kao da si prešao iznad ogledala. A ja sam mu gotovo povjerovala. Razumiješ što hoću reći?"

"Naravno", rekao sam. "Misliš da sam lakovjeran kao luda Wendy."

"Da i ne. Vidiš, dio Omaveve prijevare je volja. Wendy pada na to jer želi vjerovati u sve te besmislice."

"A ja želim vjerovati da je Elizabeth živa?"

"Više nego što ikoji čovjek koji umire u pustinji želi pronaći oazu", rekla je.

"Ali ni to zapravo nije moja poanta."

"A što je onda?"

"Naučila sam da samo zato što ne vidiš drugo objašnjenje ne znači da ono ne postoji. Znači samo da ga ne možeš vidjeti."

Naslonio sam se i prekrižio noge. Gledao sam je. Skrenula je pogled, nešto što inače ne čini. "Što se ovdje događa, Shauna?"

Nije se htjela okrenuti prema meni. "Nisi mi baš suvisla", rekao sam. "Mislim da sam bila prilično jasna–"

"Znaš što mislim. Ovo ne sličići tebi. Preko telefona si rekla da moraš razgovarati sa mnom. Nasamo. A zašto? Da mi kažeš da je moja mrtva žena, nakon svega, i dalje mrtva?" Odmahnuo sam glavom. "Ne vjerujem baš." Shauna nije reagirala. "Reci mi", rekao sam.

Okrenula se natrag. "Bojim se", rekla je tonom od kojeg sam se naježio. "Čega?"

Odgovor nije odmah uslijedio. Mogao sam čuti Lindino šuškanje u kuhinji, zveket tanjura i čaša, zvuk otvaranja hladnjaka. "Ovo poduže upozorenje koje sam ti upravo dala", Shauna je napokon nastavila. "To se odnosilo na mene isto koliko i tebe."

"Ne razumijem."

"Vidjela sam nešto." Glas joj je zamro. Duboko je uzdahnula i pokušala ponovno. "Vidjela sam nešto što ne mogu racionalno objasniti. Isto kao u priči s Omavem. Znam da mora postojati drugo objašnjenje, ali ne mogu ga naći." Počela je mrdati rukama, prsti su joj petljali po gumbima, micala je zamišljene konce sa sakoa. Onda je rekla: "Počinjem ti vjerovati, Beck. Mislim da je Elizabeth možda još živa."

Srce mi je poskočilo u grlo.

Brzo je ustala. "Smiješat ću mimozu. Hoćeš i ti?"

Odmahnuo sam glavom.

Izgledala je iznenađeno. "Sigurno nećeš--"

"Reci mi što si vidjela, Shauna."

"Dosje o njezinoj autopsiji."

Gotovo sam se srušio. Trebalo mi je vremena da dođem do glasa. "Kako?"

"Znaš Nicka Carlsona iz FBI-a?" "Ispitivao me", rekao sam. "Misli da si nevin."

"Meni nije tako zvučao."

"Zvuči sada. Kad su svi ti dokazi počeli upućivati na tebe, pomislio je da je sve nekako preuredno."

"To ti je rekao?"

"Da."

"I ti si mu povjerovala?"

"Znam da zvuči naivno, ali, da, povjerovala sam mu."

Imao sam povjerenja u Shaunine procjene. Ako kaže da se Carlsonu može vjerovati, on je ili odličan lažljivac ili je prozreo namještajku. "Još uvijek ne razumijem", rekao sam. "Kakve to veze ima s autopsijom?"

"Carlson me posjetio. Htio je znati što namjeravaš. Nisam mu htjela reći. Ali pratio je tvoje poteze. Znao je da si tražio dosje o Elizabethinoj autopsiji. Pitao se zašto. Pa je nazvao ured patologa i dobio dosje. Donio ga je sa sobom. Da vidi mogu li mu pomoći u tome."

"Pokazao ti ga je?"

Kimnulaje.

Grlo mi je bilo suho. "Jesi li vidjela fotografije s autopsije?"

"Nije ih bilo, Beck."

"Što?"

"Carlson misli da ih je netko ukrao."

"Tko?"

Slegnula je. "Jedina osoba koja je tražila uvid u dosje bio je Elizabethin otac." Hoyt. Sve se vrtjelo oko njega. Pogledao sam je. "Jesi li vidjela što od izvještaja?"

Kimanje je ovaj put bilo nesigurnije. "I?"

"Piše da je Elizabeth imala problema s drogom, Beck. Ne samo da je bilo droge u njezinu organizmu. Rekao je da izvještaj pokazuje da je uzimanje bilo dugotrajno."

"Nemoguće", rekao sam.

"Možda, možda ne. Samo to ne bi bilo dovoljno da me uvjeri. Ljudi mogu prikriti da se drogiraju. Nije vjerojatno, ali ni to da je živa nije vjerojatno. Možda su testovi bili pogrešni ili neuvjerljivi. Nešto. Postoje objašnjenja, zar ne? Nekako se može razjasniti."

Oblizao sam usne. "A što se nije moglo?" pitao sam.

"Njezina visina i težina", rekla je Shauna. "Upisano je da Elizabeth ima metar i sedamdeset i manje od četrdeset pet kila."

Još jedan udarac u trbuh. Moja žena je bila visoka metar i šezdeset dva i imala je oko pedeset dva kilograma. "Čak ni blizu", rekao sam.

"Čak."

"Živa je, Shauna."

"Možda", priznala je, a pogled joj je odlutao prema kuhinji. "Ali ima još nešto."

Shauna se okrenula i pozvala Lindu. Linda je došla na vrata sobe i ostala tamo. Odjednom je djelovala sitno u svojoj pregači. Otresla je ruke i obrisala ih u pregaču. Gledao sam svoju sestru, zbunjen.

"Što se događa?"

Linda je počela pričati. Rekla mi je za fotografije, kako je Elizabeth došla k njoj da ih snimi, kako je zapravo bila zadovoljna što čuva tajnu o Brandonu Scopeu. Nije ništa uljepšavala ili nudila objašnjenja, no s druge strane, možda nije ni trebala. Stajala je tamo, sve izbacila iz sebe i čekala nei/bježan napad. Slušao sam pognute glave. Nisam se mogao suočiti s njom, ali lako sam joj oprostio. Svi imamo slabe točke. Svatko od nas.

Htio sam je zagrliti i reći joj da razumijem, ali nisam to mogao izvesti. Kad je završila, samo sam kimnuo i rekao: "Hvala što si mi rekla."

Te su riječi značile otpust. Linda je shvatila. Shauna i ja sjedili smo u tišini gotovo punu minutu.

"Beck?"

"Elizabethin otac mi je lagao", rekao sam.

Kimnula je.

"Moram razgovarati s njim."

"Prije ti ništa nije rekao."

Istina, pomislio sam.

"Misliš da će ovaj put biti drukčije?"

Odsutno sam potapšao Glock za pojasom. "Možda", rekao sam.

Carlson me dočekao u hodniku. "Doktore Beck?" rekao je.

Na drugoj strani grada u isto vrijeme Ured okružnog tužitelja držao je konferenciju za tisak. Novinari su prirodno bili sumnjičavi prema Feinovu spetljanom objašnjenju (što se tiče mene) i bilo je puno povlačenja riječi, optuživanja i tih stvari. Ali to je samo stvorilo zbrku oko cijele stvari. Zbrka je korisna. Zbrka vodi do opširne rekonstrukcije, objašnjenja, tumačenja i slično. Mediji i javnost više vole jednostavniji prikaz.

Gospodin Fein vjerojatno bi se gadnije proveo, no slučajnosti li, Ured okružnog tužitelja iskoristio je tu istu konferenciju i za objavljivanje podizanja optužnica protiv nekoliko visokih dužnosnika u gradonačelnikovu uredu, uz nagovještaj da "pipci korupcije" – njihova fraza – možda dosežu i do samog glavnice. Mediji, biće sa sposobnošću koncentracije dvogodišnjaka nafutranog slatkišima, odmah su usmjerili pažnju na ovu sjajnu novu igračku, a staru su šut–nuli pod krevet.

Carlson mi se približio. "Htio bih vam postaviti nekoliko pitanja."

"Ne sad", rekao sam.

"Vaš otac je imao pištolj", rekao je.

Njegove su me riječi prikovale za pod. "Molim?"

"Stephen Beck, vaš otac, kupio je Smith&Wesson kalibra trideset osam. Registracija je pokazala da ga je kupio nekoliko mjeseci prije nego što je umro."

"Kakve to veze ima i sa čim?"

"Pretpostavljam da ste naslijedili oružje. Jesam li u pravu?"

"Ne razgovaram s vama." Pritisnuo sam gumb za poziv dizala.

"Imamo ga", rekao je. Okrenuo sam se, zaprepašten. "Bio je u sigurnosnom pretincu Sarah Goodhart. Sa slikama."

Nisam mogao vjerovati to što sam čuo. "Zašto mi to prije niste rekli?"

Carlson se lukavo osmjehnuo.

"Ah, da, tad sam još bio zlikovac", rekao sam. Onda, namjerno mu okrenuvši leđa, dodao sam: "Ne vidim zašto je to bitno."

"Naravno da vidite." Opet sam pritisnuo gumb.

"Otišli ste vidjeti Petera Flannervja", nastavio je Carlson. "Ispitivali ste ga o ubojstvu Brandona Scopea. Želio bih znati zašto."

Pritisnuo sam pozivni gumb i držao prst na njemu. "Jeste li učinili nešto s dizalima?"

"Da. Zašto ste posjetili Petera Flannervja?"

Mozak mi je izveo nekoliko brzih zaključaka. Ideja – opasna stvar i u najboljim okolnostima – pala mi je na pamet. Shauna je vjerovala ovom čovjeku. Možda bih mogao i ja. Bar malo. Dovoljno. "Zato što vi i ja gajimo iste sumnje", rekao sam.

"Koje to?"

"Obojica se pitamo je li KillRov ubio moju ženu."

Carlson je prekrižio ruke. "A što Peter Flannery ima s tim?"

"Pratili ste moje poteze, zar ne?"

"Da."

"Odlučio sam učiniti isto s Elizabethinim. Od prije osam godina. Flanneryjevi inicijali i broj telefona bili su u njezinu rokovniku."

"Shvaćam", rekao je Carlson. "I što ste saznali od gospodina Flannervja?"

"Ništa", lagao sam. "Nikakve koristi."

"O, ne bih se složio", rekao je Carlson.

"Zašto to kažete?"

"Je li vam poznato kako se rade balističke analize?"

"Vidio sam na televiziji."

"Pojednostavljeno, svaki pištolj ostavi jedinstven otisak na metku koji ispali. Ogrebotine, udubljenja – jedinstvene tom oružju. Poput otisaka prstiju."

"Toliko znam."

"Nakon vašeg posjeta Flannervjevu uredu, dao sam našim ljudima da obave jedan određeni balistički test na tridesetosmici koju smo našli u pretincu Sarah Goodhart. Znae što sam otkrio?"

Odmahnuo sam glavom, ali znao sam.

Carlson se nije žurio da bi mi rekao: "Iz pištolja vašeg oca, onog koji ste naslijedili, ubijen je Brandon Scope."

Otvorila su se jedna vrata i majka i njezin sin tinejdžer izišli su u hodnik. Klinac je baš bio usred moljakanja, ramena pogrbljenih u pozi pubertetskog prkosa. Majka je stisnula usta i glavu držala visoko u "ne zanima me" položaju. Došli su pred dizalo. Carlson je rekao nešto u voki-toki. Obojica smo se odmaknuli od dizala, pogleda ukrštenih u tihoj prijetnji.

"Agente Carlson, mislite da sam ja ubojica?"

"Da vam pravo kažem?" rekao je. "Nisam više siguran."

Začudio me njegov odgovor. "Svjesni ste, dakako, da nisam obvezan razgovarati s vama. Zapravo, mogao bih odmah sada nazvati Hester Crimstein i spriječiti sve što pokušavate izvesti."

Uznemirio se, ali nije se trudio poricati. "Što hoćete reći?"

"Dajte mi dva sata."

"Zašto?"

"Dva sata", ponovio sam.

Promislio je. "Pod jednim uvjetom."

"Kojim?"

"Recite mi tko je Lisa Sherman."

To me istinski zbunilo. "Ne znam to ime."

"Vi i ona trebali ste zajedno avionom oputovati iz zemlje prošle noći."

Elizabeth.

"Ne znam o čemu govorite", rekao sam. Dizalo je zazvonilo. Vrata su se otvorila. Nadurena majka i njezin pogrbljeni pu-bertetlija ušli su unutra. Pogledala nas je. Dao sam joj znak da zadrži vrata.

"Dva sata", rekao sam.

Carlson je nevoljko kimnuo. Uskočio sam u dizalo.

40

"Kasniš!" vikao je fotograf, sićušan čovjek s lažnim francuskim naglaskom, na Shaunuu. "I izgledaš kao – comment dit-on? – kao nešto što je prošlo kroz WC."

"Nosi se, Frederic", uzvratila je Shauna, ne znajući ili ne mareći je li mu to ime. "Otkud si uopće, iz Brooklvna?"

Dignuo je ruke. "Ne mogu ovako raditi!"

Aretha Feldman, Shaunina agentica, dotrčala je. "Ne brini, Francois. Naš šminker će napraviti čuda na njoj. Uvijek izgleda grozno kad dođe. Odmah ćemo se vratiti." Aretha je snažno povukla Shaunuu za lakat, neprestano se smiješeći. Shauni je prigušenim glasom rekla: "Koji ti je vrag?"

"Ne treba mi ovo sranje." "Nemoj mi tu glumiti primadonu." "Imala sam tešku noć, dobro?" "Nije dobro. Idi na šminkanje."

Kad je šminker vidio Shaunuu ostao je bez daha od užasa. "Sto ti je to ispod očiju?" uzviknuo je. "Snimamo li sada reklamu za sunčane naočale?"

"Ha-ha." Shauna je prišla stolcu za šminkanje.

268 Harlan Coben

"A, da", rekla je Aretha. "Ovo je stiglo za tebe." U ruci je držala omotnicu. Shaunaje zaškiljila. "Što je to?"

"Nemam pojma. Služba za dostavu to je donijela prije deset minuta. Rekli su da je hitno."

Dala je omotnicu Shauni. Shauna ju je uzela jednom rukom i okrenula je. Pogledala je poznatu švrljetinu na poledini omotnice –samo riječ "Shauna" – i osjetila kako joj se stišće želudac.

Još uvijek zureći u rukopis, Shauna je rekla: "Ostavite me na sekundu."

"Sada nije vrijeme-" "Sekundu."

Šminker i agentica odmaknuli su se. Shauna je otvorila omotnicu. Ispao je bijeli papirić s istim poznatim rukopisom. Shauna ga je podigla. Poruka je bila kratka: "Otiđi u ženski WC."

Shauna je pokušavala ujednačeno disati. Ustala je.

"Sto ne valja?" upitala je Aretha.

"Moram piškiti", rekla je smirenim glasom koji je čak i nju iznenadio. "Gdje je WC?" "Niz hodnik pa lijevo." "Odmah se vraćam."

Dvije minute poslije gurnula je vrata WC-a. Nisu se pomaknula. Pokucala je. "Ja sam", rekla je. I pričekala.

Nakon nekoliko trenutaka čula je otključavanje. Opet tišina. Shauna je duboko udahnula i ponovno gurnula vrata. Otvorila su se. Stala je na pločice i zaustavila se na mjestu. Tamo, na drugom kraju prostorije, ispred najbližeg WC-a stajao je duh.

Shauna je zatomila krik.

Smeđa perika, gubitak težine, naočale – ništa nije izmijenilo ono očigledno.

"Elizabeth..." "Zaključaj vrata, Shauna."

Shauna je poslušala bez razmišljanja. Kad se okrenula, prišla je korak bliže staroj prijateljici. Elizabeth se povukla unatrag.

"Molim te, nemamo puno vremena."

Možda prvi put u životu, Shauna je ostala bez riječi. "Moraš uvjeriti Bečka da sam mrtva", rekla je Elizabeth. "Malo je kasno za to."

Pogled joj je kružio po prostoriji kao da traži izlaz za bijeg. "Napravila sam pogrešku što sam se vratila. Glupu, glupu pogrešku. Ne mogu ostati. Moraš mu reći–"

"Vidjeli smo dosje o autopsiji, Elizabeth", rekla je Shauna. "Ne možeš više vratiti duha u bocu."

Elizabeth je zatvorila oči.

Shauna je upitala: "Što se, do vraga, dogodilo?"

"Bila je pogreška doći ovamo."

"Da, to si već rekla."

Elizabeth je počela gristi donju usnicu. A onda: "Moram ići."

"Ne smiješ", rekla je Shauna.

"Molim?"

"Ne smiješ ponovno pobjeći."

"Ako ostanem, on će umrijeti."

"On je već mrtav", rekla je Shauna.

"Ne razumiješ."

"I ne trebam. Ako ga opet napustiš, neće preživjeti. Čekam već osam godina da te preboli. To je ono što bi se trebalo dogoditi, znaš. Rane zacjeljuju. Život se nastavlja. Ali ne i za Bečka." Približila se Elizabeth. "Ne mogu dopustiti da opet pobjegneš."

Bilo je suza u sva četiri oka.

"Nije me briga zašto si otišla", rekla je Shauna, prilazeći bliže. "Važno je samo da si se vratila."

"Ne mogu ostati", rekla je slabašno.

"Moraš."

"Čak i ako to znači njegovu smrt?"

"Da", rekla je Shauna bez oklijevanja. "Čak. I znaš da je istina ovo što govorim. Zato si ovdje. Znaš da ne smiješ ponovno otići. I znaš da te neću pustiti."

Shauna je prišla još korak bliže.

"Tako sam umorna od bježanja", rekla je Elizabeth tiho.

"Znam."

"Ne znam više što da radim."

"Ni ja. Ali bježanje ovaj put nije izbor. Objasni mu, Elizabeth. Natjeraj ga da shvati."

Elizabeth je podigla glavu. "Znaš koliko ga volim?" "Da," rekla je Shauna, "znam." "Ne mogu dopustiti da strada." Shauna je rekla: "Prekasno."

Sada su stajale na manje od pola metra razmaka. Shauna je htjela pružiti ruke i zagrliti je, ali ostala je na mjestu.

"Imaš li broj na koji ga mogu dobiti?" upitala je Elizabeth. "Da, dao mi je od mobitela—" "Reci mu Dupin. Naći ćemo se ondje večeras." "Ne znam kog vruga to znači."

Elizabeth se brzo provukla kraj nje, provirila kroz vrata i skliznula kroz njih. "Shvatit će on", rekla je. A onda je nestala.

41

Kao i obično, Tvrese i ja sjedili smo na stražnjem sjedalu. Jutarnje nebo bilo je boje pepela drvenog ugljena, boje nadgrobne ploče. Uputio sam Brutusa kamo će skrenuti kad prijeđemo Most Georgea Washingtona. Iza sunčanih naočala Tvrese je proučavao moje lice. Napokon je upitao: "Kamo idemo?"

"Roditeljima moje žene."

Tvrese je čekao da kažem više.

"On je gradski policajac", dodao sam.

"Kako se zove?"

"Hoyt Parker."

Brutus se nasmiješio. Tvrese isto.

"Znate ga?"

"Nikad osobno nisam radio s njim, ali da, čuo sam ime."

"Kako to misliš, radio s njim?"

Tvrese mi je samo odmahnuo. Došli smo do granice grada. Doživio sam nekoliko nestvarnih iskustava u protekla tri dana – upišite "vožnja kroz stari kvart s dva dilera u autu sa zatamnjenim staklima" kao još jedno. Dao sam Brutusu još nekoliko uputa prije nego što smo se zaustavili pred uspomenama krcatom dvokatnicom u Ulici Goodhart.

Izišao sam. Brutus i Tvrese su se odvezli. Došao sam do vrata i slušao dugu zvonjavu. Oblaci su postali tamniji. Munja je proparala nebo po šavu. Ponovno sam pritisnuo zvonce. Bol mi je prošla rukom. Još uvijek me sve grozno boljelo od jučerašnje kombinacije mučenja i prenaprezanja. Na trenutak sam se zapitao što bi se dogodilo da se nisu pojavili Tvrese i Brutus. Onda sam daleko odgurnuo tu misao.

Konačno sam začuo Hoyta: "Tko je?" "Beck", rekao sam. "Otvoreno je."

Pružio sam ruku prema kvaki. Ruka mi je zastala nekoliko centimetara prije. Čudno. Bio sam ovdje bezbroj puta u životu, ali ne pamtim da je Hoyt ikada pitao tko je na vratima. Bio je jedan od onih koji više vole izravno sučeljavanje. Nema skrivanja u grmlju kad se radi o Hoytu Parkeru. Ničega se nije bojao i to bi pokazivao na svakome koraku. Pozvoniš mu na vrata, on otvori i unese ti se u lice.

Pogledao sam iza sebe. Tvrese i Brutus su otišli – nije bilo pametno gubiti vrijeme pred murjakovom kućom u bjelačkom predgrađu.

"Beck?"

Nije bilo izbora. Sjetio sam se Glocka. Kad sam stavio lijevu ruku na kvaku, desnu sam približio boku. Za svaki slučaj. Okrenuo sam kvaku i gurnuo vrata. Promolio sam glavom.

"U kuhinji sam", povikao je Hoyt.

Ušao sam unutra i zatvorio vrata za sobom. Soba je mirisala po sredstvu za dezinficiranje od limuna, jednom od onih koji se priključe u struju.

"Hoćeš pojesti nešto?" pitao je Hoyt.

Još uvijek ga nisam mogao vidjeti. "Ne, hvala."

Odgacao sam preko saga prema kuhinji. Ugledao sam stare fotografije na polici iznad kamina, ali ovaj put nisam ustuknuo. Kad sam došao do linoleuma, pogledom sam obuhvatio sobu. Prazno.

Htio sam se okrenuti natrag kad sam osjetio hladan metal uz sljepoočnicu. Ruka mi se iznenada omotala oko vrata i snažno me trgnula.

"Jesi li naoružan, Beck?"

Nisam se pomaknuo ni progovorio.

Još uvijek s uperenim pištoljem, Hoyt mi je pustio vrat i opipao me. Našao je Glock, izvukao ga, bacio preko poda.

"Tko te dovezao?"

"Neki prijatelji", uspio sam reći.

"Kakvi prijatelji?"

"Koji je ovo vrag, Hoyt?"

Odstupio je. Okrenuo sam se. Pištolj mi je bio uperen u prsa. Cijev mu je izgledala golema, šireći se poput divovskih usta koja se spremaju progutati me cijelog. Bilo je teško odvratiti pogled od tog hladnog, metalnog tunela.

"Došao si me ubiti?" pitao je Hoyt.

"Molim? Ne." Prisilio sam se da podignem pogled. Hoyt je bio neobrijan. Oči su mu bile crvene, tijelo mu se ljuljalo. Alkohol. Puno alkohola.

"Gdje je gospođa Parker?" pitao sam.

"Na sigurnom." Čudan odgovor. "Poslao sam je odavde."

"Zašto?"

"Mislim da znaš."

Možda i jesam. Ili sam počinjao.

"Zašto bih vam htio nauditi, Hoyt?"

Držao je pištolj uperen u moja prsa. "Uvijek nosiš skriveno oružje, Beck? Mogao bih te baciti u zatvor za to."

"Učinili ste mi i gore stvari", odgovorio sam. Spustio je lice. Nešto je muklo promumljao. "Čije smo tijelo kremirali, Hoyt?" "Nemaš ti pojma ni o čemu."

"Znam da je Elizabeth još živa", rekao sam.

Ramena su mu se ovjesila, ali oružje je ostalo na mjestu. Vidio sam da mu se ruka s pištoljem napela i na trenutak sam bio siguran da će pucati. Pomislio sam skočiti u stranu, ali sam shvatio da bi me mogao pogoditi iz drugog pokušaja.

"Sjedni", rekao je tihim glasom.

"Shauna je vidjela izvještaj s autopsije. Znamo da ono u mrtvačnici nije bila Elizabeth."

"Sjedni", ponovio je, podižući malo pištolj, i vjerujem da bi me upucao da nisam poslušao. Poveo me natrag u dnevnu sobu. Sjeo sam na onaj ružni kauč koji je bio svjedok tolikih nezaboravnih trenutaka, ali imao sam osjećaj da bi ti trenutci bili puki bljesak upaljača u usporedbi s vatrometom koji se spremao zahvatiti ovu sobu.

Hoyt je sjeo prekoputa mene. Pištolj je još uvijek bio podignut i uperen u mene. Uopće nije odmarao ruku. Dio njegove prakse, pretpostavljam. Iscrpljenost se cijedila iz njega. Izgledao je kao balon koji pušta i gotovo se neprimjetno ispuhuje.

"Što se dogodilo?" pitao sam.

Nije mi odgovorio na pitanje. "Zašto misliš da je živa?"

Zastao sam. Jesam li možda griješio? Je li ikako moglo biti da on ne zna? Ne, brzo sam odlučio. Vidio je tijelo u mrtvačnici. On je bio taj koji ju je identificirao. Morao je biti upetljan. Ali onda sam se sjetio e-maila.

Nikom ni riječi...

Je li bila pogreška doći ovamo?

Opet ne. Poruka je poslana prije svega ovoga – praktički u nekoj drugoj eri. Morao sam donijeti odluku. Morao sam gurati, poduzimati nešto.

"Jesi li je vidio?" pitao me.

"Ne."

"Gdje je?"

"Ne znam", rekao sam.

Hoyt je iznenada nakrivio glavu. Stavio je prst na usta kao znak da šutim. Ustao je i odšuljao se do prozora. Svi su zastori bili povučeni. Provirio je sa strane.

Ustao sam.

"Sjedni."

"Upucajte me, Hoyt."

Pogledao me.

"Ona je u nevolji", rekao sam.

"I ti misliš da joj možeš pomoći?" podrugljivo se nasmijao. "Ja sam vam oboma spasio život one noći. Što si ti napravio?"

Osjetio sam da mi se nešto steže u prsima. "Onesvijestio se od udarca", rekao sam.

"Točno."

"Vi..." Imao sam teškoća s izražavanjem. "Vi ste nas spasili?"

"Sjedni."

"Ako znate gdje je ona–"

"Ne bismo onda vodili ovaj razgovor", završio je.

Približio sam mu se još korak. Pa još jedan. Naciljao je pištoljem u mene. Nisam stao. Hodao sam dok mi cijev nije pritisnula prsnu kost. "Reći ćete mi", rekao sam. "Ili ćete me ubiti."

"Želiš se kockati?"

Pogledao sam ga ravno u oči i stvarno zadržao pogled, možda prvi put u našem dugom poznanstvu. Nešto se zbilo između nas, iako nisam bio siguran što. Rezignacija s njegove strane možda, ne znam. Ali ostao sam na mjestu. "Imate li pojma koliko mi nedostaje vaša kći?"

"Sjedni, Davide."

"Ne dok–"

"Ti ne kažem", rekao je tiho. "Sjedni."

Zadržao sam pogled na njegovim očima dok sam se povlačio do kauča. Spustio sam se na jastuk. Spustio je pištolj na stol. "Želiš piće?"

"Ne." "Radije uzmi."

"Ne sad."

Slegnuo je ramenima i otišao do jednog od onih kičastih barova na izvlačenje. Bio je star i klimav. Čaše su bile u neredu, zveckajući jedna o drugu, i bio sam sigurniji nego ikad da mu ovo danas nije bio prvi pohod na

ormarić s pićem. Dugo si je točio. Htio sam ga požuriti, ali već sam izvršio dovoljno pritiska zasad. Trebalo mu je, pretpostavljam. Sabirao je misli, sređivao ih. To sam i očekivao.

Primio je čašu objema rukama i utonuo u stolac. "Nikad mi se nisi jako sviđao", rekao je. "Nije ništa osobno. Dolaziš iz dobre obitelji. Otac ti je bio dobar čovjek, a majka, pa, trudila se, nije li." Jednom je rukom držao piće, a drugom prolazio kroz kosu. "Ali smatrao sam da je tvoj odnos s mojom kćeri", pogledao je uvis, tražeći riječi po stropu, "ometao njezin razvoj. Sada... pa, sada shvaćam kako ste oboje imali nevjerojatnu sreću."

Soba se ohladila za nekoliko stupnjeva. Pokušao sam ne micati se, smiriti disanje, sve samo da ga ne uznemirim.

"Počet ću od noći na jezeru", rekao je. "Kad su je zgrabili."

"Tko ju je zgrabio?"

Buljio je u čašu. "Ne prekidaj", rekao je. "Samo slušaj."

Kimnuo sam, ali nije vidio. Još uvijek je buljio u svoje piće, doslovno tražeći odgovore na dnu čaše.

"Znaš tko ju je zgrabio," rekao je, "ili bi bar već trebao znati do sada. Ona dvojica koje su tamo našli zakopane." Pogledom je iznenada preletio po sobi. Ščepao je pištolj i ustao, ponovno provjeravajući prozor. Htio sam pitati što očekuje da će vidjeti vani, ali nisam ga htio izbaciti iz takta.

"Moj brat i ja stigli smo na jezero kasno. Gotovo prekasno. Pripremili smo se zaustaviti ih na pola seoskog puta. Znaš gdje su one dve stijene?"

Pogledao je prema prozoru pa natrag prema meni. Znao sam koje stijene. Bile su otprilike osamsto metara niz seoski put od jezera Charmaine. Obje goleme, obje zaobljene, gotovo posve iste veličine, obje savršeno smještene sa svake strane ceste. Bilo je svakakvih legendi o tome kako su dospjele tamo.

"Sakrili smo se iza njih, Ken i ja. Kad su se približili, pucao sam u gumu. Stali su da pogledaju. Kad su izišli iz auta, obojicu sam upucao u glavu."

Nakon još jednog pogleda kroz prozor, vratio se na stolac. Spustio je pištolj i opet gledao u čašu. Držao sam jezik za zubima i čekao.

"Griffin Scope je unajmio tu dvojicu", rekao je. "Trebali su ispitati Elizabeth i onda je ubiti. Ken i ja smo načuli za plan i krenuli prema jezeru da ih zaustavimo." Podignuo je ruku kao da hoće zaustaviti pitanje, iako se nisam usudio otvoriti usta. "Kako i zašto nije bitno. Griffin Scope je htio Elizabeth mrtvu. To je sve što trebaš znati. I nije namjeravao stati jer je nekoliko momaka ubijeno. Bilo ih je još puno takvih. On je kao jedna od onih mitskih zvijeri kojima odrežeš glavu pa narastu dvije nove." Pogledao me. "Ne možeš se boriti protiv takve moći, Beck."

Potegnuo je dubok gutljaj. Bio sam tiho.

"Želim da se vratiš u tu noć i staviš se na naše mjesto", nastavio je, prilazeći bliže, nastojeći mi zaokupiti pažnju. "Dva čovjeka leže mrtva na seoskom putu. Jedan od najmoćnijih ljudi na svijetu poslao ih je da te ubiju. Ne preza od slanja nevinih ljudi da te srede. Što možeš učiniti? Zamisli da smo odlučili otići na policiju. Što bismo im rekli? Čovjek poput Scopea ne ostavlja dokaze za sobom – a čak da i ostavi, ima više policajaca i sudaca u svom džepu nego ja dlaka na glavi. Bili bismo mrtvi. Pa te pitam, Beck. Ti si tamo. Imaš dva mrtva čovjeka na zemlji. Znaš da tu nije kraj. Što činiš?"

Shvatio sam pitanje retorički.

"Iznio sam te činjenice Elizabeth, kao što ih sada iznosim tebi. Rekao sam joj da će nas Scope izbrisati s lica zemlje da bi se dočepao nje. Ako pobjegne – ako se odluči skrivati, na primjer – samo će nas mučiti dok je ne odamo. Ili će napasti moju ženu. Ili tvoju sestru. Napravit će sve što treba kako bi bio siguran da je Elizabeth nađena i mrtva." Naslonio se bliže meni. "Vidiš li sada? Vidiš li jedini odgovor?"

Kimnuo sam jer mi je sve odjednom postalo jasno. "Morao si ih navesti da pomisle da je mrtva."

Nasmiješio se i prošli su me novi žmarci. "Imao sam nešto ušteđevine. Moj brat Ken imao je više. Imali smo i veze. Elizabeth se skrivala. Izvukli smo je iz zemlje. Ošišala se, naučila se prerusavati, ali to je vjerojatno bilo pretjerano. Nitko je zapravo nije tražio. Zadnjih osam godina smuca se po zemljama Trećeg svijeta, radeći za Crveni križ, UNICEF ili bilo koju organizaciju kojoj se može prikupati."

Čekao sam. Bilo je toliko toga što mi još nije rekao, ali mirno sam sjedio. Pustio sam da me prožme dublji smisao i da me cijelog prene. Elizabeth. Bila je živa. Bila je živa zadnjih osam godina. Disala je i živjela i radila... Bilo je to previše za obraditi, kao jedan od onih neshvatljivih matematičkih zadataka od kojih se računalo ugasi.

"Vjerojatno se pitaš o tijelu u mrtvačnici." Dopustio sam si da kimnem.

"Zapravo je bilo prilično jednostavno. Cijelo vrijeme nam stižu nepoznata ženska tijela. Čuvaju se na patologiji dok nekomu ne dosade. Onda ih pokopamo na groblju bezimnih na otoku Roose-velt. Samo sam čekao iduću nepoznatu bjelkinju koja bi odgovarala dovoljno da može proći. Trajalo je duže nego što sam očekivao. Djevojka je vjerojatno bila bjegunica koju je izbo vlastiti svodnik, ali, naravno, nikada nećemo znati. Također nismo mogli ostaviti Elizabethino ubojstvo neriješeno. Potreban je žrtveni jarac, Beck. Za završetak. Izabrali smo KillRova. Bilo je općepoznato da je KillRov žigosao lica slovom K. Pa smo to napravili na truplu. Samo je još ostao problem identifikacije. Razmatrali smo ideju da je spalimo do neprepoznavanja, ali to bi značilo identifikaciju pomoću zubi i sve to. Pa smo iskoristili priliku. Kosa je odgovarala. Boja puti i dob bile su otprilike prikladne. Odbacili smo tijelo u

gradu s malim mrtvozorničkim uredom. Sami smo anonimno nazvali policiju. Pazili smo da dođemo k patologu u isto vrijeme kad i tijelo. Tad sam još samo trebao obaviti identifikaciju sa suzama u očima. Tako se identificira većina žrtava ubojstva. Identificira ih član obitelji. Što sam i napravio, a Ken me podupro. Tko bi sumnjao u to? Zašto bi zaboga otac i stric lagali?"

"Bome ste puno riskirali", rekao sam. "Ali koji sam izbor imao?"

"Moralo je biti drugih načina."

Nagnuo se bliže. Nanjušio sam mu dah. Mlohavi nabori kože kraj njegovih očiju ovjesili su se. "Ponovno, Beck, na seoskom putu si s ta dva mrtva tijela – vruga, sjediš ovdje sada s darom gledanja unatrag sa sadašnjim iskustvom. Dakle, reci mi, što smo trebali napraviti?"

Nisam imao odgovor.

"Bilo je i drugih problema", dodao je Hoyt, malo se naslonivši. "Nikad nismo bili posve sigurni hoće li Scopeovi ljudi progutati cijelu namještaljku. Na našu sreću, one dvije gnjide trebale su napustiti zemlju nakon ubojstva. Našli smo aviokarte za Buenos Aires kod njih. Obojica su bili potucala, nepouzdana tipovi. To je sve pomoglo. Scopeovi ljudi su progutali priču, ali su nas i dalje motrili –ne toliko jer su mislili da je još živa, nego su se brinuli da je možda nekome od nas dala nešto inkriminirajuće."

"Što inkriminirajuće?"

Nije obratio pažnju na pitanje. "Tvoja kuća, tvoj telefon, vjerojatno tvoj ured. Ozvučeni su zadnjih osam godina. Moji isto."

To je objašnjavalo oprezne e-mailove. Pustio sam da mi pogled luta po sobi.

"Pretražio sam ih jučer", rekao je. "Kuća je čista."

Kad je zašutio nekoliko trenutaka, odvažio sam se za pitanje. "Zašto se Elizabeth sad odlučila vratiti?"

"Zato što je blesava", rekao je i prvi put sam začuo ljutnju u njegovu glasu. Dao sam mu vremena. Smirio se, crvene otekline na njegovu licu su splasnule. "Ona dva tijela koja smo pokopali", rekao je tiho.

"Što s njima?"

"Elizabeth je pratila vijesti preko Interneta. Kad je pročitala da su otkriveni, palo joj je na pamet, kao i meni, da su Scopeovi možda shvatili istinu."

"Da je još uvijek živa?" "Da."

"Ali ako je na drugom kontinentu, ipak bi im trebalo prilično truda da je nađu."

"To sam joj i ja rekao. Ali ona je rekla da ih to ne bi spriječilo. Došli bi po mene. Ili njezinu majku. Ili tebe. Ali", opet je zastao i spustio glavu, "ne znam je li sve to važno."

"Kako mislite?"

"Katkad mislim da je htjela da se to dogodi." Igrao se s čašom, tresao led. "Htjela ti se vratiti, Davide. Mislim da su tijela bila samo isprika."

Ponovno sam čekao. Otpio je još malo. Opet virnuo kroz prozor.

"Na tebi je red", rekao mi je.

"Molim?"

"Želim neke odgovore sad", rekao je. "Naprimjer, kako te je kontaktirala. Kako si pobjegao od policije. Što misliš gdje je."

Oklijevao sam, ali ne dugo. Koji sam zapravo izbor imao? "Elizabeth mi se javila putem anonimnog e-maila. Govorila je u šiframa koje samo ja razumijem."

"Kakvim šiframa?"

"Spominjala je stvari iz naše prošlosti."

Hoyt je kimnuo. "Znala je da možda promatraju."

"Da." Promijenio sam položaj. "Koliko znate o osoblju Griffina Scopea?" pitao sam.

Izgledao je zbunjeno. "Osoblju?" "Radi li za njega neki mišićavi Azijac?"

Sva preostala boja s Hovtova lica iscurila je kao kroz otvorenu ranu. Pogledao me užasnuto, gotovo kao da se htio prekrižiti. "Eric Wu", rekao je prigušenim glasom.

"Naletio sam na gospodina Wua jučer." "Nemoguće", rekao je. "Zašto?" "Ne bi bio živ."

"Imao sam sreće." Ispričao sam mu sve. Izgledao je kao da je na rubu suza.

"Ako ju je Wu našao, ako je došao do nje prije nego do tebe..." Zatvorio je oči u želji da slika nestane.

"Nije", rekao sam.

"Kako možeš biti tako siguran?"

"Wu je htio znati zašto sam bio u parku. Da ju je već imao, zašto bi ga to zanimalo?"

Polako je kimnuo. Dovršio je svoje piće i natočio si još jedno. "Ali sada znaju da je živa", rekao je. "To znači da će doći po nas."

"Onda ćemo uzvratiti", rekao sam puno hrabrije nego što sam se osjećao.

"Nisi me čuo maloprije. Tajanstvenoj zvijeri rastu nove glave." "Ali na kraju, junak uvijek pobijedi zvijer."

Podrugljivo se nasmijao. Zaslužno, mogao bih dodati. Nastavio sam ga gledati. Starinski stojeći sat je zazvonio. Još sam malo razmišljao o svemu.

"Morate mi reći ostatak", rekao sam.

"Nevažno."

"Povezano je s ubojstvom Brandona Scopea, zar ne?"

Neuvjerljivo je odmahnuo glavom.

"Znam da je Elizabeth osigurala alibi Heliju Gonzalezu", rekao sam.

"Nije važno, Beck. Vjeruj mi."

"To sam već probao pa sam najebao."

Otpio je još jedan gutljaj.

"Elizabeth je imala sigurnosni pretinac pod imenom Sarah Goodhart", rekao sam. "Tamo su pronašli slike."

"Znam", rekao je Hoyt. "Bili smo u žurbi one noći. Nisam znao da im je već dala ključ. Ispraznili smo im džepove, ali nisam provjerio cipele. Svejedno, nije trebalo biti važno. Nisam imao namjeru da ih ikad pronađu."

"Nije ostavila samo fotografije u pretincu", nastavio sam. Hoyt je pažljivo odložio piće.

"Unutra je bio i stari pištolj mog oca. Tridesetosmica. Sjećate ga se?"

Hoyt je pogledao u stranu i glas mu se iznenada utišao. "Smith&Wesson. Ja sam mu ga pomogao odabrati."

Osjetio sam da se opet počinjem tresti. "Jeste li znali da je Brandon Scope ubijen tim pištoljem?"

Čvrsto je zatvorio oči, kao dijete koje želi da nestane ružan san.

"Recite mi što se dogodilo, Hoyt."

"Znaš što se dogodilo."

Nisam mogao prestati drhtati. "Recite mi svejedno."

Svaka je riječ bila kao udarac u tijelo. "Elizabeth je upucala Brandona Scopea."

Odmahnuo sam glavom. Znao sam da to nije istina.

"Radili su zajedno, rame uz rame, u onoj dobrotvornoj zakladi. Bilo je samo pitanje dana kada će naletjeti na istinu. Brandon je vodio sva ta petparačka sranja, igrajući se opakog uličnog frajera. Droga, prostitucija, ni sam ne znam što sve."

"Nikad mi nije rekla."

"Nije nikom rekla, Beck. Ali Brandon je doznao. Ubio je boga u njoj za opomenu. Naravno, tada nisam znao za to. I meni je prodala istu priču o lakšoj prometnoj nesreći."

"Nije ga ubila", bio sam uporan.

"Bilo je u samoobrani. Kad nije prestala istraživati, Brandon joj je provalio u stan i taj put je imao nož. Navalio je na nju... i ona ga je upucala. Čista samoobrana."

Nisam mogao prestati odmahivati glavom.

"Nazvala me, plačući. Dovezao sam se do vašeg stana. Kad sam stigao", zastao je, ponestalo mu je daha, "već je bio mrtav. Elizabeth je imala pištolj. Htjela je da zovem policiju. Odgovorio sam je od toga. Samoobrana ili ne, Griffin Scope bi je ubio, još i gore od tog. Rekao sam joj da mi da nekoliko sati. Nećkala se, ali konačno je pristala."

"Premjestili ste tijelo", rekao sam.

Kimnuo je. "Znao sam za Gonzaleza. Propalica je posvetio život kriminalu. Vidio sam dovoljno takvih da znam. Već se zbog neke proceduralne greške bio izvukao za jedno ubojstvo. Komu bolje podvaliti nego njemu?"

Sve je postajalo tako jasno. "Ali Elizabeth to ne bi dopustila."

"Nisam računao na to", rekao je. "Na vijestima je čula za uhićenje i tada je odlučila izmisliti onaj alibi. Da spasi Gonzaleza od", sarkastični navodnici prstima, "teške nepravde." Odmahnuo je glavom. "Beznačajno. Da je samo pustila tu ništariju da strada, sve bi bilo gotovo."

"Scopeovi su ljudi saznali da je izmislila alibi", rekao sam.

"Netko iznutra im je dojavio, da. Onda su počeli slati svoje ljude okolo i doznali za njezinu istragu. Ostalo je postalo očito."

"Dakle, te noći na jezeru", rekao sam. "Radilo se o osveti."

Promozgao je. "Djelomično, da. A djelomično se radilo i o prikrivanju istine o Brandonu Scopeu. Bio je pali junak. Održavanje takve ostavštine puno je značilo njegovu ocu."

I mojoj sestri, pomislio sam.

"I dalje ne shvaćam zašto je čuvala te stvari u pretincu?" rekao sam.

"Dokazni materijal", rekao je. "Čega?"

"Daje ona ubila Brandona Scopea. I da je to učinila u samoobrani. Bez obzira na to što se dalje događalo, Elizabeth nije htjela da netko drugi bude okrivljen za njezino djelo. Naivno, ne misliš li?"

Ne, ne mislim. Sjedio sam i pokušavao pustiti istinu da se slegne. Nije išlo. Bar ne još. Jer ovo nije bila potpuna istina. Znao sam to bolje od ikoga. Pogledao sam svog tasta, njegovu ovješenu kožu, prorijeđenu kosu, sve veću trbušinu, još uvijek impresivno ali nagrizeno tijelo. Hoyt je mislio da zna što se stvarno dogodilo njegovoj kćeri. Ali nije imao pojma koliko je u krivu. Začuo sam prasak groma. Kapi kiše udarale su po prozorima poput malih šaka.

"Mogli ste mi reći", rekao sam.

Odmahnuo je glavom, ovaj put uvjerljivije. "I što bi ti učinio, Beck? Slijedio je? Pobjegao skupa s njom? Saznali bi istinu i sve nas pobili. Promatrali su te. Još uvijek te promatraju. Nismo nikom rekli. Čak ni Elizabethinoj majci. I ako ti treba dokaz da smo dobro postupili, pogledaj oko sebe. Prošlo je osam godina. Samo ti je poslala nekoliko anonimnih e-mailova. I gledaj što se dogodilo."

Zalupila su vrata auta. Hoyt je skočio prema prozoru kao velika mačka. Ponovno je zurio van. "Isti auto u kojem si došao. Dva crnca unutra."

"Došli su po mene."

"Siguran si da ne rade za Scopea?"

"Sto posto." Kao na znak, zazvonio je moj novi mobitel. Javio sam se.

"Sve O. K.?" pitao je Tvrese.

"Da."

"Izidi van."

"Zašto?"

"Vjeruješ tom murjaku?"

"Nisam siguran."

"Iziđi van."

Rekao sam Hoytu da moram ići. Izgledao je preiscijeden da bi ga bilo briga. Uzeo sam Glock i požurio se prema vratima. Tyrese i Brutus su me čekali. Kiša je malo popustila, ali nitko od nas nije mario.

"Imam poziv za tebe. Stani tamo."

"Zašto?"

"Osobne stvari", rekao je Tvrese. "Ne želim čuti."

"Imam povjerenja u tebe."

"Samo napravi što sam ti rekao, čovječe."

Udaljio sam se da me ne može čuti. Iza sebe sam vidio kako se zastor pomiče. Hoyt je zurio van. Pogledao sam Tyresea. Pokazao mi je da prinesem mobitel na uho. Jesam. Prvo se ništa nije čulo, a onda je Tyrese rekao: "Linija čista, ajde."

Sljedeći glas koji sam čuo bio je Shaunin. "Vidjela sam je." Ostao sam potpuno miran.

"Poručila ti je da se nađete večeras u Dupinu."

Shvatio sam. Linija se prekinula. Vratio sam se k Tvreseu i Brutusu. "Moram nekamo otići sam", rekao sam. "Kamo me nitko ne može slijediti."

Tvrese je pogledao Brutusa. "Upadaj", rekao je Tvrese.

42

Brutus je vozio kao luđak. Išao je jednosmjernim ulicama u krivome smjeru. Naglo je polukružno skretao. Iz desnog traka presjekao bi promet i prešao u lijevi na crvenom svjetlu. Imali smo odlično prolazno vrijeme.

Na stanici u Iselinu stajao je vlak koji je za dvadeset minuta kretao prema Port Jervis. Tamo sam mogao unajmiti auto. Kad su me odbacili, Brutus je ostao u autu. Tvrese me otpratio do šaltera s kartama.

"Rekao si mi da pobjegnem i ne vraćam se", rekao je Tvrese.

"Tako je."

"Možda bi", rekao je, "i ti trebao učiniti isto."

Pružio sam mu ruku da se rukujemo. Tvrese ju je ignorirao i snažno me zagrlio. "Hvala", rekao sam tiho.

Pustio me, poravnao ramena tako da mu jakna fino pada, popravio naočale. "Da, da." Nije čekao da još nešto kažem prije nego što je krenuo natrag prema autu.

Vlak je došao i otišao prema rasporedu. Našao sam sjedalo i skljkao se na njega. Pokušao sam pustiti mozak na pašu. Nije išlo. Pogledao sam oko sebe. Vagon je bio prilično prazan. Dvije studentice s glomaznim naprtnjačama brbljale su jezikom prepunim riječi "kužiš" i "fakat". Pogled mi je odlutao

dalje. Spazio sam novine – točnije, gradski list – koji je netko ostavio na sjedalu.

Premjestio sam se i podigao ga. Toliko poželjna naslovnica prikazivala je mladu filmsku zvjezdicu uhićenu zbog krađe u dućanu. Listao sam, u nadi da ću pročitati strip ili nadoknaditi propuštene sportske vijesti – bilo što za što ne treba naprezati mozak bit će dobro. Ali pogled mi je zapeo na slici, hm, mojoj. Traži se. Nevjerojatno kako sam mrko izgledao na toj tamnoj slici, kao terorist s Bliskog istoka.

A onda sam ugledao to. I moj već poljuljani svijet opet se opasno nagnuo.

Nisam zapravo čitao članak. Pogled mi je samo letio po stranici. Ali vidio sam imena. Prvi put. Imena one dvojice koji su nađeni mrtvi kraj jezera. Jedno je bilo poznato.

Melvin Bartola. Nije moglo biti.

Ispustio sam novine i otrčao, otvarajući pomična vrata dok nisam našao konduktera dva vagona dalje. "Gdje je iduća stanica?" pitao sam ga.

"Ridgemont, New Jersey."

"Ima li neka knjižnica u blizini stanice?"

"Ne bih znao."

Svejedno sam tamo sišao.

Eric Wu je napeo prste. Samo je kratko snažno gurnuo i vrata su provaljena.

Nije mu dugo trebalo da otkrije ona dva crnca koji su pomogli doktoru Bečku da pobjegne. Larry Gandle je imao prijatelje u policiji. Wu im je opisao tipove, a onda je prelistavao knjige sa slikama svih tih kriminalnih gadova. Nekoliko sati poslije, ugledao je sliku razbijača po imenu Brutus Cornvall. Obavili su nekoliko poziva i saznali da Brutus radi za dilera po imenu Tvrese Barton.

Jednostavno.

Lanac na vratima je puknuo. Vrata su se otvorila i kvaka je tresnula o zid. Latisha je podigla oči, prestravljena. Htjela je vrisnuti, ali Wu je bio brz. Stisnuo joj je ruku na usta i spustio usnice do njezinih ušiju. Neki drugi tip kojeg je Gandle unajmio ušao je iza njega.

"Ššš", rekao je Wu gotovo nježno.

Na podu se TJ igrao s autićima. Nakrivio je glavu zbog buke i rekao: "Mama?"

Eric Wu mu se nasmiješio. Pustio je Latishu i kleknuo na pod. Latisha ga je pokušala spriječiti, ali drugi tip ju je držao. Wu je stavio svoju ručetu na dječakovu glavu. Pogladio je TJ-evu kosu i okrenuo se Latishi.

"Znaš li kako mogu naći Tvresea?" upitao ju je.

Kad sam sišao s vlaka, uzeo sam taksi do rent-a-car poslovnice. Službenik u zelenom sakou iza pulta objasnio mi je gdje je knjižnica. Trebale su mi možda tri minute da stignem tamo. Knjižnica Ridge-mont bila je moderan objekt, cigla u neokolonijalnom stilu, veliki prozori, police od bukovine,

balkoni, tornjići, kafić. Na informacijama na drugome katu pronašao sam knjižničarku i pitao mogu li se koristiti Internetom.

"Imate li osobnu iskaznicu?" pitala je.

Imao sam. Pogledala ju je. "Morate biti stanovnik okruga."

"Molim vas", rekao sam. "Vrlo je važno."

Očekivao sam da neće popustiti, ali smekšala se. "Što mislite, koliko dugo će vam trebati?"

"Ne više od nekoliko minuta."

"Onaj kompjuter tamo," pokazala je terminal iza mene, "to je naš brzi terminal. Svatko se njime može koristiti deset minuta."

Zahvalio sam joj i požurio se. Yahoo! mi je pronašao stranicu za New Jersey Journal, glavne novine okruga Bergen i Passaic. Znao sam točan datum koji trebam. Dvanaesti siječnja prije dvanaest godina. Pronašao sam arhiv za pretraživanje i upisao podatak.

Ova stranica išla je samo šest godina unatrag. K vragu.

Požurio sam natrag knjižničarki. "Trebam naći članak iz New Jersey Journala star dvanaest godina", rekao sam joj.

"Nije u njihovoj internetskoj arhivi?" Odmahnuo sam glavom.

"Mikrofilm", rekla je i primila se za oba naslona za ruke da ustane. "Koji mjesec?"

"Siječanj."

Bila je krupna žena i teško je hodala. Našla je film u nekoj ladici i pomogla mi provući vrpcu kroz aparat. Sjeo sam. "Sretno", rekla je.

Prčkao sam oko ručice, kao da je rasplinjač na novom motoru. Mikrofilm je zaškripio u aparatu. Zastao sam svakih nekoliko sekundi da vidim gdje sam. Trebalo mi je manje od dvije minute da nađem traženi datum. Članak je bio na trećoj stranici.

Čim sam ugledao naslov, osjetio sam knedlu u grlu.

Kunem se da katkad zbilja čujem škripu guma, iako spavam miljama daleko od mjesta događaja. Još uvijek je boljelo – možda ne koliko i noć kad sam izgubio Elizabeth, ali to mi je bilo prvo iskustvo sa smrću i tragedijom, a to stvarno nikad ne prebolite. Dvanaest godina poslije još uvijek pamtim svaki detalj te noći, iako mi se vraća u gustoj magli – zvono na vratima prije zore, policajci ozbiljnih lica pred vratima, Hoyt s njima, njihove tihe, birane riječi, naše odbijanje, polagano shvaćanje, Lindino od boli iskrivljeno lice, moje nezaustavljive suze, majka i dalje ne prihvaća, tješi me, govori mi da prestanem plakati, njezini već iskidani živci popuštaju, govori mi da se prestanem ponašati kao dijete, inzistira na tome da je sve u redu, onda mi se iznenada približi, čudi se kako su mi suze velike, prevelike, kaže, tako velike suze pripadaju licu djeteta, a ne odrasle osobe, dotiče jednu, trlja je između kažiprsta i palca, upozoravanje da prestanem plakati postaje bjesnije jer ne

mogu prestati, onda se dere, dere se da prestanem plakati, dok Linda i Hoyt nisu ušli i utišali je, a netko joj je dao sedativ, ni prvi ni zadnji put. Sve mi se vratilo u strašnoj bujici. A onda sam pročitao članak i osjetio kako me udarac odbacio u sasvim novom smjeru:

AUTOM PREKO KLISURE

Jedan mrtav, uzrok nepoznat

Prošle noći oko 3 sata ujutro Ford Taurus koji je vozio Stephen Beck iz Green Rivera u New Jerseyju sletio je s mosta u Mahvvahu, nedaleko od državne granice s New Vorkom. Ceste su bile skliske zbog mećave, no istražitelji još nisu donijeli odluku što je uzrokovalo nesreću. Jedini svjedok nesreće, Melvin Bartola, vozač kamiona iz Chevennea u Wyomingu-

Prestao sam čitati. Samoubojstvo ili nesreća. Ljudi su se pitali što. Sada sam znao da nije nijedno.

Brutus je upitao: "Što ne valja?"

"Ne znam, čovječe." A onda, kad je razmislio, Tvrese je dodao, "Ne želim se vratiti."

Brutus nije odgovorio. Tvrese je bacio pogled na svog starog prijatelja. Počeli su se družiti u trećem razredu. Brutus ni tada nije baš puno govorio. Vjerojatno je bio previše zauzet batinama koje bi pokupio dvaput dnevno – kod kuće i u školi – sve dok nije shvatio da je jedini način preživljavanja bio da postane najopakiji gad u ulici. Počeo je nositi pištolj u školu kad je imao jedanaest godina. Prvi put je ubio kad je imao četrnaest.

"Nije ti već dosta svega, Brutus?"

Brutus je slegnuo ramenima. "I te kako."

I tu je bila sva istina, teška, nepomična, hladnokrvna.

Tvreseov mobitel je zavibrirao. Podigao ga je i rekao, "Yo."

"Zdravo, Tvrese."

Tvrese nije prepoznao nepoznat glas. "Tko je to?"

"Sreli smo se jučer. U bijelom kombiju."

Krv mu se sledila. Bruce Lee, pomislio je Tvrese. O, k vragu... "Što hoćeš?"

"Tu je netko tko te želi pozdraviti."

Nastupila je kratka tišina, a onda je TJ rekao: "Tata?"

Tvrese je zbacio naočale. Tijelo mu se ukočilo. "TJ? Jesi dobro?"

Ali Eric Wu je bio ponovno na vezi. "Tražim doktora Bečka, Tvrese. TJ i ja nadamo se da bi mi ti mogao pomoći da ga nađem."

"Ne znam gdje je." "O, baš šteta."

"Kunem se Bogom, ne znam."

"Shvaćam", rekao je Wu. Onda: "Pričekaj trenutak, Tvrese, hoćeš li? Želio bih da čuješ nešto."

Vjetar je puhao, drveće je plesalo, ljubičastonarančasta boja za[^] lazećeg sunca počela je prelaziti u sjajnu srebrnastobijelu. Plašilo me kako je noćni zrak bio posve isti kao i prije osam godina, kad sam zadnji put pohodio ovo sveto tlo.

Pitao sam se hoće li ljudima Griffina Scopea pasti na pamet da pripaze na jezero Charmaine. Zapravo je bilo svejedno. Elizabeth je bila prepametna za to. Spomenuo sam već da je tu bio dječji ljetni kamp prije nego što je djed kupio zemljište. Elizabethina šifra – Dupin – bila je ime brvnare, one gdje su spavala najstarija djeca, najdublje u šumi, koju smo se rijetko usuđivali posjetiti.

Unajmljeni auto popeo se do onoga što je nekad bio ulaz za osoblje kampa, iako je sad jedva postojao. Nije se mogao vidjeti s glavne ceste, šikara ga je skrivala kao ulaz u Batmanovu spilju. Još uvijek smo držali lanac preko njega, za svaki slučaj, sa znakom na kojem je pisalo "zabranjen prolaz". I lanac i znak još su uvijek bili tamo, no godine zapuštenosti bile su uočljive. Zaustavio sam auto, otkvačio lanac, omotao ga oko drva.

Vratio sam se na sjedalo i krenuo prema blagovaonici staroga kampa. Nije puno preostalo od nje. Još uvijek su se mogli vidjeti zahrđali, prevrnuti ostaci nekadašnjih pećnica i štednjaka. Bilo je lonaca i tava po zemlji, ali većina je zarasla tijekom godina. Izišao sam i udahnuo svježinu zelenila. Pokušao sam ne misliti na oca, ali na čistini, kad sam mogao vidjeti jezero i sjaj srebrnog mjeseca na namreškanoj površini, ponovno sam čuo starog duha i zapitao sam se ne vapi li ovaj put za osvetom.

Hodao sam stazom, iako se više–manje tek nazirala. Čudno da je Elizabeth izabrala da se ovdje nađemo. Spomenuo sam prije da se nikad nije voljela igrati u ruševinama kampa. S druge strane, Linda i ja zadivljeno bismo promatrali vreće za spavanje ili svježe ispražnjene limenke kad bismo nabasali na njih, pitajući se koja ih je skitnica ostavila i je li možda još uvijek u blizini. Elizabeth, puno pametnija od nas oboje, nije marila za tu igru. Nepoznata mjesta i neizvjesnost su je plašili.

Trebalo mi je deset minuta da dođem tamo. Brvnara je bila u izvanredno dobrom stanju. I strop i zidovi još su stajali na mjestima, iako su drvene stube koje su vodile do vrata bile golo iverje. Natpis Dupin još je uvijek okomito visio na jednom čavlu. Građevina nije obeshrabrila mahovinu, penjačice i mješavinu raslinja koje nisam mogao imenovati; urali su u nju, okružili je, dopuzali kroz rupe i prozore, izjeli brvnaru tako da je sada izgledala kao prirodni dio pejzaža.

"Vratio si se", rekao je neki glas, prenuvši me. Muški glas.

Reagirao sam bez razmišljanja. Skočio sam u stranu, pao na zemlju, otkotrljao se, izvadio Glock i naciljao. Čovjek je samo dignuo ruke uvis. Pogledao sam ga, držeći Glock na njemu. Nije bio što sam očekivao. Njegova gusta brada izgledala je kao gnijezdo crvendaća nakon napada vrana. Kosa mu je bila duga i zamršena. Odjeća mu je bila dronjava kamuflaža. Na trenutak sam pomislio da sam ponovno u gradu, suočen s još jednim prosjakom beskućnikom. Ali držanje nije odgovaralo. Ovaj čovjek se držao uspravno i čvrsto. Gledao me ravno u oči.

"Tko si do vruga ti?" rekao sam. "Prošlo je dugo vremena, Davide." "Ne poznam te."

"Ne, zapravo i ne. Alija poznam tebe." Pokazao je glavom prema spavaonici iza mene. "Tebe i tvoju sestru. Gledao sam vas kako se igrate tu."

"Ne razumijem."

Nasmiješio se. Zubi su mu, svi na broju, bili zasljepljujuće bijeli nasuprot bradi. "Ja sam čudovište."

U daljini sam čuo jato gusaka kako gaču dok klize prema pristaništu na površini jezera. "Što hoćeš?"

"Baš ništa", rekao je, još uvijek se smiješeći. "Smijem li spustiti ruke?"

Kimnuo sam. Spustio je ruke. Ja sam spustio pištolj, ali držao sam ga spremnog. Razmislio sam o tome što je rekao i pitao: "Koliko se dugo skrivaš ovdje?"

"S prekidima", izgledalo je da računa nešto na prste, "trideset godina." Nacerio se izbezumljenom izrazu na mom licu. "Da, gledam te otkad si bio ovoliki." Pokazao je rukom u visini koljena. "Gledao sam kako si odrastao i—" Zastao je. "Dugo te nije bilo ovdje, Davide."

"Tko si ti?"

"Zovem se Jeremiah Renway", rekao je.

Nisam nigdje mogao smjestiti to ime.

"Skrivam se od zakona."

"Pa zašto se sada otkrivaš?"

Slegnuo je ramenima. "Valjda mi je drago što te vidim."

"Kako znaš da te neću prijaviti vlastima?"

"Pretpostavljam da si mi dužnik."

"Zašto?"

"Spasio sam ti život."

Osjetio sam kako se tlo poda mnom pomaknulo. "Molim?"

"Što misliš tko te izvukao iz vode?" pitao je.

Zanijemio sam.

"Što misliš tko te dovukao u kuću? Tko je pozvao hitnu pomoć?"

Usta su mi se otvorila, ali riječi nisu izlazile van.

"I", osmijeh mu se raširio, "što misliš tko je iskopao ona tijela da ih netko nađe?"

Trebalo je vremena da mi se povrati glas. "Zašto?" uspio sam pitati.

"Nisam siguran", rekao je. "Znaš, ja sam učinio nešto loše prije mnogo vremena. Valjda sam pomislio da je ovo prilika za iskupljenje ili tako nešto."

"Hoćeš reći da si vidio...?"

"Sve", Renway je dovršio umjesto mene. "Vidio sam kad su ti ugrabili ženicu. Vidio sam kad su te udarili palicom. Vidio sam kad su obećali da će te izvući ako im kaže gdje je nešto. Vidio sam kad im je tvoja ženica dala neki ključ. Vidio sam kako se smiju i guraju je u auto dok si ti bio pod vodom."

Progutao sam. "Jesi li vidio kad su upucani?"

Renway se ponovno nasmiješio. "Dosta smo čavrljali, sinko. Ona te sad čeka."

"Ne razumijem."

"Čeka te", ponovio je, okrećući se od mene. "Kod stabla." Bez upozorenja otrčao je u šumu, jureći kroz grmlje poput jelena. Stajao sam i gledao kako nestaje u gustišu.

Stablo.

Potrčao sam. Grane su mi šibale lice. Nije me bilo briga. Noge su me preklinjale da usporim. Nisam obraćao pažnju. Pluća su mi prosvjedovala. Rekao sam im da očvrsnu. Kad sam napokon skrenuo desno kod stijene polufalična oblika i zašao za zavoj staze, stablo je još uvijek bilo tamo. Približio sam se i osjetio kako mi se nakupljaju suze.

Naši urezani inicijali – E.P. + D.B. – potamnili su s godinama. Kao i trinaest crtica koje smo urezali. Zabuljio sam se na trenutak, a onda sam pružio ruku i nesigurno dotaknuo usjekotine. Ne od inicijala. Ne od trinaest crtica. Prsti su mi opipavali osam svježih crtica, još uvijek bijelih i ljepljivih od soka.

Onda sam je čuo kako kaže: "Znam da misliš da je bedasto." Srce mi je eksplodiralo. Okrenuo sam se iza sebe. I bila je tamo.

Nisam se mogao pomaknuti. Nisam mogao govoriti. Samo sam joj zurio u lice. To predivno lice. I te oči. Osjećao sam se kao da padam, strmoglavljujem se niz mračnu rupu. Lice joj je bilo mršavije, njezine sjevernjačke jagodice izraženije i mislim da nikad u životu nisam vidio nešto tako savršeno.

Onda sam se prisjetio onih snova koji su me dražili – noćnih trenutaka bijega kad bih je držao u rukama i gladio joj lice, a cijelo bih vrijeme osjećao kako me nešto odvlači, znajući čak i dok sam se rastapao od sreće da nije bilo stvarno, da ću uskoro opet biti bačen u svijet jave. Preplavio me strah da bi ovo opet moglo biti to, istisnuvši mi zrak iz pluća.

Čini se da mi je Elizabeth pročitala misli i kimnula je kao da kaže "Da, ovo je stvarno." Napravila je jedan nesiguran korak prema meni. Jedva sam mogao disati, no uspio sam zatresti glavom, pokazati urezane crtice i reći: "Mislim da je romantično."

Prigušila je jecaj rukom i potrčala prema meni. Raširio sam ruke i skočila je. Zagrlio sam je. Zagrlio sam je što sam jače mogao. Čvrsto sam zatvorio oči. Namirisao sam jorgovan i cimet u njezinoj kosi. Zarila je lice u moja prsa i jecala. Stiskali smo se i puštali i opet stiskali. Još uvijek mi je... pristajala. Obrisi, kalupi naših tijela nisu trebali prilagođavanje. Obuhvatio sam joj zatiljak. Kosa joj je bila kraća, ali na dodir se nije promijenila. Mogao sam osjetiti njezino drhtanje i bio sam siguran da i ona osjeća isto s moje strane. Naš prvi poljubac bio je predivan i dobro poznat i zastrašujuće očajnički, kao da smo dvoje ljudi koji su napokon isplivali na površinu nakon što su krivo procijenili dubinu vode. Godine su počele iščezavati, zima se povlačila pred proljećem. Toliko je emocija prošlo kroz mene. Nisam ih razvrstavao ni pokušavao shvatiti. Jednostavno sam pustio da se sve događa.

Podignula je glavu, pogledala mi u oči i nisam se mogao pomaknuti. "Žao mi je", rekla je i mislio sam da će mi se srce ponovno raspuknuti.

Držao sam je. Držao sam je i pitao se hoću li se ikad usuditi pustiti je. "Samo me nemoj opet napustiti", rekao sam.

"Nikad." "Obećaješ?" "Obećajem", rekla je.

Ostali smo zagrljeni. Privio sam se uz njezinu čudesnu kožu. Pipao sam mišiće na njezinim leđima. Poljubio labuđi vrat. Čak sam gledao prema nebu dok sam je samo držao. Kako? Čudio sam se. Kako to da ovo nije još jedna okrutna šala? Kako može biti još uvijek živa i ponovno zajedno sa mnom?

Nije me bilo briga. Samo sam htio da bude stvarno. Htio sam da traje.

Ali čak i dok sam je držao uza sebe, zvuk mobitela, kao nešto iz onih mojih snova, počeo me odvlačiti. Na trenutak sam pomišljao da se ne javim, ali uza sve što se dogodilo, to baš nije dolazilo u obzir. Naši bližnji bili su u opasnosti zbog nas. Nismo ih mogli tek tako ostaviti. Oboje smo to znali. Još uvijek s jednom rukom oko Elizabeth – proklet bio ako je ikad pustim – prislonio sam mobitel na uho i rekao halo.

Bio je Tvrese. I dok je govorio, mogao sam osjetiti kako se sve počinje gubiti.

44

Parkirali smo na napuštenom parkiralištu kod Osnovne škole

Riker Hill i krenuli prečicom preko dvorišta, držeći se za ruke. Čak sam i u mraku mogao vidjeti da se vrlo malo toga promijenilo od dana kad smo Elizabeth i ja tu izvodili ludorije. Pedijatar u meni nije mogao a da ne primijeti nove mjere sigurnosti. Ljuljačka je imala jače lance i sigurnija sjedala. Debeo sloj mekane piljevine posut je ispod penjalica u slučaju da neko dijete padne. Ali nogometno igralište i asfalt s naslikanom školicom i četverokutnim poljima – bili su isti kao kad smo bili mali.

Prošli smo kraj prozora drugog razreda gospođice Sobel, ali to je bilo tako davno da mislim da ni ona ni ja nismo osjetili ništa osim trunčice nostalgije. Skrenuli smo u šumu, i dalje se držeći za ruke. Nitko od nas nije hodao tom stazom dvadeset godina, ali još uvijek smo znali put. Nakon deset minuta bili smo u Elizabethinu stražnjem dvorištu u Ulici Goodhart. Okrenuo sam se prema njoj. Gledala je u svoju kuću iz djetinjstva sa suznim očima.

"Tvoja majka nije znala?" pitao sam je.

Odmahnula je glavom. Okrenula se prema meni. Kimnuo sam i polako joj pustio ruku.

"Jesi li siguran?" pitala je. "Nema izbora", rekao sam.

Nisam joj dao priliku za raspravu. Odmaknuo sam se i pošao prema kući. Kad sam došao do pomičnih staklenih vrata, skupio sam dlanove oko očiju i zagledao se unutra. Nije bilo traga Hoytu. Pokušao sam otvoriti stražnja vrata. Nisu bila zaključana. Stisnuo sam kvaku i ušao unutra. Nije bilo nikoga. Upravo sam htio otići kad sam ugledao svjetlo u garaži. Prošao sam kroz kuhinju do praonice. Polako sam otvorio vrata od garaže.

Hoyt Parker sjedio je na prednjem sjedalu svog Buick Skvlarka. Motor je bio ugašen. Imao je čašu u ruci. Kad sam otvorio vrata, podigao je pištolj. Onda ga je, kad me ugledao, spustio natrag kraj sebe. Sišao sam niz dvije stube, stupio na tlo garaže i primio kvaku na drugim prednjim vratima. Auto je bio otključan. Otvorio sam vrata i sjeo kraj njega.

"Što želiš, Beck?" pijano je frfljao.

Napravio sam predstavu od namještanja na sjedalo. "Reci Griffinu Scopeu da pusti dječaka", rekao sam.

"Ne znam o čemu govoriš", odgovorio je bez mrve uvjerljivosti.

"Mito, provizija, korupcija. Izaberi izraz koji hoćeš, Hoyt. Sada znam istinu."

"Nemaš ti pojma."

"Te noći na jezeru", rekao sam. "Kad si pomogao uvjeriti Elizabeth da ne ode na policiju."

"Već smo razgovarali o tome."

"Ali sada sam znatiželjan, Hoyt. Čega si se zapravo bojao – da će nju ubiti, ili da ćeš i ti biti uhićen."

Lijeno je pogledao u mene. "Bila bi mrtva da je nisam uvjerio da bježi."

"U to ne sumnjam", rekao sam. "A bilo je to ipak i sretno rješenje za tebe, Hoyt – ubiti tako dvije muhe jednim udarcem. Uspio si joj spasiti život – i sam ne dospjeti u zatvor."

"A zašto bih ja to išao u zatvor?"

"Poričeš da si bio na platnoj listi Scopeovih?"

Slegnuo je ramenima. "Misliš da sam ja jedini koji je uzimao njihov novac?"

"Ne", rekao sam.

"Pa zašto bih se brinuo više od nekoga drugog murjaka?" "Zbog onog što si učinio."

Ispio je piće, potražio bocu, natočio si još. "Ne znam kog vruga pričaš."

"Znaš li što je Elizabeth istraživala?"

"Nezakonite aktivnosti Brandona Scopea", rekao je. "Prostitucija. Maloljetnice. Droga. Tip se igrao pravog zlikovca."

"Što još?" rekao sam, pokušavajući prestati drhtati. "O čemu govoriš?"

"Daje nastavila kopati, naletjela bi na veći zločin." Duboko sam udahnuo. "Jesam li u pravu, Hoyt?"

Lice mu se objesilo kad sam to rekao. Okrenuo se i zabuljio ravno kroz prednji vjetrobran.

"Ubojstvo", rekao sam.

Pokušao sam slijediti njegov pogled, ali sve što sam vidio bio je komplet alata koji je uredno visio na svojim kukicama. Odvijači sa žuto-crnim ručkama bili su savršeno poredani po veličini, ravni lijevo, križni desno. Razdvajali su ih tri ključa za matice i jedan čekić.

Rekao sam: "Elizabeth nije prva koja je htjela srediti Brandona Scopea." Onda sam zastao i čekao, čekao dok me nije pogledao. Potrajalo je, ali konačno me pogledao. I vidio sam mu sve u očima. Nije trepnuo ni pokušavao išta sakriti. Vidio sam. I on je znao da sam vidio.

"Jesi li ubio mog oca, Hoyt?"

Otpio je velik gutljaj iz čaše, progrgljao po ustima i naglo progutao. Malo viskija mu se prolilo po licu. Nije se trudio obrisati. "Još gore", rekao je, zatvarajući oči. "Izdao sam ga."

U sebi sam kipio od bijesa, ali glas mi je ostao iznenađujuće miran. "Zašto?"

"Daj, Davide. Morao si to već shvatiti dosad."

U meni je ključalo. "Moj otac je radio s Brandonom Scopeom", počeo sam.

"Više od toga", upao je. "Griffin Scope je povjerio tvom ocu da ga poučava. Vrlo su blisko surađivali."

"Kao i Elizabeth i on."

"Da."

"I dok je radio s njim, moj otac je otkrio kakvo je zapravo čudovište bio Brandon Scope. Jesam li u pravu?"

Hovtjesamopio.

"Nije znao što da učini", nastavio sam. "Bojao se reći, ali nije to mogao tek tako pustiti. Krivnja ga je izjedala. Zato je bio tako tih mjesecima prije smrti." Zastao sam i pomislio na oca, uplašenog, samog, nije se nikom mogao obratiti. Zašto to nisam shvatio? Zašto nisam pogledao izvan svog vlastitog svijeta i vidio njegovu bol? Zašto mu nisam pružio ruku? Zašto nisam učinio nešto da mu pomognem?

Pogledao sam Hoyta. Imao sam pištolj u džepu. Kako bi samo jednostavno bilo. Samo izvući pištolj i povući okidač. Bum. Ode. Osim što sam iz osobnog iskustva znao da to ne bi ništa riješilo. Dapače, baš suprotno.

"Nastavi", rekao je Hoyt.

"U jednom trenutku tata je odlučio reći prijatelju. Ali ne samo prijatelju. Murjaku, murjaku koji je radio u gradu u kojem su se događali ti zločini." Krv mi je počela ključati, prijeteći da eruptira. "Tebi, Hoyt."

Nešto na njegovu licu se promijenilo. "Je li točno za sada?" "Prilično", odgovorio je. "Rekao si Scopeovima, zar ne?"

Kimnuo je. "Mislio sam da će ga premjestiti ili nešto. Držati ga dalje od Brandona. Nikad nisam mislio..." Napravio je grimasu očite mržnje samoopravdanja u svom vlastitom glasu. "Kako si znao?"

"Ime Melvin Bartola, za početak. Bio je svjedok navodne nesreće u kojoj mi je stradao otac, ali, naravno, i on je radio za Scopea." Slika očeva osmijeha prešla mi je pred očima. Stisnuo sam šake. "A onda ona tvoja laž o spašavanju mog života", nastavio sam. "Vratio si se na jezero nakon što si upucao Bartolu i Wolfa. Ali ne da me spasiš. Pogledao si, nisi vidio da se mičem i pretpostavio si da sam mrtav."

"Pretpostavio da si mrtav", ponovio je. "Nisam te htio mrtvog." "Ne vidim neku razliku", rekao sam.

"Nikad nisam htio da stradaš."

"Ali nije te baš ni pogodilo", rekao sam. "Vratio si se do auta i rekao Elizabeth da sam se utopio."

"Samo sam je pokušavao uvjeriti da nestane", rekao je. "To je isto pomoglo."

"Sigurno si bio iznenađen kad si čuo da sam još živ." "Više šokiran. Kako si uopće preživio?" "Nije važno."

Hoyt se naslonio kao da je iscrpljen. "Valjda nije", rekao je. Opet mu se promijenio izraz lica i iznenadio sam se kad je rekao, "I što još želiš znati?"

"Ne poričeš ništa od ovog?"

"Ne."

"I znao si Melvina Bartolu, je li tako?"

"Tako je."

"Bartola ti je cinkao za naručeno ubojstvo Elizabeth", rekao sam. "Ne mogu shvatiti što se točno dogodilo. Možda je imao savjest. Možda nije htio da ona umre."

"Bartola i savjest?" Smijuljio se. "Molim te. Bio je propalica i ubojica. Prišao mi je jer je mislio da može dvostruko zaraditi. Uzeti i od Scopeovih i od mene. Rekao sam mu da ću udvostručiti svotu i pomoći mu da pobjegne iz zemlje ako mi pomogne da lažiram njezinu smrt."

Kimnuo sam, shvaćajući sada. "Pa su Bartola i Wolf rekli Scopeovim ljudima da će se povući nakon ubojstva. Pitao sam se zašto njihov nestanak nije

izazvao više sumnje, ali zahvaljujući tebi, Bartola i Wolf trebali su se maknuti."

"Da."

"Pa što se dogodilo? Prevario si ih?"

"Ljudi poput Bartole i Wolfa – njihova riječ ne znači ništa. Bez obzira na to koliko im platio, znao sam da će se vratiti po još. Dosadilo bi im živjeti izvan zemlje ili bi se možda napili i hvalili po birtijama. Cijeli život radini s tom vrstom smeća. Nisam mogao preuzeti takav rizik."

"Pa si ih ubio."

"Da", rekao je bez mrvice žaljenja.

Sad sam sve znao. Jedino nisam znao kako će se sve rasplesti. "Drže malog dječaka", rekao sam mu. "Obećao sam da ću se predati ako ga puste. Nazovi ih. Pomozi da se nagodimo."

"Ne vjeruju mi više."

"Dugo si radio za Scopea", rekao sam. "Izmisli nešto."

Hoyt je sjedio i razmišljao. Ponovno je pogledao prema zidu s alatom i pitao sam se što vidi. Onda je polako podigao pištolj i uperio mi ga u lice. "Mislim da imam ideju", rekao je.

Nisam trepnuo. "Otvori vrata garaže, Hoyt." Nije se micao.

Ispružio sam se preko njega do štitnika za sunce i pritisnuo daljinski od garaže. Vrata su zazujala. Hoyt je gledao kako se dižu. Elizabeth je stajala vani, nepomična. Kad su se širom otvorila, strogo je pogledala oca u oči.

Lecnuo se. "Hoyt?" rekao sam.

Glava mu se naglo okrenula prema meni. Jednom rukom me zgrabio za kosu. Pritisnuo mi je pištolj na oko. "Reci joj da se makne sputa."

Šutio sam.

"Učini to ili ćeš umrijeti."

"Nećeš to učiniti. Ne pred njom."

Sagnuo mi se bliže. "Učini to, k vragu." Glas mu je zvučao više kao hitna molba nego neprijateljska naredba. Pogledao sam ga i osjetio kako je nešto čudno prostrujalo kroz mene. Hoyt je upalio motor. Okrenuo sam se prema naprijed i rukama joj pokazao da se makne s puta. Oklijevala je, ali je napokon stala u stranu. Hoyt je pričekao dok se nije maknula sa staze. Onda je pritisnuo gas. Projurili srno kraj nje uz nagli trzaj. Dok smo odmicali, okrenuo sam se i gledao kroz stražnje staklo, a Elizabeth je postajala mutnija, manja, i onda je konačno nestala.

Opet.

Naslonio sam se i zapitao hoću li je ikad opet vidjeti. I prije sam glumio samopouzdanje, ali znao sam kakvi su izgledi. Ona se nije slagala. Objasnio sam da moram to učiniti. Ja sam ovaj put morao biti onaj koji štiti. Elizabeth se to nije sviđalo, ali shvatila je.

U zadnjih nekoliko dana saznao sam da je živa. Bih li mijenjao život za to? Rado. Shvatio sam to čim sam ušao. Prožeo me čudan, smirujući osjećaj dok sam se vozio s čovjekom koji mi je izdao oca. Krivnja koja me toliko dugo mučila napokon je nestala. Sad sam znao što trebam učiniti – što trebam žrtvovati – i pitao sam se je li ikad uopće bilo ikakva izbora, je li bilo predodređeno da završi ovako.

Okrenuo sam se prema Hoytu i rekao: "Elizabeth nije ubila Brandona Scopea." "Znam", prekinuo me, a onda je rekao nešto što me totalno šokiralo: "Ja sam." Ukočio sam se.

"Brandon je pretukao Elizabeth", nastavio je brzo. "Namjeravao ju je ubiti. Zato sam ga upucao kad je došao u kuću. Onda sam smjestio Gonzalezu, kao što sam već rekao. Elizabeth je znala što sam napravio. Nije mogla dopustiti da strada nevin čovjek. I tako je izmislila onaj alibi. Scopeovi ljudi su čuli za to i počeli se propitkivati. Kad su počeli sumnjati da je možda Elizabeth ubojica", prekinuo je, držeći pogled na cesti, i posegnuo za nečim duboko u sebi, "tako mi Bog pomogao, dopustio sam im."

Pružio sam mu mobitel. "Nazovi", rekao sam.

I nazvao je. Nazvao je čovjeka po imenu Larry Gandle. Sreo sam Gandlea nekoliko puta tijekom godina. Njegov je otac išao u srednju školu s mojim. "Imam Bečka", rekao mu je Hoyt. "Naći ćemo se s vama kod konjušnica, ali morate pustiti dječaka."

Larry Gandle je rekao nešto što nisam mogao razabrati.

"Čim saznamo da je dječak dobro, stižemo", čuo sam Hoyta. "I reci Griffinu da imam ono što želi. Možemo ovo završiti, a da ne stradam ja ili moja obitelj."

Gandle je opet nešto govorio, a onda sam čuo da je prekinuo vezu. Hoyt mi je vratio mobitel.

"Jesam lija dio tvoje obitelji, Hoyt?"

Ponovno mi je uperio pištolj u glavu. "Polako izvadi svoj Glock, Beck. S dva prsta."

Učinio sam što je tražio. Pritisnuo je gumb za automatsko otvaranje prozora.

"Baci ga kroz prozor."

Oklijevao sam. Gurnuo mi je cijev u oko. Bacio sam pištolj iz auta. Nisam čuo da je pao.

Sad smo se vozili u tišini, čekajući da mobitel opet zazvoni. Kad je zazvonio, ja sam se javio. Tvrese je tihim glasom rekao: "Dobro je."

Prekinuo sam, osjećajući olakšanje.

"Kamo me vodiš, Hoyt?"

"Znaš kamo."

"Griffin Scope će nas obojicu ubiti."

"Ne", rekao je, još uvijek s pištoljem uperenim prema meni. "Ne obojicu."

Skrenuli smo s autoceste i vozili kroz seosko područje. Broj uličnih svjetiljki se smanjivao sve dok jedino osvjetljenje nije dolazilo s farova. Hoyt je zavukao ruku na stražnje sjedalo i izvukao omotnicu.

"Imam sve tu, Beck. Sve." "Koje sve?"

"Stvari koje je tvoj otac otkrio o Brandonu. Koje je Elizabeth otkrila o Brandonu."

Bio sam zbunjen na trenutak. Imao je to kod sebe cijelo vrijeme. A onda sam se zapitao. Auto. Zašto je Hoyt otišao u auto?

"Gdje su kopije?" pitao sam.

Nacerio se kao da je sretan što ga to pitam. "Nema ih. Sve je tu."

"Još uvijek ne razumijem."

"Razumjet ćeš, Davide. Žao mi je, ali ti si mi sad žrtveni jarac. To je jedini način."

"Scope neće pasti na to", rekao sam.

"O da, hoće. Kao što si rekao, radim za njega dugo vremena. Znam što želi čuti. Noćas će sve završiti."

"Mojom smrću?" pitao sam.

Nije odgovorio.

"Kako ćeš to objasniti Elizabeth?"

"Možda će me zamrziti", rekao je. "Ali bar će biti živa."

Ispred nas ugledao sam ograđeni stražnji ulaz na posjed. Finale, pomislio sam. Uniformirani čuvar nam je mahnuo da uđemo. Hoyt je držao pištolj na meni. Krenuli smo cestom, a onda, bez ikakva upozorenja, Hoyt je nagazio na kočnicu.

Okrenuo se prema meni. "Jesi ozvučen, Beck?" "Molim? Ne."

"Sereš, daj da vidim." Pružio je ruku prema mojim prsima. Odmaknuo sam se. Podigao je pištolj malo više, smanjio razmak između nas i onda me počeo pipati. Zadovoljan, naslonio se natrag.

"Imaš sreće", rekao je podrugljivo.

Ponovno je krenuo. Čak i u mraku mogao se dobiti dojam raskoši imanja. Stabla su ostavljala svoje obrise na mjesecini, ljuljajući se iako se činilo da uopće nema vjetra. Iz daljine je dopirala svjetlost. Hoyt je slijedio cestu prema njoj. Izbljedjeli sivi znak obavijestio nas je da smo stigli u konjušnice "Freedom Trails". Parkirali smo na prvom mjestu nalijevo. Pogledao sam kroz prozor. Ne znam puno o smještaju konja, ali ovo što se pružalo preda mnom bilo je impresivno. Zgrada u obliku hangara bila je dovoljno velika da u nju stane desetak teniskih terena. Same konjušnice bile su u obliku slova V i

protezale su se dokle je sezao pogled. Na sredini je prštao vodoskok. Bilo je jahačkih staza, prepona i poligona.

Bilo je i ljudi koji su nas čekali.

S pištoljem još uvijek uperenim u mene, Hoyt je rekao: "Izlazi."

Jesam. Kad sam zalupio vrata, udarac je odjeknuo u tišini. Hoyt je došao do moje strane auta i zabio mi pištolj u leđa. Mirisi su me nakratko vratili u doba školskih izleta na farme. Ali kad sam ugledao četvoricu ljudi pred sobom, od kojih sam dvojicu prepoznao, slika je nestala.

Ova druga dvojica – dvojica koju nikad prije nisam vidio – bili su naoružani nekakvim poluautomatskim puškama. Uperili su ih u nas. Jedva da sam protrnuo. Izgleda da sam se počeo navikavati na oružje usmjereno prema meni. Jedan od njih stajao je skroz desno kraj ulaza u staju. Drugi je bio naslonjen na auto na lijevoj strani.

Dvojica koju sam prepoznao bili su zajedno pod svjetlom. Jedan je bio Larry Gandle. Drugi je bio Griffin Scope. Hoyt me gurnuo naprijed pištoljem. Dok smo im se približavali, vidio sam kako se otvaraju vrata velike zgrade.

Eric Wu je izišao.

Srce mi je počelo lupati. Mogao sam se čuti kako dišem. Noge su mi utrnule. Možda sam imun na zastrašivanje oružjem, ali tijelo mi je pamtilo Wuove prste. Automatski sam usporio korak. Wu gotovo da me nije ni pogledao. Otišao je ravno k Griffinu Scopeu i predao mu nešto.

Hoyt me natjerao da stanem dok smo još bili desetak metara daleko. "Dobre vijesti", uzviknuo je.

Sve su se oči usmjerile prema Griffinu Scopeu. Znao sam ga, naravno. Ipak sam bio sin starog prijatelja i brat vjerne namještenice. Kao i većina ostalih, osjećao sam strahopoštovanje prema tom snažnom čovjeku sa sjajem u očima. Bio je onaj tip za kojeg ste htjeli da vas primijeti – kompić koji vas tapše po leđima i časti pićem i ima rijetku sposobnost da hoda po žici između uloge prijatelja i uloge poslodavca. Bila je to mješavina koja je rijetko uspijevala. Šef bi ili izgubio vaše poštovanje kad bi postao prijatelj, ili biste zamjerali prijatelju kad bi odjednom morao postati šef. To nije bio problem za osobu koja je imala energiju poput Griffina Scopea. Uvijek je znao kako voditi.

Griffin Scope je djelovao zbunjeno. "Dobre vijesti, Hoyt?" Hoyt se pokušao nasmiješiti. "Jako dobre vijesti, mislim."

"Divno", rekao je Scope. Bacio je pogled na Wua. Wu je kimnuo, ali ostao je gdje je bio. Scope je rekao: "Pa reci mi te dobre vijesti, Hoyt. Pretvorio sam se u uho."

Hoyt je pročistio grlo. "Najprije, moraš shvatiti nešto. Nikad ti nisam namjeravao nauditi. Zapravo, jako sam se trudio da ništa inkriminirajuće

nikad ne procuri. Ali također sam morao spasiti kćer. Možeš to shvatiti, zar ne?"

Sjena je preletjela preko Scopeova lica. "Shvaćam li želju da se zaštiti dijete?" pitao je glasom poput tihe tutnjave. "Da, Hoyt, mislim da shvaćam."

Konj je zaništao u daljini. Sve drugo bilo je tiho. Hoyt je obliznuo usnice i podigao omotnicu.

"Što je to, Hoyt?"

"Sve", odgovorio je. "Fotografije, izjave, snimke. Sve što su moja kći i Stephen Beck imali o tvome sinu."

"Postoje li kopije?"

"Samo jedna", rekao je Hoyt.

"Gdje?"

"Na sigurnom. Kod odvjetnika. Ako ga ne nazovem za sat vremena i dam mu šifru, objavit će sve. Ne mislim ovo kao prijetnju, gospodine Scope. Nikad ne bih otkrio što znam. Mogu izgubiti koliko i bilo tko drugi."

"Da", rekao je Scope. "Imaš."

"Ali sada nas možete pustiti na miru. Imate sve. Poslat ću ostatak. Nema potrebe da nudite meni ili mojoj obitelji."

Griffin Scope je pogledao Larrvja Gandlea, a onda Erica Wu. Dvojica s puškama na zadnjoj crti obrane kao da su se uznemirili. "A što je s mojim sinom, Hoyt? Netko ga je upucao kao psa. Očekuješ li da to tek tako zaboravim?"

"Baš je u tome stvar", rekao je. "Nije ga ubila Elizabeth."

Scope je zaškiljio kao da je duboko zainteresiran, no učinilo mi se da sam još nešto vidio na njemu, nešto slično smetenosti. "Molim te, reci", rekao je. "Tko ga je onda ubio?"

Čuo sam da je Hoyt polako progutao slinu. Okrenuo se i pogledao me. "David Beck."

Nisam bio iznenađen. Ni ljut.

"On je ubio tvog sina", hitro je nastavio. "Saznao je što se dogodilo i odlučio se osvetiti."

Scope je teatralno hvatao dah i stavio ruku na prsa. Onda me konačno pogledao. I Wu i Gandle su se okrenuli prema meni.

Scopeov i moj pogled sreli su se i rekao je: "Sto imate reći u svoju obranu, doktore Beck?"

Razmislio sam. "Bi li što koristilo ako vam kažem da laže?"

Scope mi nije izravno odgovorio. Okrenuo se Wu i rekao: "Molim te, donesi mi tu omotnicu."

Wu je hodao kao pantera. Krenuo je prema nama, smiješeci mi se, i osjetio sam kako su mi se neki mišići instinktivno zgrčili. Stao je pred Hoyta i pružio ruku. Hoyt mu je dodao omotnicu. Wu ju je uzeo jednom rukom. Drugom je –

nikad nisam vidio da je netko tako brz – šćepao Hoytu pištolj kao djetetu i bacio ga iza sebe.

Hoyt je rekao: "Koji...?"

Wu ga je udario duboko u solarni pleksus. Hoyt je pao na koljena. Svi smo stajali i gledali kako se spustio četveronoške, kao da će povraćati. Wu je kružio, nije se žurio i udario je Hoyta ravno u prsa. Čuo sam da je nešto puklo. Hoyt se prevrnuo na leđa, žmirkajući, raširenih ruku i nogu.

Griffin Scope se približio, smiješeći se mome tastu. Onda je podigao nešto u zrak. Zaškiljio sam. Bilo je maleno i crno.

Hoyt je pogledao prema gore, pljujući krv. "Ne razumijem", uspio je izustiti.

Sad sam mogao vidjeti što je u Scopeovoj ruci. Bio je to diktafon. Scope je pritisne play. Prvo sam čuo svoj glas, onda Hoytov:

"Elizabeth nije ubila Brandona Scopea." "Znam. Ja sam."

Scope je ugasio diktafon. Svi su šutjeli. Scope je zurio u mog tasta. I tada sam shvatio puno toga. Shvatio sam da je Hoyt, ako je znao da mu je kuća ozvučena, također morao znati da je više nego vjerojatno da isto vrijedi i za njegov auto. Zato je otišao iz kuće kad nas je opazio u dvorištu. Zato me čekao u autu. Zato me prekinuo kad sam rekao da Elizabeth nije ubila Brandona Scopea. Zato je priznao ubojstvo tamo gdje je znao da će ga prislušivati. Shvatio sam da je doista napipao uređaj koji mi je Carlson stavio na prsa, da je htio biti siguran da će i FBI-evci sve čuti, a da se Scope neće truditi pretražiti me. Shvatio sam da je Hoyt Parker žrtveni jarac i iako je učinio mnogo loših stvari, uključujući izdaju mog oca, ovo je sve bila varka, zadnja prilika za iskupljenje, i na kraju će se on, a ne ja, žrtvovati da nas sve spasi. Također sam shvatio da je morao napraviti još jednu stvar kako bi njegov plan uspio. I zato sam se odmaknuo. I čak dok sam čuo da se helikopteri FBI-a počinju spuštati, čak dok sam čuo Carlsonov glas preko megafona kako svima viče da se ne miču, gledao sam Hoyta Parkera kako izvlači pištolj iz futrole oko gležnja i triput puca u Griffina Scopea. Onda sam ga vidio kako okreće pištolj prema sebi:

Viknuo sam "Ne!", ali zadnji pucanj me zaglušio.

Pokopali smo Hoyta četiri dana poslije. Tisuće uniformiranih policajaca došlo mu je odati počast. Detalji događaja na imanju Scopeovih još nisu objavljeni i nisam bio siguran hoće li ikada biti. Čak ni Elizabethina majka nije zahtijevala odgovore, ali to je možda imalo više veze s činjenicom da je bila izvan sebe od sreće zbog kćerina povratka iz mrtvih. Zato nije htjela postavljati previše pitanja ili promatrati pukotine izbliza. Mogao sam se poistovjetiti.

Za sada, Hoyt Parker umro je kao junak. A možda je to bila i istina. Nisam najbolji sudac.

Hoyt je napisao dugačko priznanje, u osnovi prepričavanje onoga što mi je rekao u autu. Carlson mi je pokazao.

"Je li sad kraj?" upitao sam.

"Još uvijek moramo pokrenuti slučaj protiv Gandlea i Wua i još nekih drugih", rekao je. "Ali kako je Griffin Scope mrtav, sad se svi žele nagoditi."

Mitska zvijer, pomislio sam. Ne odsiječeš mu glavu. Ubodeš ga u srce.

"Pametno je što ste se obratili meni kad su oteli onog dječaka", rekao mi je Carlson.

"Koku sam drugu mogućnost imala?"

"Imate pravo." Carlson mi je stisnuo ruku. "Čuvajte se, doktore Beck."

"Vi također", rekao sam.

Možda želite znati je li Tyrese ikad stigao na Floridu i što se dogodilo s TJ-em i Latishom. Možda se pitate jesu li Shauna i Linda ostale skupa i što to znači Marku. Ali, ne mogu vam reći ništa od toga jer neznani.

Ova priča ovdje završava, četiri dana nakon smrti Hoyta Parkera i Griffina Scopea. Kasno je. Jako kasno. Ležim u krevetu s Elizabeth, gledam kako joj se tijelo diže i spušta u snu. Cijelo je vrijeme gledam. Ne zatvaram puno oči. Snovi su mi se skroz izokrenuli. Sada je gubim u snovima – ponovno je mrtva i ja sam sam. Tako da je često držim. Jako je trebam i stalno se privijam uz nju. I ona je takva. Ali sredit ćemo to.

Kao da osjeća moj pogled na sebi, Elizabeth se okrene. Nasmiješim joj se. Ona mi uzvrat i osjetim kako mi srce treperi. Sjetim se dana na jezeru. Sjetim se plutanja na splavi. I sjetim se svoje odluke da joj kažem istinu.

"Moramo razgovarati", kažem. "Mislim da ne."

"Nismo dobri u skrivanju tajni jedno pred drugim, Elizabeth. To je od početka i izazvalo sav ovaj nered. Da smo si samo sve rekli..." Nisam završio.

Ona kinine. I shvatim da zna. Daje uvijek znala.

"Tvoj otac", kažem. "Uvijek je mislio da si ti ubila Brandona Scopea."

"To sam mu rekla."

"Ali na kraju—" Zastanem, pa opet počnem. "Kad sam u autu rekao da ga nisi ti ubila, misliš da je shvatio istinu?"

"Ne znam", kaže Elizabeth. "Volim misliti da možda jest." "Znači da se žrtvovao za nas."

"Ili je pokušao tebe spriječiti u tome", kaže. "Ili je možda umro još uvijek misleći da sam ja ubila Brandona Scopea. Nikad zapravo nećemo znati. A nije ni važno."

Pogledali smo se.

"Ti si znala", kažem, a u prsima mi zapinje. "Od početka. Ti—" Prstom mi je zatvorila usta da me utiša. "U redu je." "Stavila si sve one stvari u pretinac", kažem, "za mene." "Htjela sam te zaštititi", kaže.

"Bilo je u samoobrani", kažem, ponovno se sjetivši osjećaja pištolja u ruci i odvratnog praska kad sam povukao okidač.

"Znam", rekla je stavljajući mi ruke oko vrata i provlačeći me bliže. "Znam."

Znate, ja sam taj koji je bio tamo kad je Brandon Scope provalio u našu kuću prije osam godina. Ja sam taj koji je ležao sam u krevetu kad se ušuljao s nožem. Borili smo se. Tražio sam očev pištolj. On je ponovno nasrnuo. Pucao sam i ubio ga. A onda sam u panici pobjegao. Pokušavao sam sabrati misli, razmisliti što da učinim. Kad sam došao k sebi, kad sam se vratio kući, tijelo je nestalo. Kao i pištolj. Htio sam joj reći. Namjeravao sam na jezeru. Ali na kraju, nikad nisam rekao ništa o tome. Sve dosad.

Kao što sam vam rekao prije, da sam samo odmah rekao istinu... Ona me privukla bliže. "Ovdje sam", šapne Elizabeth.

Ovdje. Sa mnom. Trebat će vremena da to prihvatim. Ali hoću. Držimo se i tonemo u san. Sutra ujutro probudit ćemo se zajedno. I prekosutra isto. Njezino lice bit će prvo koje ću ugledati svaki dan. Njezin glas bit će prvi koji ću čuti. I to će, znao sam, uvijek biti dovoljno.

K R A J